

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME

EZRA TAFT BENSON

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
EZRA TAFT BENSON

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Bøger i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith (katalognr. 36481 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young (35554 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor (35969 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff (36315 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow (36787 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, (35744 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant (35970 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith (36786 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay (36492 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith (36907 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee (35892 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball (36500 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Ezra Taft Benson (08860 110)

Du kan bestille disse bøger ved at rette henvendelse til dit lokale distributionscenter eller ved at besøge store.lds.org. Bøgerne er også tilgængelige på LDS.org og på app'en Gospel Library.

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Opgiv venligst navn, adresse, menighed og stav. Sørg for at angive titel på bogen. Skriv dernæst dine kommentarer og forslag til bogens stærke sider og områder, der eventuelt kan forbedres.

© 2014 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 3/11

Godkendt til oversættelse: 3/11

Oversættelse af *Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson*

Danish

08860 110

Indhold

Indledning	V
Historisk oversigt	IX
Ezra Taft Bensons liv og virke	1
1 Det største bud – Elsk Herren	37
2 Bed altid	47
3 Frihed til at vælge – et evigt princip	59
4 Lev lykkeligt i plagede tider	69
5 Principper for oprigtig omvendelse	77
6 Jesus Kristus – vor Frelser og Forløser	91
7 Joseph Smith – et redskab i Herrens hænder	103
8 Ordets kraft	115
9 Mormons Bog, vores religions slutsten	127
10 Fyld jorden og livet med Mormons Bog	137
11 Følg den levende profet	147
12 »Søg Ånden i alt, I gør«	157
13 De uvurderlige velsignelser ved Herrens hus	169
14 Ægteskabet og familien er indstiftet af Gud	181
15 Fædres og mødres hellige hverv	193
16 De ældre i Kirken	205
17 Hold kyskhedsloven	219
18 Vogt jer for stolthed og hovmod	231
19 Ledelse	245
20 »Vogt mine lam«	255
21 Principper for timelig og åndelig velfærd	265
22 Forkynd evangeliet for verden	279
23 Styrk dine stave	291
24 Et liv, der er centreret om Kristus	299
Billedfortegnelse	311
Indeks	313

Gene W. Brown

Indledning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe dig til at få et tættere forhold til din himmelske Fader og give dig en dybere forståelse af Jesu Kristi gengivne evangelium. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem. Bøgerne i denne serie er udarbejdet med henblik på anvendelse til både personligt studium og undervisning om søndagen. De kan også være en hjælp til at forberede andre lektioner og taler eller til at svare på spørgsmål om Kirkens lære.

Denne bog indeholder præsident Ezra Taft Bensons lærdomme. Han tjente som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra den 10. november 1985 til den 30. maj 1994.

Personligt studium

Søg bønsumt Helligåndens inspiration, når du studerer præsident Ezra Taft Bensons lærdomme. Spørgsmål i slutningen af hvert kapitel kan hjælpe dig til at overveje, forstå og anvende præsident Bensons lærdomme. Følgende forslag kan hjælpe dig:

- Nedskriv tanker og følelser, der kommer til dig fra Helligånden, når du studerer.
- Understreg passager, som du ønsker at huske. Overvej at lære disse passager udenad eller skriv dem i dine skrifter ud for tilknyttede vers.
- Læs et kapitel eller en passage mere end en gang, så du bedre kan forstå det.

- Stil dig spørgsmål som følgende: Hvordan har præsident Bensons lærdomme forøget min forståelse af evangeliske principper? Hvad ønsker Herren, at jeg skal lære af disse lærdomme?
- Fortæl familiemedlemmer og venner om, hvad du har lært.
- Spørg dig selv, hvordan lærdommene i denne bog kan hjælpe dig med personlige udfordringer og problemer.

Undervisning baseret på denne bog

Denne bog er udarbejdet til brug i hjemmet og i Kirken. Følgende retningslinjer kan være en hjælp, når du underviser ud fra hæftet.

Forbered undervisningen

Søg Helligåndens vejledning, når du forbereder dig på at undervise. Studér bønsumt det pågældende kapitel for at være sikker i din forståelse af præsident Bensons lærdomme. Du kan undervise med større oprigtighed og kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21).

Hvis du underviser i en lektion i Det Melkisedekske Præstedømme eller Hjælpeforeningen, bør du ikke lægge denne bog til side eller forberede lektioner ud fra andre materialer. Udvælg bønsumt de lærdomme i kapitlet, som du føler, vil være til størst gavn for dem, du underviser. Nogle kapitler indeholder mere stof, end du vil være i stand til at drøfte i løbet af klassesiden.

Motivér deltagerne til at studere kapitlet før lektionen og til at medbringe deres hæfte. Når de gør det, har de bedre forudsætninger for at deltage i drøftelser og opbygge hinanden.

Når du forbereder dig til at undervise, så læg især mærke til afsnittet »Forslag til studium og undervisning« i slutningen af hvert kapitel. Her finder du spørgsmål, relevante skriftsteder og hjælp til studium og til undervisning. Spørgsmålene og de relevante skriftsteder hænger sammen med det kapitel, som de findes i. Hjælp til studium og til undervisning kan vejlede dig i al din indsats for at lære om og efterleve evangeliet og hjælpe andre til at gøre det samme.

Præsentation af kapitlet

Prøv at skabe en atmosfære, hvor Ånden kan røre hjertet og sindet hos dem, du underviser, når du præsenterer kapitlet og i løbet af lektionen. Hjælp dem i indledningen af lektionen til at fokusere på lærdommene i kapitlet. Du kan eventuelt bruge et eller flere af følgende forslag:

- Læs og tal om afsnittet »Fra Ezra Taft Bensons liv« i begyndelsen af kapitlet.
- Tal om et billede eller et skriftsted fra kapitlet.
- Syng en relevant salme sammen.
- Fortæl kort om en personlig oplevelse om emnet.

Led en drøftelse om præsident Bensons lærdomme

Tilskynd andre til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden, når du underviser ud fra denne bog. Når de deltager aktivt, vil de være mere beredt på at lære og modtage personlig åbenbaring. Giv plads til gode drøftelser frem for at prøve at gennemgå alle lærdommene. For at opmuntre til samtale kan du anvende spørgsmålene i slutningen af hvert kapitel. Du kan også formulere dine egne spørgsmål, der passer særligt til dem, du underviser.

Følgende forslag kan give dig yderligere ideer:

- Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært af deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle få deltagere i løbet af ugen og bede dem om at forberede sig på at fortælle om det, de har lært.
- Bed deltagerne om at læse udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet (enten enkeltvis eller i små grupper). Bed dem om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Lad dem derpå fortælle om deres tanker og indblik.
- Læs nogle af præsident Bensons lærdomme fra kapitlet sammen. Bed deltagerne om at komme med eksempler fra skrifterne og egne oplevelser, som illustrerer disse lærdomme.
- Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det på egen hånd. Opdel dem i grupper på to eller tre personer, som valgte det samme afsnit, og lad dem tale om det, de har lært.

Tilskynd til samtale og anvendelse

Præsident Bensons lærdomme vil give mest mening for de deltagere, der fortæller andre om dem og anvender dem. Du kan eventuelt bruge et eller flere af følgende forslag:

- Spørg deltagerne om, hvordan de kan anvende præsident Bensons lærdomme i de ansvar, de har derhjemme og i Kirken. Du kan for eksempel bede dem om at overveje og drøfte, hvordan de kan anvende hans lærdomme som ægteemand, hustru, forælder, søn, datter, hjemmelærer eller besøglærer.
- Tilskynd deltagerne til at fortælle familiemedlemmer og venner om præsident Bensons lærdomme.
- Anspor deltagerne til at anvende det, de har lært, og fortælle om deres oplevelser ved begyndelsen af klassen næste gang.

Afrunding af drøftelsen

Sammenfat kort lektionen eller bed en eller to deltagere om det. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om. Du kan også bede andre om at bære deres vidnesbyrd.

Oplysninger om de kilder, der citeres i denne bog

Lærdommene i denne bog er direkte citater fra taler, artikler, bøger, breve og dagbøger af og om præsident Ezra Taft Benson. De oprindelige kilder på engelsk spænder over en lang periode, og i oversættelsen har man forsøgt at bibeholde sproget, medmindre det af hensyn til læsbarheden har været nødvendigt at foretage redaktionelle eller typografiske ændringer. Af denne årsag kan du støde på små forskelle i teksten.

Præsident Benson brugte også ofte det engelske ord for *mand* eller *mænd* i betydningen alle mennesker, både mænd og kvinder. Han brugte ofte stedord som *han*, *hans* og *ham* med henvisning til begge køn. Det var almindeligt sprogbrug på hans tid. Trods denne forskel på den tids og vor tids sprogbrug gælder præsident Bensons lærdomme både kvinder og mænd.

Historisk oversigt

Følgende tidstavle giver en kortfattet, historisk oversigt over præsident Ezra Taft Bensons liv. tidstavle giver en kortfattet, historisk oversigt over præsident Ezra Taft Bensons liv.

4. august 1899	Fødes i nærheden af Whitney i Idaho som søn af George Taft Benson jun. og Sara Dunkley Benson.
1912 til 1913	Påtager sig et stort ansvar i hjemmet, mens hans far tjener på mission i det nordlige USA.
1914 til 1919	Går på Oneida Stake Academy i Preston i Idaho og får eksamen.
1918	Kaldet til assisterende spejderleder (leder for unge mænd) i sin menighed i Whitney.
1920	Møder Flora Smith Amussen, sin kommende hustru.
1921	Går på Utah Agricultural College (nu Utah State University) i Logan i Utah.
13. juli 1921	Bliver ordineret til ældste af sin far.
15. juli 1921 til 2. november 1923	Han tjener som fuldtidsmissionær i Den Britiske Mission.
25. august 1924 til juni 1926	Flora er på fuldtidsmission på Hawaii-øerne.
Efterår 1924	Køber sammen med sin bror Orval familie- gården i Whitney.
Forår 1926	Består eksamen på Brigham Young University.
10. september 1926	Bliver gift med Flora i templet i Salt Lake City.

- September 1926 til juni 1927 Går på Iowa State College of Agriculture and Mechanical Arts (nu Iowa State University of Science and Technology), opnår en kandidatgrad i landbrugsøkonomi.
- Juni 1927
1929 Flytter tilbage til familiegården i Whitney. Siger ja til et job som landbrugskonsulent i Franklin County i Idaho. Forlader gården og flytter til den nærliggende by Preston i Idaho.
- 1930 til 1939 Ansat som landbrugsøkonom og -specialist på University of Idahos landbrugsstudier.
- Januar 1935 til november 1938 Virker som førsterådgiver i stavspræsidentskabet i Boise Stav.
- November 1938 til marts 1939 Virker som præsident for Boise Stav.
- 1939 til 1943 Arbejder som generalsekretær for National Council of Farmer Cooperatives/ Nationalrådet for landbrugskooperativer i Washington, D.C. Bor med sin familie i Bethesda i Maryland.
- Juni 1940 Kaldes til at tjene som præsident for Washington Stav i Washington D.C.
26. juli 1943 Kaldes til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.
7. oktober 1943 Ordineres til apostel og indsættes som medlem af De Tolv Apostles Kvorum af præsident Heber J. Grant.
- Januar 1946 til december 1946 Virker som præsident for Den Europæiske Mission og er med til at bringe timelig og åndelig hjælp til sidste dages hellige efter anden verdenskrigs ødelæggelser.
16. juli 1946 Indvier Finland til evangeliets forkyndelse.
- Januar 1953 til december 1961 Virker som USA's landbrugsminister under præsident Dwight D. Eisenhower.

Januar 1964 til december 1965	Tjener igen som præsident for Den Europæiske Mission
10. november 1966	Genindvier Italien til evangeliets forkyndelse.
14. april 1969	Indvier Singapore til evangeliets forkyndelse.
26. oktober 1969	Indvier Indonesien til evangeliets forkyndelse.
30. december 1973	Indsat som præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
10. november 1985	Indsat som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
24. oktober 1986	Indvier templet i Denver i Colorado.
28. august 1987	Indvier templet i Frankfurt. (Ni templer blev indviet, mens han virkede som præsident for Kirken).
2. oktober 1988	Holder sin personligt sidste generalkonferencetale. (Efter oktober 1988 forhindrer hans dårlige fysiske helbred ham i at tale ved en generalkonference. Hans rådgivere i Det Første Præsidentskab oplæser taler på hans vegne eller citerer budskaber fra hans tidligere taler).
14. august 1992	Hustruen, Flora, dør.
30. maj 1994	Han dør i sit hjem i Salt Lake City i Utah omkring 2 måneder før sin 95 års fødselsdag.

Ezra Taft Benson som lille i 1900

Ezra Taft Bensons liv og virke

Rejsende mellem Logan i Utah og Whitney i Idaho blev vidne til noget usædvanligt på vejen den fjerde juni 1994. Der havde folk taget opstilling langs den 39 kilometer lange vejstrækning. Dagen efter forklarede ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, hvorfor folk havde samlet sig langs vejen. De havde ventet på et begravelsesoptog, hvor præsident Ezra Taft Bensons jordiske hylster skulle stedes til hvile på kirkegården i hans fødeby efter, man havde holdt en begravelsesceremoni i Salt Lake City. Ældste Hales beskrev sceneriet således:

»Kortegen til Whitney i Idaho blev en rørende hyldest til Guds profet.

En hyldest som medlemmer af Kirken viste, da de stillede sig op langs vejen og på vejbroerne. Nogle var klædt i deres søndagstøj en lørdag eftermiddag. Andre holdt stille i respekt. De standsede deres biler og stod ærbødigt og ventede på, at profeten passerede. Bønder stod på deres marker med hatten over hjertet. Noget af det mest bemærkelsesværdige var de unge mænd, der tog deres baseball-hatte af og satte dem over hjertet. Der blev også viftet med flag for at sige farvel til profeten. Der var skilte med teksten: »Vi elsker præsident Benson.« På andre stod der: »Læs Mormons Bog.«¹

Disse mange udtryk for hengivenhed var mere end en hyldest. Det var et synligt bevis på, at folks liv var blevet ændret, fordi de havde fulgt profetens råd. Og alle de mennesker, som havde samlet sig langs hovedvejen, repræsenterede mange flere. I tiden fra Ezra Taft Benson blev født nær Whitney i Idaho, og til hans jordiske rester skulle stedes til hvile der, havde han virket som et redskab i Herrens hænder, han havde rejst over hele verden og havde hjulpet millioner til at komme til Kristus.

Det lærte han på familiens gård

Den 4. august 1899 bød Sarah Dunkley Benson og George Taft Benson jun. deres førstefødte velkommen til familien. De navngav ham Ezra Taft Benson efter hans oldefar, ældste Ezra T. Benson, der havde tjent som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.

Ezra blev født i et to-værelsesstuehus, som hans far havde bygget året før. Fødslen var svær og langtrukken og den tilstedeværende læge mente ikke, at det 5,3 kg tunge barn ville overleve. Men barnets bedstemødre mente noget andet. De fyldte to pander med vand – den ene med varmt og den anden med koldt – og så dypede de ham skiftevis i dem, til han begyndte at græde.

Den unge Ezra Taft Benson, der ofte bare blev kaldt »T« af familie og venner, nød at vokse op på familiens gård, hvor han blev født. Præsident Gordon B. Hinckley, der næsten tjente 33 år sammen med præsident Benson i De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab fortalte om noget af det, som den unge Ezra havde lært af det:

»Han var en bondedreng, helt bogstaveligt og helt igennem. En solbrændt dreng i overalls, der i en tidlig alder havde lært høstens lov. »Hvad et menneske sår, skal det også høste« (Gal 6:7).

I de fattige tider lærte han, at uden arbejde er det kun ukrudtet, der gror. Der må arbejdes, uophørligt og vedvarende, hvis der skal være nogen høst. Så man pløjede om efteråret og pløjede om foråret. Det var svedigt arbejde at gå i furen dagen lang efter et spand heste. Dengang brugte man håndplove, og der skulle man konstant holde i håndtagene, som vred sig og rystede, når den skarpe klinge skar i jorden og vendte den pænt. Efter sådan en dag var en dreng udmattet og sov tungt. Men morgenen kom meget snart.

Og marken skulle harves, igen med hestespand, for at fjerne jordknoLde og gøre den klar til såning. Såning var en slidsom og rygbrækkende opgave. Og så var der vandingen. Familien Bensons gård lå i et tørt område, og det var kun gennem den magiske overrisling, der kunne dyrkes noget. Der skulle holdes øje med vandet, ikke kun i løbet af dagen, men også om natten. Der var ingen lommelygter eller gaslamper. Der var kun petroleumslamper, som

kastede et svagt og blegt gult skær. Det var altafgørende at få vandet hele vejen ned gennem rækken. Det var dage, man aldrig glemmer.

Jeg kan se for mig, hvordan den lille dreng med en skovl på skulderen trasker gennem grøfter og marker for, at det livgivende vand kan fugte den tørre jord.

Snart kom den tid, hvor høet skulle høstes, mark efter mark. Spandet blev spændt for slåmaskinen, drengen klatrede op på det gamle stålsæde, og seglet fløj frem og tilbage og skar halvanden meter hver gang i takt med, at spandet bevægede sig fremad. Med fluer, myg, støv og bagende hede var det hårdt arbejde. Så skulle høet rives sammen med høtyv i små stakke på marken for at tørre. Timing var vigtig. Når det havde nået det rette stade, blev det læsset på en høvogn. Ved høladen var der en hestetrucken lastebom, som løftede det fra ladet for at lave store høstakke. Der var ingen ballepressere dengang, der var heller ingen mekaniske læssere. Der var kun høtyve og muskler ...

Der er ikke noget at sige til, at han voksede sig stor og stærk. De af os, der lærte ham at kende senere i livet, kommenterede ofte størrelsen af hans håndled. Det robuste helbred, som han fik lagt grundlaget for i sine drengår, var en af de store velsignelser i hans liv. Helt indtil de sidste år var han en mand med en utrolig energi.

Da han som moden mand omgikkes med præsidenter og konger, mistede han aldrig fornemmelsen af sine egne bonderødder. Han mistede aldrig sin evne til at arbejde. Han tabte aldrig viljen til at stå tidligt op om morgenen og arbejde til langt ud på aftenen.

Men det var ikke blot den store arbejdsmoral, han fik med sig hjemmefra. Der var en særlig styrke, der kom fra mulden. Det var en konstant påmindelse om de ord, der lød til Adam og Eva, da de blev uddrevet af Edens have: I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden (1 Mos 3:19). Der var en ånd af selvtillid indbygget i dem, der arbejdede med jorden. Dengang var der ingen landbrugsprogrammer eller landbrugsstøtte af nogen art. Man var nødt til at acceptere naturens luner. Ødelæggende frost, usædvanligt uvejr for årstiden, vind og tørke måtte man acceptere som en del af livets usikkerhed, som man ikke kunne forsikre sig imod. Det var nødvendigt, at man samlede et forråd til knappe tider,

ellers ville man sulte. Den eneste faste støtte, man havde mod livets omskiftelighed, var bøn, bøn til vor evige, kærlige Fader, universets almægtige Gud.

Der blev bedt meget i det lille hjem i Whitney i Idaho. Der var familiebønner, morgen og aften, hvor man takkede for livet med alle dets udfordringer og muligheder, og hvor man tryglede om styrke til at klare dagens dont. Man huskede de nødlidende, og når familien rejste sig op igen, læssede moderen, som var menighedens hjælpeforeningspræsident, vognen med mad til dem, der trængte og hendes ældste søn kørte vognen. Det var dage, han aldrig glemte.²

Det, han lærte af trofaste forældre

Det, han havde lært om hårdt arbejde, familiesammenhold, tjeneste og efterlevelse af evangeliet, blev forstærket en dag, hvor den 12-årige Ezras forældre kom hjem fra et møde i Kirken med overraskende nyheder. Præsident Benson fortalte mange år efter:

»Mens far styrede vognen, åbnede mor brevene, og til deres forbavselse var der brev fra Box B i Salt Lake City – med et kald til at drage på mission. Ingen spurgte, om man var parat, villig eller havde mulighed for det. Det var biskoppens opgave at vide det, og biskoppen var min farfar, George T. Benson.

Da far og mor kørte ind på gårdspladsen, hulkede de begge – det var noget, vi aldrig havde set før. Vi samledes omkring vognen – vi var syv børn dengang – og spurgte dem, hvad der var i vejen.

»Der er ikke noget i vejen,« svarede de.

»Hvorfor græder I så,« spurgte vi.

»Kom med ind i stuen, så skal vi fortælle jer det hele.«

Vi stimlede sammen om den gamle sofa inde i stuen, og far fortalte os om sit missionskald. Så sagde mor: »Vi er stolte over, at man har fundet far værdig til at drage på mission. Vi græder lidt, fordi det betyder, at vi skal undvære hinanden i to år. I ved, at far og jeg ikke har været væk fra hinanden i mere end højst to døgn, siden vi blev gift – det var dengang far måtte op i bjergene for at hente tømmer og brænde.«³

Mens hans far var på mission, påtog Ezra sig meget af ansvaret for driften af familiens gård. Han »arbejdede som en mand, selvom han kun var en dreng,« udtalte hans søster Margaret senere. »Han trådte i fars sted i næsten to år.«⁴ Under Sarahs ledelse arbejdede Ezra og hans søskende sammen, de bad sammen og læste brevene fra deres far sammen. 75 år senere reflekterede præsident Benson over de velsignelser, hans familie havde fået ved, at hans far tjente på mission:

»Jeg formoder, at nogle i verden vil sige, at hans accept af det kald var tegn på, at han ikke rigtig elskede sin familie. Hvordan kan det at efterlade syv børn og en gravid hustru alene hjemme i to år være sand kærlighed?

Men min far havde en større forståelse for, hvad kærlighed er. Han vidste, at »alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud« (Rom 8:28). Han vidste, at det bedste, han kunne gøre for sin familie, var at adlyde Gud.

Selvom vi savnede ham meget i de år, og selvom hans fravær medførte mange udfordringer, så var hans accept af kaldet en kærlighedsgerning. Far drog på mission og efterlod mor derhjemme med syv børn. (Det ottende barn kom til verden fire måneder efter, at far ankom i missionsmarken). Men missionærånden kom ind i vores familie og har aldrig siden forladt den. Det skete ikke uden ofre. Far måtte sælge nogle af vore marker for at kunne finansiere sin mission. Han måtte lade et ægtepar flytte ind i en del af vores hjem for at tage sig af afgrøderne, og så overlod han det til sine sønner og hustru at tage sig af hømarken, græsgangene og en mindre bestand af malkekvæg.

Brevene fra far var i sandhed en velsignelse for vores familie. For os børn var det som om, de kom fra den anden side af jorden, men i virkeligheden kom de bare fra Springfield i Massachusetts, Chicago i Illinois og Cedar Rapids og Marshalltown i Iowa. Ja, som resultat af fars mission kom der en missionærånd ind i familien, som aldrig siden har forladt den.«

Senere voksede familien til at tælle 11 børn – syv sønner og fire døtre. Alle syv sønner tog på mission, flere af dem to eller tre gange. Senere tog to af døtrene på fuldtidsmission med deres mænd. De

to andre søstre, der begge var blevet enker – den ene var mor til 8 og den anden var mor til 10 – tjente som missionærkammerater i Birmingham i England.

»Det er en arv, der fortsat velsigner familien Benson i tredje og fjerde generation. Se er det i virkeligheden ikke en kærligheds gave?«⁵

Kirkekald som ung mand

Inspireret af sine forældres eksempel og motiveret af sit eget ønske om at hjælpe med at fremme Guds rige på jorden tog Ezra Taft Benson ivrigt imod kald til at tjene. Da han var 19 år gammel, bad hans biskop, som også var hans farfar, ham om at tjene som voksenleder for 24 unge mænd i menigheden. De unge mænd deltog i det amerikanske drengespejderprogram, og Ezra tjente som assisterende spejderleder.

I denne kaldelse var en af Ezras mange pligter at hjælpe de unge mænd med at synge i kor. Under hans ledelse vandt de unge mænd en konkurrence med kor fra de andre menigheder i deres stav og kvalificerede sig således til en regional konkurrence. For at motivere dem til at øve og synge det bedste, de havde lært, lovede Ezra, at han ville tage dem ud på en 56 kilometer lang hike i bjergene til en sø, hvis de vandt konkurrencen. Planen virkede, og de unge mænd fra Whitney vandt konkurrencen.

»Vi begyndte at planlægge vores hike,« mindedes præsident Benson, »og under det første møde rækker en lille 12-årig dreng hånden i vejret og siger meget formelt: »Jeg vil gerne fremsætte et forslag. ... »Ja, hvad er det, svarer jeg. Så siger han: »Jeg foreslår, at vi klipper vores hår af, så vi ikke behøver at bekymre os om kamme og børster på denne tur.«

Med tiden gik alle de unge mænd ind for dette forslag om at blive meget korthårede inden, vi tog på hike. De blev endnu mere begejstrede for forslaget, da en af dem foreslog, at spejderlederne også klippede sig.« Præsident Benson fortsatte:

»To spejderledere tog plads hos barberen, mens barberen meget glædestrålende ordnede alle hovederne med en saks. Da han var ved at være færdig, sagde han: »Hvis I to lader mig barbære jeres

hoveder, så får I det gratis.« Og således stævnedes vi ud på hike – 24 meget korthårede drenge og to kronragede spejderledere.«

Præsident Benson sagde senere i forbindelse med sine erfaringer med de unge mænd i sin menighed: »En af glæderne ved at arbejde med de unge drenge er det faktum, at man får sin løn langs vejen. Man har mulighed for at se resultaterne af ens ledelse dagligt, når man arbejder med dem i flere år og ser dem vokse op til stålsatte mænd, som ivrigt accepterer udfordringer og ansvar. En sådan tilfredsstillelse kan ikke købes for penge, den skal man gøre sig fortjent til gennem tjeneste og hengivenhed. Det er en meget storslået ting at have været bare en lille del af at gøre drenge til mænd, rigtige mænd.«⁶

Præsident Benson glemte aldrig disse unge mænd, og han gjorde en indsats for at bevare kontakten med dem. Mange år efter den 56-kilometer lange hike, var han på besøg i Whitney Menighed som medlem af De Tolv Apostles Kvorum og talte med nogle af dem. De kunne fortælle ham, at 22 af de 24 stadig var trofaste i Kirken. De havde mistet kontakten med de to sidste. Præsident Benson fandt senere frem til disse to mænd og hjalp dem tilbage til aktivitet i Kirken og udførte deres tempelbeseglinger.⁷

Ezra gør sine hoser grønne for Flora

I efteråret 1920 tog Ezra til Logan i Utah, det var ca. 40 km væk fra Whitney, for at studere på Utah Agricultural College (nu hedder det Utah State University). Han var sammen med nogle venner, da en ung kvinde fangede hans opmærksomhed. Han sagde senere:

»Vi var ude i nærheden af mejeriets stalde, da en ung kvinde – meget tiltrækkende og smuk – kom kørende i sin lille bil på vej til mejeriet for at få mælk. Da drengene vinkede til hende, vinkede hun tilbage. Jeg spurgte: »Hvem er den pige?« De sagde: »Det er Flora Amussen.«

Så sagde jeg: »Ved I hvad, jeg har fået en fornemmelse af, at jeg skal giftes med hende.«

Ezras venner lo og sagde: »Hun er for populær til en bondedreng.« Men det lod han sig ikke afskrække af. »Det gør det bare mere spændende,« sagde han.

Flora Amussen, inden hun giftede sig med Ezra Taft Benson

Ikke længe efter denne samtale mødtes Ezra og Flora for første gang i Whitney, hvor hun var blevet inviteret til at bo hos en af Ezras kusiner. Og kort tid efter inviterede Ezra hende med ud at danse. Hun takkede ja, og flere stævnemøder førte senere til det, de kaldte et »skønt kurmageri.« Men deres kurmageri blev afbrudt – og på mange måder intensiveret – da Ezra modtog en kaldelse til at tjene som fuldtidsmissionær i Den Britiske Mission.

Som forberedelse til Ezras mission talte han og Flora om deres forhold. De ville gerne fortsætte med at være venner, men de indså også behovet for, at Ezra koncentrerede sig om sin mission. »Inden jeg tog af sted, besluttede Flora og jeg os for kun at skrive til hinanden én gang om måneden,« sagde han. Vi besluttede også at vores breve skulle indeholde opmuntring, tillid og nyheder. Og det gjorde de.«⁸

To missionærer

Den Britiske Mission, som havde været så frugtbar en mark for de tidlige sidste dages hellige missionærer, var anderledes for ældste Benson og hans kammerater. Antagonister på De Britiske Øer, deriblandt nogle gejstlige, havde oppisket et udpræget had mod sidste dages hellige. De udgav artikler, romaner, skuespil og sågar film mod mormonerne. Ældste Benson var utvivlsomt bedrøvet over folkets bitterhed mod det gengivne evangelium, men han lod ikke denne modgang svække sin tro. I sin dagbog skrev han derimod om de lokale unge, som drillede ham og hans kammerater ved at råbe »mormoner« efter dem. Og hans umiddelbare respons var: »Gudskelov, at jeg er det.«⁹

Udover at forkynde evangeliet for folk, som ikke var medlemmer af Kirken, tjente præsident Benson som præstedømmeleder og sekretær blandt de hellige i Storbritannien. Disse forskelligartede muligheder for at tjene afstedkom dejlige oplevelser, som stod i skarp kontrast til den modgang, han ofte stødte på. Ældste Benson døbte og bekræftede nogle få mennesker, og han hjalp mange til at komme Herren nærmere. Han fortalte for eksempel om en gang, hvor han ved et meget specielt møde, som var arrangeret af trofaste medlemmer af Kirken, blev vejledt af Ånden til at tale på en måde, der hjalp medlemmernes venner til at få et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet.¹⁰ Han nedfældede beretningen om, at han og hans makker engang gav en alvorligt syg kvinde en præstedømmevelsignelse. Hun var rask 10 minutter efter.¹¹ Han frydede sig, da han som sekretær fandt navne på hellige i Kirkens optegnelser, som de lokale ledere havde mistet.¹² Han fik værdifuld ledelseserfaring ved at tjene under to missionspræsidenter, som også var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, Ældste Orson F. Whitney og David O. McKay.

Ældste Benson var taknemlig for Herrens beskyttelse, når han forkyndte evangeliet. En aften blev han og hans makker omringet af en fjendtlig gruppe mænd, der truede med at smide dem i floden. Han bad en stille bøn om hjælp. Som han senere fortalte, skete der så det, at »en stor kraftig fremmed trængte sig frem til mig. Han så mig direkte ind i øjnene og sagde med en stærk og

klar stemme: »Unge mand, jeg tror på hvert et ord, du sagde i aften.« Mens han talte, begyndte den lille kreds omkring mig at sprede sig. For mig var det et direkte svar på bøn. Dernæst dukkede der en politibetjent op.«¹³

Når ældste Benson ikke var at finde i aktiv tjeneste for andre, »holdt han sig gående ved at »sluge Mormons Bog«, særligt beretningerne om Mosijas sønner og deres erfaringer som missionærer.«¹⁴ Han fandt også mod og styrke i brevene hjemmefra, som han »læste om og om igen.« Han sagde senere om sin mission: »Min mor og far udøste virkelig deres hjerte for mig i de breve, og »det var en stor støtte for en ung mand som mig. Floras [breve] var fulde af ånd og opmuntring, aldrig noget sentimentalt pladder. Jeg tror, at det øgede min kærlighed og påskønnelse af hende mere end noget andet.«¹⁵

Ældste Benson blev afløst fra sin fuldtidsmission den anden november 1923. Han var ikke glad for at skulle sige farvel til de »kære og gode hellige« i Storbritannien, det var »den sværeste del af [hans] mission«, sagde han.¹⁶ Alligevel glædede han sig over udsigten til at skulle genforenes med sin familie og til at se Flora.

Flora glædede sig også til at se Ezra. Men hun gjorde mere end bare at vente på at se og omgås med ham igen. Hun glædede sig over hans fremtidsudsigter og potentiale. Fra hun var teenager, havde hun holdt på, at hun »gerne ville giftes med en bonde«,¹⁷ og hun syntes om Ezras ønske om at slå sig ned på familiens gård i Whitney. Men hun syntes, at han først skulle gøre sin uddannelse færdig. Hun fortalte senere: »[Jeg] bad til og fastede for, at Herren ville hjælpe mig til at vide, hvordan jeg kunne hjælpe ham til at være til størst velsignelse for sine medmennesker. Så kom det til mig, at dersom biskoppen fandt mig værdig, så [kunne han] kalde mig til at tage på mission. Kirken var det vigtigste i Ezras liv, så jeg vidste, at han ikke ville indvende noget imod det.«¹⁸

Ezra blev overrasket, da Flora et stykke tid efter, de var begyndt at se hinanden igen, fortalte ham, at hun havde takket ja til at tjene på mission på Hawaii. Hun blev indsat som missionær den 25. august og tog af sted dagen efter. Lige efter hun var taget af sted, skrev Ezra i sin dagbog: »Vi var begge glade, for vi følte, at fremtiden havde meget i vente for os, og at denne adskillelse ville blive godtgjort senere. Det er dog svært at se sine håb briste. Men selvom

vi sommetider var nødt til at græde over det, så fik vi bekræftelse fra Herren om, at alt ville ordne sig til det bedste.«¹⁹

Og alt ordnede sig til det bedste. Flora var ifølge sin missionspræsident »en meget god og energisk missionær«²⁰, der gav sit »hjerter, sin sjæl, tid og sine talenter til Herrens værk.«²¹ Hun førte tilsyn med Primary i visse områder af missionen, underviste børn i grundskolen, tjente i templet og deltog i bestræbelserne på at styrke de lokale hellige. Hun tjente oven i købet for en tid sammen med sin mor, Barbara Amussen, der var blevet enke og kaldet til en kort mission. Sammen opsøgte dette makkerpar af mor og datter en mand, som år forinden havde tilsluttet sig Kirken i USA på foranledning af Floras far, Carl Amussen. Denne konvertit var dog senere blevet inaktiv i Kirken, men Flora og hendes mor tog sig af ham og hjalp ham tilbage til Kirken.²²

Nu, hvor Flora var væk, holdt Ezra sig travlt beskæftiget. Han og hans bror, Orval, købte familiens gård og fortsatte med deres uddannelse. I en tid læste Ezra på Brigham Young University i Provo i Utah, mens Orval blev hjemme i Whitney for at tage sig af gården. De var enige om, at når Ezra var færdig med skolen, ville han vende tilbage til gården, så Orval kunne tage på mission og gøre sin uddannelse færdig. Opsat på at blive hurtigt færdig på BYU tog Ezra en masse fag. Han deltog også i sociale aktiviteter på universitetet, bl.a. dans, fester og teateropsætninger.

Selvom Ezra blev kåret som »BYU's mest populære mand« det sidste år, han var der, så var der ingen, der var i stand til at stjæle hans opmærksomhed fra Flora. Han sagde senere, at da hun blev færdig på sin mission i juni 1926, var han »spændt« på at se hende, selvom han holdt på, at han ikke havde »ventet på«, at hun kom tilbage.²³ Han bestod med fine karakterer blot et par måneder inden, hun vendte tilbage.

Begyndelsen på et liv sammen

En måned efter Flora var vendt tilbage fra sin mission, offentliggjorde hun og Ezra deres forlovelse. Visse mennesker fortsatte med at drage Floras dømmekraft i tvivl. De kunne ikke forstå, hvad så kultiveret, velhavende og populær en kvinde så i en bondekarl.

Men hun sagde bare, at hun »altid gerne havde ville giftes med en bonde.«²⁴ Ezra var »praktisk, fornuftig og robust,« sagde hun. Og bemærkede hun, »han var sød mod sine forældre, og jeg vidste, at respekterede ham dem, så ville han også respektere mig.«²⁵ Hun vidste, at han var en »usleben diamant«, og hun sagde: »Jeg vil gøre alt i min magt for at hjælpe ham til at blive kendt og påskønnet for det gode, ikke blot i dette lille samfund, men i hele verden.«²⁶

Flora og Ezra blev besejlet den 10. september 1926 i templet i Salt Lake City af ældste Orson F. Whitney fra De Tolv Apostles Kvorum. Den eneste festivitas efter brylluppet var morgenmad for familie og venner. Efter morgenmaden tog det nygifte par straks af sted i deres Ford T-ladvogn og kørte til Ames i Iowa, hvor Ezra var blevet optaget på en kandidatuddannelse i landbrugsøkonomi på Iowa State College of Agriculture and Mechanical Arts (nu Iowa State University of Science and Technology).

Meget af vejen gik over og ad grusveje i tyndt befolkede områder. På turen sov de otte nætter i et utæt telt. Da de ankom til Ames, lejede de en lejlighed lige rundt om hjørnet fra universitetets område. Lejligheden var lille, og de delte den med en stor koloni af kakerlakker, men Ezra fortalte, at »den snart blev den hyggeligste lille hytte, man kunne forestille sig.«²⁷ Ezra kastede sig igen over studierne. Mindre end et år efter og efter utallige timers studium, forelæsninger og skrivelser fik han sin kandidatgrad. Parret, der nu ventede deres første barn, vendte tilbage til familiens gård i Whitney.

Balanceakten mellem karrieremuligheder og kirkekaldelser

Da Ezra og Flora Benson vendte tilbage til Whitney, kastede Ezra sig helhertet ind i driften af gården, hvilket omfattede opdræt af malkekvæg, slagtesvin og kyllinger og dyrkning af sukkerroer, korn, lucerne og andre afgrøder. Orval blev kaldet til at tjene på fuld-tidsmission i Danmark.

Mindre end to år senere tilbød lokale myndigheder Ezra job som landbrugskonsulent i amtet. På Floras opfordring tog han imod jobbet, selvom det betød, at de måtte forlade gården og flytte til den

*Ezra Taft Benson, da han bestod sin eksamen
på Brigham Young University i 1926*

nærliggende by Preston. Ezra hyrede en lokal bonde til at tage sig af gården, indtil Orval vendte tilbage.

Ezras nye job indebar, at han skulle rådgive de lokale bønder om sager, der havde indflydelse på deres produktivitet. Efter hans mening havde bønderne mere end noget andet brug for at markedsføre sig bedre – noget der blev meget vigtigt, da den økonomiske depression brød ud, og noget han, med sin uddannelse i landbrugsøkonomi, var rustet til at sørge for. Han opfordrede bønderne til at danne kooperativer, så de kunne dele udgifterne og få den bedste pris for arbejdet.²⁸

Ezras evner som leder i landbruget førte til andre beskæftigelsesmuligheder. Fra 1930 til 1939 arbejdede han som landbrugsøkonom og specialist ved University of Idahos afdeling i Boise, hovedstad i delstaten Idaho. Denne beskæftigelse blev afbrudt mellem august 1936 og juni 1937, da familien flyttede til Californien,

for at Ezra kunne studere landsbrugsøkonomi på University of California i Berkeley.

Selv med store ansvar på arbejdet og derhjemme fandt Ezra og Flora Benson tid til at tjene i Kirken. Både i Whitney, Preston og Boise blev de kaldet til at undervise og lede de unge.²⁹ De tog imod disse kaldelser med stor begejstring og en tro på, »at ungdommen er vores fremtid.«³⁰ Ezra fik også mulighed for at stå i spidsen for den lokale missionering.³¹ I Boise blev Ezra kaldet som rådgiver i stavspræsidentskabet. Han forblev endda i den kaldelse, mens han og familien var i Californien. Boise Stav voksede hastigt og i november 1938 delte ældste Melvin J. Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum staven op i tre. Ezra Taft Benson blev kaldet som stavspræsident for den ene af stavene.

I januar 1939 blev Ezra overrasket over at blive tilbudt stillingen som generalsekretær for National Council of Farmer Cooperatives (Det nationale råd for landsbrugskooperativer) i Washington D.C. Han rådførte sig med Flora om denne mulighed. Eftersom han også kun to måneder forinden var blevet indsat som stavspræsident, kontaktede han også Det Første Præsidentskab og bad om deres råd. De opmuntrede ham til at takke ja til jobbet, så han og hans familie sagde farvel til deres venner i Boise i marts 1939 og flyttede til Bethesda i Maryland, tæt på Washington D.C. I juni 1940 blev han atter kaldet til at tjene som stavspræsident, denne gang i den nyorganiserede Washington Stav i Washington D.C.

En kærlig, sammentømret familie

Ezra og Flora Benson huskede altid på, at deres forhold til hinanden, deres børn, deres aldrende forældre og søskende var af evig betydning. Deres fokus på at forblive forenede som familie havde udspring i mere end pligtfølelse. De elskede oprigtigt hinanden, og de ønskede at være sammen både i dette liv og i evigheden.

Ezras mange ansvar i kirkekaldelser og professionelle sammenhænge gjorde, at han ofte var væk hjemmefra. Sommetider gav de yngre børn udtryk for, at det var sådan. Da han for eksempel tog af sted til et møde i Kirken en søndag, sagde datteren Barbara: »Farvel, far. Kom snart tilbage og besøg os igen.«³² Det var en udfordring

for Flora at tage sig af børnene alene, når hendes mand så ofte var væk, og hun indrømmede nu og da, at hun følte sig »ensom og lidt modløs.«³³ Trods alt det elskede hun sin rolle som hustru og mor, og hun glædede sig over sin mands hengivenhed for Herren og familien. I et brev til Ezra skrev hun: »Som altid føles dage som måneder, når du er væk ... [Men] hvis alle mænd ... elskede og efterlevede deres religion, som du gør, ville der være meget mindre sorg og lidelse ... Du er altid så hengiven over for din familie og rede til at hjælpe andre.«³⁴

Ezra viste denne hengivenhed når som helst, han var hjemme. Han tog sig tid til at grine og lege med sine seks børn. Han lyttede til dem og spurgte, hvad de syntes om vigtige emner. Han underviste dem i evangeliet, hjalp dem med deres pligter og brugte tid med dem individuelt. Børnene fandt tryghed og styrke i deres forældres kærlighed til dem. (Fordi familien var så vigtig for Ezra Taft Benson indeholder denne bog to kapitler med hans belæringer om dette emne. Disse kapitler med titlerne »Ægteskabet og familien er indstiftet af Gud« og »Fædres og mødres hellige hverv« indeholder udtalelser fra Benson-børnene om deres kærlige barndomshjem).

Kaldet som apostel

I sommeren 1943 tog Ezra fra Maryland sammen med sin søn, Reed, for at besøge adskillige landbrugskooperativer i Californien som led i hans ansvar i National Council of Farmer Cooperatives. Han havde også planlagt at mødes med Kirkens ledere i Salt Lake City og besøge familie i Idaho.

Da de havde nået, hvad de skulle på turen, vendte de tilbage til Salt Lake City den 26. juli, inden de tog hjem igen. Der fandt de ud af, at præsident David O. McKay, som Ezra havde mødtes med mindre end to uger inden, prøvede at få fat på ham. Ezra ringede til præsident McKay, som fortalte ham, at præsident Heber J. Grant, som var Kirkens præsident dengang, ønskede at mødes med ham. Ezra og Reed blev kørt ud til præsident Grants sommerhjem, der lå et par minutters kørsel fra bykernen i Salt Lake City. Da de ankom, »blev Ezra straks vist ind i præsident Grants soveværelse, hvor den aldrende profet hvilede sig. På præsidentens anmodning lukkede

Ezra døren, kom tættere på og satte sig ned på en stol ved siden af sengen. Præsident Grant tog Ezras højre hånd i begge sine og med tårer i øjnene sagde han blot: »Bror Benson, jeg lykønsker dig af hele mit hjerte og beder om, at Guds velsignelser må være med dig. Du er blevet valgt som det yngste medlem af De Tolv Apostles Kvorum.«³⁵

Ezra beskrev denne oplevelse i sin dagbog:

»Bekendtgørelsen virkede uvirkelig og overvældende ... I flere minutter kunne [jeg] kun sige: »Øh, præsident Grant, det kan ikke passe! Hvilket jeg vist gentog flere gange, inden jeg kunne samle mine tanker nok til at forstå, hvad der var sket ... Han holdt min hånd længe, for vi fældede begge en tåre ... Vi sad alene sammen i mere end en time, det meste af tiden holdt vi hinanden i hånden. Selvom [han var] svag, var hans sind helt klart, og jeg blev så imponeret af hans søde, venlige, ydmyge ånd, da han ligesom kiggede lige ind i min sjæl.

Jeg følte mig så svag og uværdig, at hans efterfølgende trøstende og beroligende ord blev endnu mere påskønnet. Han sagde blandt andet: »Herren har det med at højne mænd, der bliver kaldet til ledende stillinger.« Da jeg endelig i min svaghed var i stand til at sige, at jeg elskede Kirken, sagde han: »Det ved vi, og Herren ønsker mænd, der vil give alt for hans værk.«³⁶

Efter dette interview blev Ezra og Reed kørt til præsident McKays hjem. På vejen derhen sagde Ezra ingenting om sin oplevelse med præsident Grant, og Reed spurgte heller ikke. Da de ankom hos familien McKay, fortalte præsident McKay Reed, hvad der var hændt. Så omfavnede Ezra og Reed hinanden.

Ezra havde svært ved at sove den nat, inden han og Reed skulle tage toget hjem igen. Da det blev morgen, ringede han til Flora og fortalte hende om sit kald som apostel. »Hun sagde, at hun syntes, det var vidunderligt og udtrykte sin fulde tillid til, at jeg kunne løfte opgaven,« mindedes han senere. »Det var dejligt at tale med hende. Hun har altid haft større tro på mig, end jeg selv har.«³⁷

I løbet af de næste uger gjorde Ezra og Flora sig klar til at flytte til Utah, og Ezra gjorde alt, han kunne for at gøre overgangen så let som mulig for hans efterfølger i National Council of Farmer

De Tolv Apostles Kvorum engang mellem oktober 1950 og april 1951. Stående, fra venstre mod højre: Delbert L. Stapley; Henry D. Moyle; Matthew Cowley; Mark E. Petersen; Harold B. Lee; Ezra Taft Benson; Spencer W. Kimball. Siddende, fra venstre mod højre: John A. Widtsoe; Stephen L Richards; David O. McKay, præsident for De Tolvs Kvorum; Joseph Fielding Smith, fungerende præsident; Joseph F. Merrill; Albert E. Bowen.

Cooperatives. Han og Spencer W. Kimball blev opretholdt som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum den første oktober 1943, og de blev ordineret som apostle den 7. oktober, hvor ældste Kimball blev ordineret først.

Således begyndte ældste Ezra Taft Bensons virke som et af de »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23).

Mad, tøj og håb til efterkrigstidens Europa

Den 22. december 1945 indkaldte præsident George Albert Smith, der dengang var Kirkens præsident, til et særligt møde for Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Han meddelte, at Det Første Præsidentskab havde følt sig inspireret til at sende en apostel til Europa for at præsidere over Den Europæiske Mission

og føre opsyn med Kirkens indsats der. Anden Verdenskrig var endt tidligere samme år, og mange europæiske nationer kæmpede for at komme på fode igen efter krigens omfattende og overvældende ødelæggelser. Det Første Præsidentskab følte, at ældste Ezra Taft Benson var den rette mand til jobbet.

Denne nyhed kom som et »stort chok« for ældste Benson, som var det nyeste og yngste medlem af kvorummet. Ligesom hans fars mission 34 år tidligere havde krævet det, betød denne opgave også, at han skulle adskilles fra sin familie. Det Første Præsidentskab kunne ikke sige, hvor lang tid han skulle være væk. Men han forsikrede dem om, at hans hustru og børn ville støtte ham, og han udtrykte sin udelte villighed til at tjene.³⁸ Han beskrev senere den opgave, han havde accepteret:

»Det er en meget overvældende opgave. De [Det Første Præsidentskab] gav os instruks om at ordne fire ting: For det første at sørge for Kirkens åndelige anliggender i Europa. For det andet at sørge for mad, tøj og sengeudstyr til vore lidende hellige i alle dele af Europa. For det tredje at forestå omorganiseringen af de forskellige missioner i Europa og for det fjerde at forberede, at der kan blive sendt missionærer til de lande.«³⁹ Men præsident Smith gav ham dette trøstende løfte: »Jeg er slet ikke bekymret for dig. Du vil være lige så sikker der som noget andet sted i verden, hvis du passer på dig selv, og du vil blive i stand til at udføre et stort arbejde.«⁴⁰

Ældste Benson beskrev, hvordan hans hustru og familie havde reageret, da han fortalte dem nyheden: »I en dejlig og rørende snak med Flora, der blev helliget med tårer, udtrykte min hustru kærlig taknemlighed og forsikrede mig om sin helhjertede støtte. Jeg fortalte børnene det ved middagsbordet. De blev både overraskede og interesserede, og de er helt loyale.«⁴¹

Da ældste Benson og hans makker Frederick W. Babbel ankom til Europa, blev de bedrøvede over al den sygdom, fattigdom og ødelæggelse, de så overalt. Ældste Benson fortalte fx i et brev til Flora om mødre, der var taknemlige for at modtage sæbe, nåle og tråd og en appelsin. Sådant havde de ikke set i årevis. Ældste Benson kunne se, at »de i moderskabets sande ånd selv havde sultet for at prøve at mætte deres børn« på de knappe rationer, de tidligere havde fået.⁴² Han fortalte om kirkemøder »i udbombede bygninger

og i »næsten totalt mørke.«⁴³ Han fortalte om flygtninge – »stakkels, uønskede sjæle ... fordrevne fra deres engang så lykkelige hjem, uden noget bestemmelsessted.«⁴⁴ Han fortalte også om mirakler midt i alle krigens grimme følger.

Miraklerne var tydelige blandt de sidste dages hellige over hele Europa. På vej til Europa havde ældste Benson været spændt på, hvordan de hellige ville modtage ham. »Ville deres hjerte være fyldt med bitterhed? Ville der være had? Ville de være forbitrede på Kirken?« Han fattede mod ved det, han så:

»Da jeg så ind i deres ansigter, blege, tynde, mange af disse hellige var klædt i laser og pjalter, nogle af dem var barfodede, kunne jeg se troens lys i deres øjne, mens de bar vidnesbyrd om guddommeligheden i dette store værk i de sidste dage, og når de udtrykte deres taknemlighed for Herrens velsignelser ...

Vi opdagede, at vore medlemmer havde klaret sig på forunderlig vis. Deres tro var stærk, deres hengivenhed større og deres trofasthed uovertruffen. Vi fandt meget lidt, om nogen overhovedet, bitterhed eller fortvivelse. Der var en ånd af fælles- og broderskab, som rakte fra den ene mission til den anden, og når vi rejste, bad de hellige os om at hilse deres brødre og søstre i de andre lande fra dem, selv om deres forskellige fædrelande havde ligget i krig med hinanden få måneder forinden.« Selv flygtningene sang »Zions sange med ... inderlighed« og »knælede sammen i bøn morgen og aften og bar vidnesbyrd ... om evangeliets velsignelser.«⁴⁵

Et andet mirakel var styrken i Kirkens velfærdsprogram. Denne indsats, der var sat i værk mindre end 10 år tidligere, reddede livet for mange sidste dages hellige i Europa. De hellige blev velsignet, fordi de havde taget princippet om velfærd til sig. De hjalp hinanden i deres nød, de delte mad, tøj og andre fornødenheder og de anlagde endda haver i udbombede bygninger. De blev også velsignet, fordi sidste dages hellige fra andre dele af jorden donerede forsyninger for at hjælpe dem – omtrent 2.000 tons fornødenheder. Ældste Benson fortalte om kirkeledere, der græd ved udsigten til, at de kunne uddele helt basale fødevarer til lokale medlemmer. Han fortalte, at han havde stået foran en menighed, hvor man skønnede, at 80 procent af det tøj, de bar, var blevet sendt gennem velfærdsprogrammet.⁴⁶ I en generalkonferencetale, som han holdt kort tid

Ældste Benson, til højre, inspicerer nødhjælpsforsyninger i Bergen i Norge

efter, han var vendt hjem, sagde han: »Mine brødre og søstre, har I brug for yderligere bevis på behovet for dette program og den inspiration, der ligger bag det? ... Jeg kan godt fortælle jer, at Gud leder det program. Det er inspireret!«⁴⁷

Ældste Benson og bror Babbel oplevede andre mirakler, da Herren åbnede vejen for dem, så de kunne rejse rundt i Europas krigshærgede lande. Igen og igen havde ældste Benson søgt militære ledere om tilladelse til at rejse ind i visse regioner for at mødes med de hellige og give dem nødhjælp. Igen og igen blev han mødt af det samme svar fra dem og andre ledere: »Er du ikke klar over, at der har været krig her? Ingen civile har tilladelse til at rejse ind.« Og igen og igen havde han og bror Babbel set disse ledere i øjnene og stille og roligt forklaret, hvad deres mission var, hvorefter han og bror Babbel havde fået lov til at rejse rundt og udføre det, Herren havde sendt dem ud for at gøre.⁴⁸

Efter næsten 11 måneder blev ældste Benson afløst af ældste Alma Sonne, som var assistent til De Tolv, og som tjente i Europa med sin hustru, Leone. Bror Babbel blev for at assistere ældste og søster Sonne. Fra ældste Benson havde forladt Salt Lake City den

29. januar 1946, til han vendte tilbage den 13. december 1946, havde han tilbagelagt 98.550 kilometer. Ældste Benson følte, at missionen havde været en succes, men han var hurtig til at sige: »Jeg kender ophavet til den succes, der kronede vores arbejde. Aldrig har jeg på noget tidspunkt følt, at det ville være muligt for mig eller mine kammerater at udføre den mission, vi var sendt ud på, uden den Almægtiges vejledende kraft.«⁴⁹ Det gode resultat af missionen kunne ses i Kirkens styrke i de europæiske lande, der var nyorganiseret og voksede. Succesen afspejlede sig også i de helliges personlige liv. Som hos en mand, der mange år senere kom frem til præsident Thomas S. Monson ved et møde i Zwickau i Tyskland. Han bad præsident Monson om at hilse Ezra Taft Benson. Så sagde han højtideligt: »Han reddede mit liv. Han gav mig mad og tøj. Han gav mig håb. Gud velsigne ham!«⁵⁰

Fædrelandskærlighed, statsmandskunst og regeringstjeneste

Mens præsident Benson var væk hjemmefra, blev han mindet om noget, han havde værdsat, siden han var ung; hans amerikanske statsborgerskab. Hans far, George Taft Benson jun., havde lært ham at elske sit fædreland og de principper, det var bygget på. Han blev belært om, at den amerikanske forfatning – grundlaget eller grundloven for landets øvrige love – var blevet udfærdiget af inspirerede mænd. Han påskønnede sin ret til at stemme, og han glemte aldrig en samtale, som han havde haft med sin far efter et valg. George havde offentligt støttet en bestemt kandidat, og han havde endda bedt for denne mand i familiens bønner. Da George fandt ud af, at hans kandidat havde tabt valget, hørte Ezra, at hans far bad for den, som havde vundet. Ezra spurgte sin far, hvorfor han bad for en kandidat, han ikke havde støttet. »Sønnike,« svarede George, »jeg tror, at han har endnu mere brug for vore bønner, end min favorit havde.«⁵¹

I april 1948 holdt ældste Benson sin første af en lang række generalkonferencetaler med fokus på profetierne om USA og vigtigheden af frihed. Han bar sit vidnesbyrd om, at Herren havde forberedt USA »som vugge for friheden«, således at evangeliet kunne gengives der.⁵² »Vi følger Fredsfyrsten«, sagde han hen mod slutningen af sin

tale, og »vi bør genindvie vores liv til at sprede sandhed og retfærdighed og bevare og forsvare ... frihed.«⁵³ Senere talte han om USA's rolle som »Herrens base for operationer i disse sidste dage.«⁵⁴

Ældste Benson advarede om trusler mod friheden i USA og rundt om i verden. Han talte ofte kraftigt imod regeringsstyre af »tvangs-betonede menneskeskabte systemer«, »som er i modstrid med evige principper.«⁵⁵ Han advarede også mod andre påvirkninger, som truede friheden bl.a. umoralsk underholdning, mangel på respekt for sabbatsdagen, selvtilfredshed og falsk lære.⁵⁶ Han opfordrede sidste dages hellige over hele verden til at bruge deres indflydelse og sørge for, at man valgte vise og retskafne mennesker til offentlige embeder.⁵⁷ Han sagde: »Den gode forkyndelse af evangeliet finder kun sted i en atmosfære af frihed. Ja, vi siger alle sammen, at vi elsker frihed. Men det er ikke nok. Vi må beskytte og værne om det, vi elsker. Vi må bevare friheden.«⁵⁸

Den 24. november 1952 kom ældste Bensons stærke ord om fædrelandskærlighed til at stå sin prøve, da han modtog en opfordring til at tjene sit land. Han rejste til New York efter invitation fra Dwight D. Eisenhower, som just havde vundet valget om præsidentembedet i USA. Den kommende præsident Eisenhower overvejede ældste Benson som minister i sin regering – nemlig som landbrugsminister for hele den amerikanske nation. Ældste Benson blev smigret over opmærksomheden. »Men«, sagde han senere, »jeg ville ikke have jobbet ... jeg sagde til mig selv, at ingen ved deres fulde fem ville tage jobbet som landbrugsminister i sådanne tider ... jeg kendte lidt til, hvad jobbet indebar: De sønderrivende konflikter, det intense pres og de meget indviklede problemstillinger ...

Men det var ikke kun problemerne og presset, som bekymrede mig. Det kender vi alle til alligevel. Som mange andre amerikanere var jeg tøvende med at gå aktivt ind i politik. Jo, jeg ville gerne se mænd af den rette støbning, hvad angik idealer og karakter valgt til og indsat i regeringen, men derfra og så til selv at træde ind i den ...

Men mest af alt var jeg mere end tilfreds med den stilling, jeg allerede havde som medlem af De Tolvs Råd ... og jeg nærede hverken ønske eller tanker om at ændre på det.«⁵⁹

Inden ældste Benson tog til møde med Eisenhower, søgte han råd og vejledning fra Kirkens daværende præsident, David O. McKay. Præsident McKay sagde: »Bror Benson, der hersker ingen tvivl i mit sind om denne sag. Bliver tilbuddet fremsat i den rette ånd, så synes jeg, du skal takke ja.«⁶⁰ I kombination med ældste Bensons grundlæggende ønske om at »kæmpe aktivt for sine overbevisninger som amerikaner« fik dette klare råd ham til at tænke nøje over det.⁶¹

Da Eisenhower og ældste Benson mødtes for første gang, tog det ikke længe for den kommende præsident at tilbyde ældste Benson jobbet som landbrugsminister. Ældste Benson begyndte straks at nævne alle årsagerne til, at han nok ikke var den rette mand til jobbet, men Eisenhower stod fast. Han sagde: »Vi har et stykke arbejde at udføre. Jeg ville helt ærlig heller ikke være præsident, da det snerpede til. *Men du kan ikke afvise at tjene Amerika.* Jeg vil gerne have dig på holdet, og du kan ikke sige nej.«⁶²

»Det gjorde udslaget,« mindedes ældste Benson. »De præmisser, der lå til grund for præsident McKays råd, var blevet opfyldt. Selvom jeg syntes, at jeg allerede gennem Kirken havde modtaget en større ære, end nogen regering i mine øjne kunne skænke, hvilket jeg fortalte ham, så påtog jeg mig ansvaret og lovede at blive i stillingen mindst to år, hvis han ønskede mig så længe.«⁶³

Straks efter, at han havde accepteret udnævnelsen, ledsagede ældste Benson Eisenhower til en pressekonference, hvor hans udnævnelse blev offentliggjort for hele nationen. Så snart pressemødet var overstået, vendte han tilbage til hotellet. Han ringede til Flora og fortalte hende, at den kommende præsident, Eisenhower, havde bedt ham om tjene, hvilket han havde accepteret.

Hun sagde: »Det vidste jeg, at han ville. Og jeg vidste, at du ville takke ja.«

Så forklarede han: »Det vil indebære et frygtelig stort ansvar – og en masse udfordringer for os begge.«

»Det ved jeg,« sagde hun, »men det ser ud til, at det er Guds vilje.«⁶⁴

Som ældste Benson havde forventet, blev hans tid som landbrugsminister en omvæltende erfaring for ham og hans familie. Men

han insisterede på, at han ikke prøvede »at vinde en popularitet-skonkurrence«, men at han ganske enkelt »ønskede at tjene landbruget og sit fædreland.«⁶⁵ Desuden fulgte han dette personlige løfte: »Det er en god strategi at stå for det rette, selv når det er upopulært. Eller skulle jeg hellere sige, især når det er upopulært.«⁶⁶ Det var heldigt, at han ikke keredede sig om at være populær. For mens han forblev tro mod sin overbevisning, svigede hans popularitet blandt politikere og borgere drastisk. Til tider ønskede folk ham afsat som landbrugsminister.⁶⁷ Til andre tider mente folk, at han var et godt bud på en ny vicepræsident.⁶⁸

Selv i sin egenskab af minister var ældste Benson åben om sine kristne idealer, sit vidnesbyrd om det gengivne evangelium og sin hengivenhed mod Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Når som helst han ledte et møde med sine kolleger i landbrugsministeriet, blev det møde indledt med bøn.⁶⁹ Han sendte præsident Eisenhower skriftsteder fra Mormons Bog, der indeholdt profetier om USA, og præsidenten sagde senere, at han havde læst dem med »meget stor interesse.«⁷⁰ Han gav også eksemplarer af Mormons Bog til mange andre verdensledere.⁷¹ I 1954 spurgte Edward R. Murrow, en meget prominent tv-journalist i USA, ældste Benson om tilladelse til at følge familien Benson til et program, der blev sendt fredag aften, der blev kaldt »Person to Person.« Ældste og søster Benson afviste det først, men senere gik de med til det, efter de havde lyttet til deres søn, Reed, der mente, at det var en storslået mulighed for at missionere. Så den 24. september 1954 kunne folk over hele USA se en spontan familieaften hos familien Benson i direkte tv. Murrow fik flere fanbreve som resultat af det program, end han havde fået for nogen af de andre. Folk fra hele landet og af forskellig religiøs overbevisning skrev til familien Benson og sagde tak for deres lysende eksempel.⁷²

Ældste Benson tjente som landbrugsminister i 8 år, eller i hele præsident Eisenhowers regeringsperiode. Præsident McKay sagde, at ældste Bensons virke »til alle tider ville tjene Kirken og nationen til ære.«⁷³ I forbindelse med, at ældste Benson så tilbage på sin tid i det politiske søgelys, sagde han: »Jeg elsker dette storladne land. Det har været en ære at tjene det.«⁷⁴ Han sagde også: »Skulle jeg gøre det hele om igen, ville jeg i stor udstrækning følge samme

Ældste Benson aflægger ed som landbrugsminister i USA for højesteretsdommer Fred M. Vinson, mens præsident Dwight D. Eisenhower ser til

kurs.«⁷⁵ Idet han så frem til at fortsætte sit kald som apostel, sagde han: »Nu vil [jeg] vie min tid til det eneste, jeg elsker mere end landbrug.«⁷⁶

Selvom ældste Bensons tid i aktiv regeringstjeneste endte i 1961, så ophørte hans kærlighed til fædrelandet og frihedsprincipperne ikke. Han fokuserede på disse emner i mange af sine generalkonferencetaler. Han omtalte USA som »et land, jeg elsker af hele mit hjerte.«⁷⁷ Han sagde også: »Jeg hæger om patriotisme og fædrelandskærlighed i alle lande.«⁷⁸ Når han rådede de hellige til at elske deres land, sagde han: »Patriotisme er mere end at svinge med et flag og flotte ord. Det er måden, vi adresserer offentlige anliggender på. Lad os vise os som patrioter i ordets mest sande betydning.«⁷⁹ »Ulig den politiske lykkejæger, så sætter den sande statsmand principper frem for popularitet, og han arbejder for at skabe popularitet for de politiske principper, som er vise og retfærdige.«⁸⁰

Et særligt vidne om Kristi navn

Som en af Herren Jesu Kristi apostle adlød ældste Ezra Taft Benson befalingen om at »gå ud i alverden og prædik[e] evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15) og at »åbne døren ved at forkynde Jesu Kristi evangelium« (L&P 107:35). Han tjente i mange dele af verden, besøgte missioner og underviste mennesker.

Han påskønnede at mødes med de sidste dages hellige. Ved én konference sagde han: »Når jeg kommer hjem fra stavbesøg, har jeg sommetider sagt til min hustru, at jeg ikke helt ved, hvordan der er i himlen, men jeg kan ikke bede om noget finere der, end behaget og glæden ved at pleje omgang med den type mænd og kvinder, jeg har mødt i lederskabet i Zions stave, menigheder og missioner rundt om på jorden. Vi er i sandhed rigt velsignede.«⁸¹ Ved en anden lejlighed sagde han: »Der råder en sand ånd af broder- og fællesskab i Kirken. Det er en meget kraftfuld ting, noget uhåndgribeligt, men meget virkeligt. Jeg kan mærke det, og det kan mine brødre også, når vi rejser rundt til Zions stave og menigheder og missionerne rundt om på jorden ... Der er altid en følelse af fællesskab og brodersind. Det er en af de dejligste ting i forbindelse med medlemskab af Kirken og Guds rige.«⁸²

Ældste Benson elskede også at bære sit vidnesbyrd om Frelseren for folk af en anden tro. I 1959 rejste han for eksempel med søster Benson og fire kolleger fra det amerikanske landbrugsministerium til syv forskellige lande, deriblandt Sovjetunionen. Selvom han var der i egenskab af sin stilling som landbrugsminister, så rørte hans apostolske vidnesbyrd manges hjerter. Han fortalte senere:

»På vej mod lufthavnen den sidste aften i Moskva nævnte jeg ... min skuffelse over for en guide over, at vi ikke havde haft mulighed for at besøge en kirke i Rusland. Han sagde nogle få ord til chaufføren, hvorefter bilen slog et sving midt på vejen, og vi lidt senere holdt foran en gammel, pudset bygning i en mørk, smal, brostensbelagt sidegade ganske tæt på Den Røde Plads. Det var Baptistkirken.

Det var en regnvåd, rå oktoberaften med en skarp kulde i luften. Da vi trådte ind i kirken, så vi den var fuld. Folk stod alle vegne. I hallen, indgangen, ja selv ude på gaden. Vi fik at vide, at

der hver søndag, tirsdag og torsdag troppede et tilsvarende antal mennesker op.

Jeg så på folks ansigter. Mange var midaldrende og ældre, men en overraskende del var unge. Omkring fire ud af fem var kvinder, de fleste af dem bar tørklæde. Vi blev vist hen til et sted ved siden af prædikestolen ...

Præsten sagde nogle få ord, og så blev der spillet en akkord eller to på orglet, hvorefter hele forsamlingen istemte en salme. At høre et sted mellem 1000 og 1500 stemmer løfte sig og blive som en, blev en af de mest rørende oplevelser i hele mit liv. I vores fælles tro som kristne kom de os i møde med et budskab, der byggede bro over alle sproglige, politiske og historiske forskelle. Og som jeg stod der og prøvede at fatte mig oven på det rørende indtryk, spurgte præsten mig gennem en tolk, som var der, om jeg ville tale til forsamlingen.

Det tog mig et øjeblik kamp at fatte mig nok til, at jeg kunne svare ja. Så sagde jeg noget i retning af, at det var meget venligt af jer at bede mig om at hilse på jer.

Jeg bringer hilsner fra millioner og atter af millioner af kirkegængere i USA og rundt om i verden. Og pludseligt var det bare den mest naturlige ting i verden at tale til disse kristne fæller om de mest dyrebare sandheder, som menneskeheden kender.

•Vor himmelske Fader er ikke langt væk. Han kan være os ganske nær. Gud lever, jeg ved, at han lever. Han er vores Fader. Jesus Kristus, verdens Forløser, våger over denne jord. Han har alt i sine hænder. Frygt ikke, hold hans bud, elsk hinanden, bed om fred, så vil alt være vel.•

Efterhånden som hver enkel sætning blev oversat for menigheden, så jeg kvinderne tage deres lommeørklæder frem og begynde at vinke med dem, som skulle de vinke farvel for altid til deres eneste søn. De nikkede ivrigt med hovedet, samtidig med at de mumlede *ja, ja, ja!* Først da så jeg, at der også var fyldt på balkonen, og mange stod langs væggene. Jeg så ned på en ældre kvinde foran mig. Hun havde dækket hovedet med et enkelt, gammelt tørklæde. Hun bar et sjal om skulderne, og hendes gamle furede ansigt skinne af tro. Jeg talte direkte til hende.

›Dette liv er blot en del af evigheden. Inden vi kom her, levede vi som Guds åndebørn. Vi vil leve igen efter dette liv. Kristus brød dødens lænker, og han opstod. Vi vil alle opstå.

Jeg har stor tro på bønnens kraft. Jeg ved, at det er muligt at række ud og trække på den usete kraft, som giver os styrke og udgør et anker i nødens time.‹ For hver sætning, jeg udtrykte, nikkede hun billigende. Og gammel, svag og rynket, som hun var, var denne kvinde smuk i sin hengivenhed.

Jeg husker ikke alt, hvad jeg sagde, men jeg husker, at jeg følte mig opløftet af disse mænd og kvinders henførte ansigter, som standhaftigt viste deres tro på den Gud, som de tjente og elskede.

Afslutningsvis sagde jeg: ›Som mangeårig tjener i min kirke bærer jeg mit vidnesbyrd om, at sandheden vil bestå. Tiden er på sandhedens side. Må Gud velsigne jer alle jeres livs dage, det skal være min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.‹

Således afsluttede jeg min lille tale, for jeg kunne ikke sige mere og satte mig ned. Dernæst brød hele forsamlingen ud i sang, en af mine yndlingssalmer fra min barndom, ›Gud vær' med dig, til vi ses igen.‹ Vi forlod kirken, mens de sang, og da vi gik ned ad gangen, vinkede de farvel med deres lommetørklæder – det så ud som om, at alle 1500 vinkede farvel til os.

Jeg har haft privilegiet af at tale til mange kirkelige forsamlinger rundt om i verden, men det indtryk, vi fik ved denne lejlighed, er næsten ubeskriveligt. Jeg vil huske den aften, så længe jeg lever.

Sjældent, om nogensinde, har jeg i den grad følt mig som ét med menneskeheden og det menneskelige hjertes ukuelige længsel efter frihed, så intenst som dengang ...

Jeg tog hjem og var opsat på at fortælle denne beretning ofte – for den viser, hvordan frihedens ånd, broderskabets ånd og religionens ånd lever trods alle bestræbelser på at ødelægge den.‹⁸³

Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Den 26. december 1973 fik ældste Benson den uventede nyhed, at Kirkens præsident, Harold B. Lee, pludselig var død. Ved præsidents Lees bortgang indtog rådgiverne i Det Første Præsidentskab

deres pladser i De Tolvs Kvorum. Fire dage senere blev Spencer W. Kimball indsat som Kirkens præsident, og Ezra Taft Benson blev indsat som præsident for De Tolvs Apostles Kvorum. Med dette ansvar fik præsident Benson flere administrative pligter. Han præsiderede over ugentlige kvorumsmøder og koordinerede sine brødres arbejde, blandt andet deres opgave med at præsiderede over stavskonferencer og tage rundt til missioner og kalde stavspatriarker. Han havde også nogle tilsynsførende opgaver over for andre generalautoriteter. En administrativ stab tog sig af forskellige kontoropgaver for at hjælpe ham og hans brødre med organiseringen af arbejdet.⁸⁴

På et møde med De Tolvs Kvorum delte præsident Benson sine tanker om at tjene som deres leder: »Jeg har næret en dyb ængstelse for dette store ansvar – ikke en frygtssom følelse, for jeg ved, at vi ikke kan fejle i dette værk ... hvis vi gør vores bedste. Jeg ved, at Herren vil støtte os, men det volder mig stor bekymring at være kaldet til leder over en sådan en gruppe af mænd som jer – særlige vidner om Herren Jesus Kristus.«⁸⁵

Præsident Benson kombinerede denne ydmyghed med en karakteristisk ligefremhed og insisteren på hårdt arbejde. Han uddelegerede ofte ansvar til andre, så de også fik mulighed for at tjene. Han forventede det bedste af dem, han ledte, akkurat som han forventede det bedste af sig selv. Men selv om han var krævende, var han venlig. Han lyttede til brødrenes mening og fremkaldte en åben diskussion ved kvorumsmøderne. Ældste Boyd K. Packer, Russell M. Nelson og Dallin H. Oaks, der var juniormedlemmer af De Tolvs Kvorum under hans ledelse, sagde, at han altid opfordrede dem til at bidrage med deres synspunkter, selvom deres ideer adskilte sig fra hans.⁸⁶

Medlemmerne af De Tolvs Kvorum lærte, at præsident Bensons ledelse var baseret på ufravigelige principper. For eksempel sagde han gentagne gange: »Brødre, husk, at i dette værk er det Ånden, der tæller.«⁸⁷ Og han havde én standard mod hvilken, han målte alle kvorummets beslutninger: »Hvad er bedst for riget?« Ældste Mark E. Petersen, der tjente med ham i De Tolvs Kvorum, har udtalt: »Svaret på det spørgsmål var den afgørende faktor for enhver vigtig sag, der rundede præsident Ezra Taft Benson, gennem hele hans liv.«⁸⁸

Kirkens præsident

Præsident Spencer W. Kimball døde den 5. november 1985 efter længere tids sygdom. Ledelsen af Kirken hvilede nu på De Tolvs Apostles Kvorum med præsident Benson som præsident og seniormedlem. Fem dage senere blev præsident Benson indsat som Kirkens præsident ved et højtideligt og ærbødigt møde blandt De Tolvs Kvorum i templet i Salt Lake City. Han følte sig inspireret til at bede præsident Gordon B. Hinckley om at tjene som sin førstestårtdgiver og præsident Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

Præsident Benson havde kendt til præsident Kimballs skrøbelige helbred, og han havde håbet på, at hans ven genvandt sin fysiske styrke. »Dette er ikke en dag, jeg har set frem til,« sagde præsident Benson ved en pressekonference kort tid efter, han var blevet indsat som Kirkens præsident. »Min hustru, Flora, og jeg har vedholdende bedt om, at præsident Kimballs dage på denne jord måtte blive mange og om andre mirakler for ham. Nu, hvor Herren har talt, vil vi under hans vejledning gøre vores bedste for at fremme værket her på jorden.«⁸⁹

Ved sin første generalkonferencetale som Kirkens præsident fortalte præsident Benson, hvad der ville være hans primære fokus for at fremme Herrens værk. »I vor tid,« sagde han, »har Herren åbenbaret, at der er behov for et fornyet fokus på Mormons Bog.«⁹⁰

Som medlem af De Tolvs Kvorum havde præsident Benson gentagne gange prædiket om vigtigheden af Mormons Bog.⁹¹ Som Kirkens præsident viste han sagen endnu større opmærksomhed. Han sagde, at »hele Kirken var under forbandelse«, fordi de sidste dages hellige ikke studerede Mormons Bog nok, og fordi de ikke gav nok agt på belæringerne i den. Han sagde: »Mormons Bog har ikke været og er endnu ikke det centrale i vores personlige studium, i familiens undervisning, i vores forkyndelse og missionering. Det må vi omvende os fra.«⁹² Han citerede ofte profeten Joseph Smiths erklæring om, at mennesker kunne »komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog,«⁹³ og han uddybede det løfte. »Der er en kraft i den bog« sagde han, »der vil begynde at strømme ind i jeres liv i det øjeblik, I påbegynder et

Præsident Ezra Taft Benson og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab: Præsident Gordon B. Hinckley (til venstre) og præsident Thomas S. Monson (til højre)

seriøst studium af bogen.«⁹⁴ Han tilskyndede de sidste dages hellige til at »leve efter Mormons Bog og [lade] eksemplarer af den strømme ud over hele jorden.«⁹⁵

Alle vegne i verden gav sidste dages hellige agt på dette råd fra deres profet. Som følge af det blev de styrket både individuelt og kollektivt.⁹⁶ Præsident Howard W. Hunter har sagt. »Vil nogen generation, inklusive dem, der endnu ikke er født, kunne se tilbage på præsident Ezra Taft Bensons tid som profet uden med det samme at tænke på hans kærlighed til Mormons Bog? Siden profeten Joseph Smith selv er der måske ingen af Kirkens præsidenter, der har gjort mere for at undervise i Mormons Bogs sandheder, for at gøre et dagligt studium af den til en del af alle Kirkens medlemmers tilværelse og for at »oversvømme jorden« med den.«⁹⁷

Tæt knyttet til præsident Bensons vidnesbyrd om Mormons Bog var hans vidnesbyrd om Jesus Kristus. I en tid, hvor mange mennesker »fornægtede Frelserens guddommelighed,« stod han fast på, »at den guddommelige bog er en slutsten i vidnesbyrdet for verden om, at Jesus er Kristus.«⁹⁸ Lige siden han var blevet kaldet til apostel,

havde præsident Benson tjent flittigt for at vidne om, at Frelseren vitterligt lever. Som præsident for Kirken vidnede han om Jesus Kristus og forsoningen med fornyet kraft og inderlighed. Han formanede de hellige til at »lade Kristus stå ved roret«, »lade sig opsluge i Kristus«,⁹⁹ og »leve et liv, der er centreret om Kristus«. ¹⁰⁰ Apropos Frelseren sagde han: »Jeg elsker ham af hele min sjæl.«¹⁰¹

Præsident Benson underviste også inderligt og kraftfuldt om andre emner. Han advarede om faren ved stolthed og hovmod. Han vidnede om familiens evige betydning. Han underviste om principerne tro og omvendelse og understregede behovet for dedikeret missionering.

Selvom han ikke talte så ofte om USA, som han tidligere havde gjort i sit virke, så bemærkede han 200-årsdagen for den amerikanske forfatning ved at tale om emnet ved Kirkens generalkonference i oktober 1987. Og han fortsatte med at hæge om frihed og sand patriotisme over hele verden. Sidst i 1980'erne og først i 1990'erne glædede han sig over Berlinmurens fald, og at folk i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa fik større frihed og med det regeringer, der var mere åbne for folkets religiøse udøvelse.¹⁰²

Præsident Benson holdt en række taler for specifikke grupper i Kirken. Begyndende i april 1986 forberedte han taler rettet til unge mænd, unge kvinder, mødre, hjemmelærere, fædre, enlige voksne mænd, enlige voksne kvinder, børn og ældre. Som præsident Howard W. Hunter sagde: »Han talte til alle, og han bekymrede sig for alle. Han talte til kvinderne i Kirken og til mændene. Han talte til de ældre. Han talte til de enlige, til de unge, og han elskede at tale til børnene i Kirken. Han gav vidunderlige, personlige råd til alle medlemmer uanset hvilken livssituation, de befandt sig i. Disse taler vil kunne styrke og vejlede os, når vi tænker over dem, i mange år fremover.«¹⁰³

Præsident Benson græd, da han modtog et brev fra en familie, der havde oplevet, at en af disse taler havde haft en indvirkning. I brevet forklarede en ung far, at han sammen med sin hustru havde fulgt generalkonferencen på tv. Deres treårige søn legede i et tilstødende værelse, hvor konferencen lød i radioen. Efter de havde hørt præsident Bensons budskab til børnene, gik forældrene ind til deres søn, som stadig legede. Den lille dreng fortalte ivrigt, at

»manden i radioen sagde, at selv når vi gør noget forkert, så elsker vor himmelske Fader os alligevel.« »Det enkle budskab,« skrev faren, »har gjort et dybt og varigt indtryk på vores lille søn. Jeg kan endnu i dag spørge ham, hvad præsident Benson sagde, og få det samme begejstrede svar. Det er en trøst for ham at vide, at han har en rar og kærlig Fader i himlen.«¹⁰⁴

Kort tid efter oktoberkonferencen i 1988 blev præsident Benson ramt af et slagtilfælde, der gjorde det umuligt for ham at tale offentligt. Han deltog ved generalkonferencer og andre offentlige møder i en tid. Ved konferencerne i 1989 læste hans rådgivere hans taler op. Fra 1990 overbragte hans rådgivere hans varmeste hilsner til de hellige og citerede fra hans tidligere taler. Generalkonferencen i april 1991 blev den sidste, han deltog i. Fra da af var han fysisk ude af stand til at gøre mere end at følge slagets gang på tv.¹⁰⁵

Præsident Gordon B. Hinckley sagde senere: »Som man vel kan forvente, blev hans krop svagere med alderen. Han kunne ikke længere gå, som han engang kunne gå. Han kunne ikke længere tale, som han engang kunne tale. Det var en gradvis svækkelse, men han var stadig Herrens salvede profet, så længe han levede.«¹⁰⁶ Præsident Hinckley og præsident Thomas S. Monson ledte i praksis Kirken med bemyndigelse fra præsident Benson, men Kirken kom aldrig frem med nye initiativer uden præsident Bensons vidende og godkendelse.¹⁰⁷

I takt med, at præsident Benson blev fysisk svagere, svigtede Floras helbred også, og hun døde den 14. august 1992. Mindre end to år efter, den 30. maj 1994, fulgte han hende, og hans jordiske rester blev stedt til hvile ved siden af hendes i deres elskede Whitney. Ved præsident Bensons begravelse sagde præsident Monson: »Ved en lejlighed sagde han til mig: »Bror Monson, husk uanset, hvad nogle måtte foreslå, at jeg vil begraves hjemme i Whitney i Idaho.« Præsident Benson i dag efterkommer vi dit ønske. Hans legeme kommer hjem til Whitney, men hans evige ånd er taget hjem til Gud. Han glæder sig uden tvivl med sin familie og venner og sin elskede Flora nu ...

Plovdrengen, der blev Guds profet, er vendt hjem. Må Gud vel-signe hans minde.«¹⁰⁸

Noter

1. Robert D. Hales, »A Testimony of Prophets«, 5. juni 1994, speeches.byu.edu; se også Twila Van Leer, »Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortège Passes«, *Deseret News*, 5. juni 1994.
2. Gordon B. Hinckley, »Farewell to a Prophet«, *Ensign*, juli 1994, s. 37-38.
3. Ezra Taft Benson, »Mesterens guddommelige karaktertræk«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 37.
4. Margaret Benson Keller, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 34.
5. Se Ezra Taft Benson, »Mesterens guddommelige karaktertræk«, s. 43.
6. Ezra Taft Benson, »Scouting Builds Men«, *New Era*, feb. 1975, s. 15-16.
7. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 44.
8. Se »After 60 Years »Still in Love«, *Church News*, 14. sep. 1986, s. 4, 10.
9. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 58.
10. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, 55; se også kapitel 7 i denne bog.
11. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 59.
12. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 59.
13. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 62.
14. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 59.
15. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 53.
16. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 63.
17. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 75.
18. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 79.
19. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 79.
20. Eugene J. Neff, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 84.
21. Eugene J. Neff, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 87.
22. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 87.
23. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 87.
24. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 96.
25. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 88.
26. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 89.
27. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 92.
28. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996, s. 85-89.
29. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 99-100, 101, 115.
30. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 115.
31. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 100.
32. Barbara Benson Walker, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 130.
33. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 121.
34. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 121.
35. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 174; inklusive citater fra Ezra Taft Bensons dagbog, 26. juli 1943.
36. Ezra Taft Bensons dagbog fra den 26. juli 1943; citeret i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 174-175; stavning standardiseret.
37. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 176.
38. Se Ezra Taft Benson, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson*, 1989, s. 7.
39. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 152-153.
40. George Albert Smith, i *A Labor of Love*, s. 7.
41. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, s. 7-8.
42. Ezra Taft Benson, *A Labor of Love*, s. 120.
43. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 154.
44. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 155.
45. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 153-155.
46. Se Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 155-156.

47. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 156.
48. Se Frederick W. Babbel, *On Wings of Faith*, 1972, s. 28-33, 46-47, 106-108, 111-112, 122, 131-134, 136, 154.
49. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1947, s. 152.
50. Thomas S. Monson, »President Ezra Taft Benson – A Giant among Men«, *Ensign*, juli 1994, s. 36.
51. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 37.
52. Se Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1948, s. 83.
53. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1948, s. 86.
54. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1962, s. 104.
55. Se Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1948, s. 85.
56. Se Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1962, s. 104-105.
57. Se Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1954, s. 121.
58. Ezra Taft Benson, i Conference Report, okt. 1962, s. 19.
59. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, s. 10. *The Eight Years with Eisenhower*, 1962, s. 3-4.
60. David O. McKay, i *Cross Fire*, s. 5.
61. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, s. 10.
62. David O. McKay, i *Cross Fire*, s. 12.
63. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, s. 12.
64. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, s. 13.
65. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 355.
66. Ezra Taft Benson, i Sheri Dew, »President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord«, *New Era*, aug. 1989, s. 36.
67. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 313, 345.
68. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 331.
69. Se kapitel 2 i denne bog.
70. Dwight D. Eisenhower, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 292.
71. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 292.
72. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 297-299.
73. David O. McKay, i *Cross Fire*, s. 519.
74. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1961, s. 113.
75. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 358.
76. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 355.
77. Ezra Taft Benson, »A Witness and a Warning«, *Ensign*, nov. 1979, s. 31.
78. Ezra Taft Benson, »The Constitution – A Glorious Standard«, *Ensign*, maj 1976, s. 91.
79. Ezra Taft Benson, i Conference Report, apr. 1960, s. 99.
80. Ezra Taft Benson, i Conference Report, okt. 1968, s. 17.
81. Ezra Taft Benson, i Conference Report, okt. 1948, s. 98.
82. Ezra Taft Benson, i Conference Report, okt. 1950, s. 143-144.
83. Ezra Taft Benson, *Cross Fire*, s. 485-488.
84. Se Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, s. 270-271.
85. Ezra Taft Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 430-431.
86. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 429-430.
87. Se Ezra Taft Benson, i Thomas S. Monson, »En forudseende plan – et prægtigt løfte«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 65.
88. Mark E. Petersen, »President Ezra Taft Benson«, *Ensign*, jan. 1986, s. 2-3.
89. Ezra Taft Benson, i *Church News*, 17. nov. 1985, s. 3.
90. Se Ezra Taft Benson »Et helligt ansvar«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 79.
91. Se for eksempel: »Mormons Bog er Guds ord«, *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 43-45; »Endnu et vidne om Kristus«, *Stjernen*, jan. 1985, s. 4-6, se også *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 491-493.
92. Ezra Taft Benson, »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 4.
93. Joseph Smith, i indledningen til *Mormons Bog*.
94. Se Ezra Taft Benson, »Mormons Bog, vor religions slutsten«, *Stjernen*, jan 1987, s. 5.
95. Se Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod«, *Stjernen*, juli 1989, s. 3.

96. Se kapitel 10 i denne bog.
97. Howard W. Hunter, »A Strong and Mighty Man«, *Ensign*, juli 1994, s. 42.
98. Se Ezra Taft Benson, »Mormons Bog, vor religions slutsten«, s. 4.
99. Ezra Taft Benson, »Født af Gud«, *Stjernen*, okt. 1989, s. 6.
100. Ezra Taft Benson, »Kom til Kristus«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 77.
101. Ezra Taft Benson, »Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser«, *Stjernen*, dec. 1990, s. 5.
102. Se Russell M. Nelson, »Drama på den europæiske scene«, *Stjernen*, maj 1992, s. 22.
103. Howard W. Hunter, »A Strong and Mighty Man«, s. 42.
104. Thomas S. Monson, »Herren velsigne dig«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 102.
105. Se Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, s. 315.
106. Gordon B. Hinckley, »Farewell to a Prophet«, s. 40.
107. Se Francis M. Gibbons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, s. 317-318.
108. Thomas S. Monson, »President Ezra Taft Benson – A Giant among Men«, *Ensign*, juli 1994, s. 36.

Det største bud – Elsk Herren

»Når vi sætter Gud først, vil alt andet enten falde på plads eller helt ud af vores liv.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Præsident Ezra Taft Bensons liv afspejlede hans kærlighed til Herren og hans standhaftige opsathed på at efterleve evangeliet. Som en fjern slægtning engang sagde: »For Ezra og hans familie er religion en måde at leve på – det er noget, der skal efterleves alle ugens syv dage. Den er det, der ligger ham først på sinde, når der træffes beslutninger.«¹

Folk uden for familien Benson bemærkede også præsident Bensons kærlighed til Herren. I 1939, hvor præsident Benson tjente som stavspræsident, blev han inviteret til Washington D.C. til et møde med lederne for NCFC (National Council of Farmer Cooperatives/Nationalråd for landbrugskooperativer). »Efter de havde set ham an og udspurgt ham, tilbød bestyrelsen ham stillingen som generalsekretær i organisationen ... Selv om han var henrykt over tilbuddet, ønskede han ikke at tage imod stillingen. Som han forstod det, ville jobbet indebære en del lobbyarbejde ved cocktail-parties, som han ikke syntes stemte overens med sin religion.

»Mr. Benson,« svarede dommer John D. Miller, som var leder af gruppen, »det er derfor, vi har valgt dig. Vi kender dine standarder. Med bestyrelsens forsikring om, at det ikke forventedes af ham, at han stræbte efter at øge forståelsen for landbrugets problemer over cocktails, var han lykkelig for at kunne takke ja til stillingen, men først efter at have rådført sig med Det Første Præsidentskab og sin hustru.«²

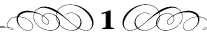

Som Frelseren sagde til den rige unge mand, viser vi vores kærlighed til Herren, når vi hjælper andre mennesker (se Matt 19:16-21).

Præsident Benson forkyndte, at vi viser vores kærlighed til Herren gennem vores villighed til at gøre Herrens vilje. Han sagde: »Jeg ønsker, at enhver sidste dages hellig af et ærligt hjerte kunne mene og sige: »Jeg går, hvor du sender mig hen. Dit ord vil jeg råbe til verden ud, jeg vil røgte det kald, du mig gav« (se *Salmer og sange*, nr. 178). Hvis vi alle kunne gøre det, kunne vi være forvisset om den største lykke her og ophøjelse i Guds celestiale rige herefter.³

Ved en tale ved generalkonferencen i april 1988 fokuserede præsident Benson på den første og største befaling, nemlig at elske Gud. Den tale danner grundlag for dette kapitel. Om denne tale har ældste Francis M. Gibbons fra De Halvfjerds sagt: »Alt, som præsident Ezra Taft Benson havde arbejdet for, alt, han stod for, og alt, han håbede for sig selv, sin familie og for Kirken, er indeholdt i den tale.«⁴

Ezra Taft Bensons lærdomme

Den første og største befaling er at elske Herren.

Den største prøve i livet er lydighed mod Gud. »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem« (Abr 3:25), sagde Herren.

Den største opgave i livet er at lære Guds vilje at kende og derpå gøre den.

Det største bud i livet er at elske Herren.

»Kom til Kristus,« påbyder Moroni i sit afsluttende vidnesbyrd, »og [elsk] Gud af al jeres kraft, sind og styrke« (Moro 10:32).

Dette er således det største og det første bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og hele din styrke« (Mark 12:30; se også Matt 22:37; 5 Mos 6:5; Luk 10:27; Moro 10:32; L&P 59:5).

Det er Kristi rene kærlighed, som også kaldes barmhjertighed, og som Mormons Bog vidner om, er den største af alle. Den hører aldrig op, den varer ved for evigt og alle mennesker bør have den, for uden den er de intet (se Moro 7:44-47; 2 Ne 26:30).

Moroni siger indtrængende: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensset, ja, ligesom han er ren« (Moro 7:48).

I slutningen af sine beretninger om jereditterne og nefitterne skriver Moroni, at medmindre menneskene nærer den rene Kristi kærlighed, som kaldes næstekærlighed, kan de ikke arve det sted, som Kristus har beredt i sin Faders boliger, ej heller kan de blive frelst i Guds rige (se Eter 12:34; Moro 10:21).

Den frugt, Lehi spiste i sin drøm, og som fyldte hans sjæl med en overordentlig stor glæde og var mere ønskværdig end noget andet, var Guds kærlighed.⁵

Når jeg tænker på næstekærlighed ... tænker jeg på min far og den dag, han fik kaldet til at tage på mission (se s. 4-6 i denne bog). Jeg går ud fra, at nogle mennesker i denne verden vil sige, at hans accept af det kald var bevis på, at han ikke rigtig elskede sin familie. Hvordan kunne det at efterlade syv børn og en gravid hustru alene hjemme i to år være ægte kærlighed? Men min far vidste, at kærligheden var større end det. Han vidste, at »alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud« (Rom 8:28). Han vidste, at det bedste, han kunne gøre for sin familie, var at adlyde Gud.⁶

At elske Gud af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke er altrummende og altomsluttende. Det er ikke en halvlunken bestræbelse. Det er at forpligte sig fuldstændigt til fysisk, mentalt, følelsesmæssigt og åndeligt at elske Herren.

Denne kærlighed til Gud viser sin vidde, dybde og højde i alle livets facetter. Vore ønsker bør, åndelige som timelige, være rodfæstet i en kærlighed til Herren. Vore tanker og følelser bør centreres om Herren. Alma sagde: »Lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes hengivenhed være rettet mod Herren for evigt« (Alma 37:36).⁷

*Josef i Egypten ville hellere lade sig fængsle end
fornægte sin loyalitet mod Gud.*

2

**Vi viser vores kærlighed til Gud, når
vi sætter ham først i vores liv.**

Hvorfor gjorde Gud denne største befaling til den første? Fordi han vidste, at dersom vi oprigtigt elsker ham, vil vi ønske at holde alle hans øvrige befalinger. Johannes siger: »For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud« (1 Joh 5:3; se også 2 Joh 1:6).

Vi bør sætte Gud før alt muligt andet i livet. Han må og skal komme i første række, som han siger i det første af de ti bud: »Du må ikke have andre guder end mig« (2 Mos 20:3).

Når vi sætter Gud først, vil alt andet enten falde på plads eller helt ud af vores liv. Vores kærlighed til Herren vil danne grundlag for vore følelser, interesser og vores prioritering af, hvordan vi anvender vores tid.

Vi bør sætte Gud øverst og før *alt andet* i vores liv.

Hvad satte Josef allerførst i sit liv, dengang han var i Egypten – Gud, sit arbejde eller Potifars hustru? Da hun forsøgte at forføre ham, svarede han: »Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?« (1 Mos 39:9).

Josef blev fængslet, fordi han satte Gud først. Hvem ville vi først være loyale imod, dersom vi kom ud for et lignende valg? Kan vi sætte Gud før tryghed, fred, lyster, velstand og menneskers ære?

Da Josef blev tvunget til at vælge, var han mere ivrig efter at behage Gud end sin arbejdsgivers hustru. Når vi er tvunget til at vælge, er vi så mere ivrige efter at behage Gud end vores chef, vores lærer, vores nabo eller vores kæreste?

Herren sagde: »Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd« (Matt 10:37). En af de sværeste af alle prøver er, når man må vælge mellem at behage Gud eller behage en, man elsker og respekterer – især en i familien.

Nefi blev udsat for en sådan prøve og klarede den godt, hvor hans gode far et øjeblik knurrede mod Herren (se 1 Ne 16:18-25). Job forblev retskaffen over for Herren, selv om hans hustru sagde, at han skulle forbande Gud og dø (se Job 2:9-10).

I skriften står der: »Ær din far og din mor« (2 Mos 20:12; se også Mosi 13:20). Sommetider kan man blive nødt til at vælge at ære vor himmelske Fader mere end sin jordiske far.

Vi må lade Gud, Faderen til vores ånd, have den største og mest fremtrædende indflydelse i vores liv. Han har, som vores første fader, den største interesse i vores evige velfærd, den rækker langt ud over nogen anden, som er knyttet til noget forhold her eller herefter.

Gud, vor Fader, Jesus, vores ældste bror og Forløser samt Helligånden, som vidner, er fuldkomne. De kender os bedst og elsker os mest, og de vil gøre alt for vores evige velfærd. Bør vi så ikke først og fremmest elske og ære dem?

Der er trofaste medlemmer, som har tilsluttet sig Kirken trods indvendinger fra deres slægtninge. Ved at sætte Gud først er mange senere blevet redskaber til at bringe deres nærmeste ind i Guds rige.

Jesus sagde: »Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne« (Joh 8:29).

Hvordan er det i vores hjem? Bestræber vi os på at sætte Herren først og behage ham?

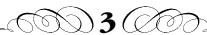
Fædre, tror I, det behager Herren, dersom I dagligt beder og studerer sammen som familie i jeres hjem? Og hvad med at holde en ugentlig familieaften og jævnlige tage jer tid til at være sammen på tomandshånd med jeres hustru og børn? Og dersom I har et barn, der for en tid er på afveje, tror I så, at det behager Herren, og at han vil påskønne jeres bestræbelser på hele tiden at leve et eksemplarisk liv og konstant bede for og ofte faste for det barn og sørge for, at barnets navn er på templets bønneliste?

Mødre, som har fået et særligt ansvar for at opdrage Zions unge i retfærdighed, sætter I ikke Gud først, når I ærer jeres guddommelige kald? ... Vore mødre sætter Gud først, når de opfylder deres højeste kald inden for hjemmets fire vægge.

Børn, beder I for jeres forældre? Forsøger I at støtte dem i deres ædle bestræbelser? De vil, som I, begå fejl, men de har en guddommelig mission at udføre i jeres liv. Vil I hjælpe dem med den opgave? Vil I hædre deres navn og trøste og hjælpe dem, når de bliver ældre?

Hvis nogen ønsker at blive gift med jer uden for templet, hvem stræber I så efter at behage – Gud eller mennesker? Hvis I holder på, at I vil giftes i templet, behager I Herren og velsigner den anden part. Hvorfor? For enten bliver den person værdig til at komme i templet – hvilket vil være en velsignelse – eller også vil personen gå – hvilket også kan være en velsignelse – for I bør ønske at trække på samme hammel (se 2 Kor 6:14).

Når I gør jer værdige til at komme i templet, vil I vide, at der ikke findes nogen uden for templet, som er god nok for jer at gifte sig med. Og skulle det være tilfældet, så vil den pågældende også sørge for at gøre det muligt at blive gift i templet.⁸

Når vi vælger at sætte Gud først i vores liv, vil hans velsignelser tilflyde os i rigt mål.

Mænd og kvinder, som lægger deres liv i Guds hænder, vil opdage, at han kan få meget mere ud af deres liv, end de selv

kan. Han vil gøre deres glæde dybere, højne deres visioner, skærpe deres forstand, styrke deres muskler, opløfte deres ånd, mangedoble deres velsignelser, øge deres muligheder, trøste deres sjæl, give dem venner og udøse fred. Den, som mister sit liv i Guds tjeneste, vil få evigt liv.⁹

Gud bød Abraham at ofre Isak. Var Abraham gået med til det, hvis han elskede Isak højere end Gud? Abraham og Isak er nu begge guder, som Herren siger i Lære og Pagter (se L&P 132:37). De var parate til at ofre eller lade sig ofre, som Gud nu forlangte det. De fik en dybere kærlighed og respekt for hinanden, fordi de begge var villige til at sætte Gud først.

I Mormons Bog står der: »Det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt« (2 Ne 2:11), og det er der. Modsætninger giver mulighed for at vælge, og valg medfører konsekvenser, gode som dårlige.

Mormons Bog forklarer, at menneskene er »frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt« (2 Ne 2:27).

Gud elsker os. Djævelen hader os. Gud ønsker, at vi skal have en fylde af glæde, ligesom han selv har det. Djævelen ønsker, at vi skal have det elendigt, ligesom han har det. Gud giver os befalinger for at velsigne os. Djævelen vil have os til at overtræde disse befalinger for at forbande os.

Hver dag og hele tiden vælger vi ud fra vore motiver, vore tanker og vore gerninger, om vi ønsker at blive velsignede eller forbandede, lykkelige eller elendige. En af livets prøver er, at vi almindeligvis ikke straks modtager den fulde velsignelse for retskaffenhed eller den fulde forbandelse for ugudelighed. Men den kommer, det er helt sikkert, dog må vi ofte vente på den, som det var tilfældet med Job og Josef.

I mellemtiden kan de ugudelige tro, at de slipper af sted med noget. Af Mormons Bog lærer vi, at de ugudelige kan have »glæde af deres gerninger i en tid, og snart efter kommer enden, og de bliver hugget om og kastet i ilden, hvorfra ingen vender tilbage« (3 Ne 27:11).

I den prøvetid må de retfærdige til stadighed elske Gud, stole på hans løfter, være tålmodige og som digteren udtrykte det, være forvissede om, at »den, der tjener Gud, får sin løn af Gud« ...

Jeg vidner for jer om, at Gud udbetaler den bedste løn i denne og enhver anden verden. Og den gives i rigt mål, men kun til dem, som elsker Herren og sætter ham først.

Den største prøve i livet er lydighed mod Gud.

Den største opgave i livet er at lære Guds vilje at kende og derpå gøre den.

Det største bud i livet er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke« (Mark 12:30).

Må Gud velsigne os, så vi kan sætte det største bud først og dermed høste fred i dette liv og et evigt liv med en fylde af glæde i det tilkommende.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson underviser om »det største og første bud« i afsnit 1 (Matt 22:38). Hvorfor tror I, at vi bør sætte dette bud først? Gav præsident Bensons måde at sætte det bud sammen med næstekærlighed på jer ny indsigt om dette bud?
- Hvad betyder det for jer at »sætte Gud først«? (Se eksempler i afsnit 2). Har I set eksempler på, at »alt andet enten falder på plads eller helt ud af vores liv,« når vi sætter Gud først?
- Tænk over præsident Bensons løfte til dem, der »lægger deres liv i Guds hænder« (afsnit 3). Hvilke eksempler har I set på mennesker, der har lagt sit liv i Guds hånd? Hvordan gjorde det Gud i stand til at gøre dem til bedre mennesker, end de kunne have været blevet på egen hånd?

Skriftstedshenvisninger

Jos 24:14-15; Matt 6:33; 7:21; Joh 14:15, 21-24; 17:3; 1 Kor 2:9; 1 Ne 3:7; Moro 10:32

Til underviseren

»Du må ikke tro, at du er den egentlige lærer. Det ville være en alvorlig fejltagelse ... så sørg for, du ikke står i vejen. Lærerens største ansvar er at forberede sig på en sådan måde, at mennesker kan få en åndelig oplevelse med Herren« (se Gene R. Cook, citeret i *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 41).

Noter

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family*, 1968, n.s.
2. Merlo J. Pusey, »Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ«, *Improvement Era*, apr. 1956, s. 269.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 344.
4. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996, s. 313.
5. *Stjernen*, juli 1988, s. 3.
6. »Godly Characteristics of the Master«, *Ensign*, nov. 1986, s. 47-48.
7. *Stjernen*, juli 1988, s. 3.
8. *Stjernen*, juli 1988, s. 3-4.
9. »Jesus Kristus – Gaver og forventninger«, *Stjernen*, dec. 1987, s. 4.
10. *Stjernen*, juli 1988, s. 4; se også *Ensign*, maj 1988, s. 4-6; en strofe af et digt af Denis A. McCarthy citeret i Ralph s. Cushman, *The Message of Stewardship*, 1922, s. 191.

Bed altid

»Jeg vil ydmygt opfordre alle ... til at holde sig nær på vor himmelske Fader i bøn.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

»Gennem hele mit liv har jeg betragtet rådet om at forlade sig på bønnens kraft som noget nær det bedste råd, jeg har fået,« sagde præsident Benson. »Det er blevet en integreret del af mig, et holdpunkt, en konstant kilde til styrke og grundlaget for min kundskab om det guddommelige.

»Husk, at hvad end du gør, eller hvor end du er, så er du aldrig alene,« lød min fars råd til mig, da jeg var dreng. »Vor himmelske Fader er altid nær. Du kan altid række ud og modtage hans hjælp i bøn.« Jeg opdagede, det var sandt. Gudskelov kan vi række ud og trække på denne usete kraft, uden hvilken intet menneske kan gøre sit bedste.«¹

Præsident Benson fulgte det råd i alle aspekter af sit liv. Da han blev udpeget til at tjene som landsbrugsminister i USA, udvalgte han »bønsomt og omhyggeligt« en gruppe mænd, som han arbejdede sammen med. Han »bad Gud om at give ham evnen til at kunne skelne.«² Ved deres første møde spurgte han, om »nogen havde noget imod at åbne mødet med bøn. Det var der ingen, der havde. Og det var en praksis, han holdt fast i i otte år. Han bad de enkelte stabsmedlemmer om at skiftes til at bede.«³ Hans kolleger kom til at påskønne denne praksis, selvom de havde været lidt ubekvemme ved den til at begynde med. En i staben indrømmede senere, at nogle af mændene ikke havde bedt højt, siden de var børn. »Vi fumlede og famlede efter ord,« sagde han. »Men bossen [præsident Benson] lod sig aldrig mærke med det. Efter nogle få gange fandt alle det naturligt. Hjalp det? Ja, jeg vil sige, at når man indleder et møde på den måde, så er folk ikke helt så forhippede på deres egne

*»Hvis vi vil gå fremad i hellighed – gå frem i yndest
hos Gud – kan intet erstatte bøn.«*

meninger. Man når ret hurtigt til enighed om, hvad der *bør* gøres i en given situation.«⁴

Præsident Bensons brødre i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har også nydt godt af denne bønssomme natur. Præsident Gordon B. Hinckley, der tjente som præsident Bensons førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde:

»Jeg har knælet med ham og hørt ham bede.

Hans bønner var altid interessante. De bestod næsten uden undtagelse mestendels af udtryk for taknemlighed. Han bad kun om lidt. Han udtrykte taknemlighed for rigtig meget.

Han takkede Gud for livet, for sin familie, for evangeliet, for tro, for solskin og regn, for naturens skønhed og for menneskets naturlige hang til frihed. Han takkede Gud for sine venner og omgangskreds. Han udtrykte kærlighed til Frelseren og taknemlighed for hans forsonende offer. Han takkede Herren for muligheden for at tjene mennesker.«⁵

Præsident Benson og hans hustru, Flora, opbyggede et hjem, hvor alle bad, hver for sig og sammen. Deres søn, Mark, bemærkede: »Når far knælede for at bede, skyndte han sig ikke. Hvert ord blev vægtet. Det skinnede helt klart igennem, at han kommunikerede med vor Fader i himlen.«⁶ Præsident og søster Benson lærte deres børn at bede om personlig vejledning og styrke, men også at bede for hinanden. En ven af familien bemærkede engang virkningen af disse belæringer, da hun deltog i et møde ved generalkonferencen sammen med familien Benson. Hun skrev:

»En aprildag for 21 år siden opdagede jeg en af kilderne til en generalautoritets styrke.

Jeg sad sammen med ældste Ezra Taft Bensons seks børn, fordi jeg delte kollegieværelse med et af dem. Min opmærksomhed blev skærpet, da præsident David O. McKay bekendtgjorde den næste taler. Jeg iagttog respektfuldt, at ældste Benson, som jeg endnu ikke havde mødt, gik hen til mikrofonen. Han var en stor mand, over 1,80 m høj. Han var ... en mand, der var internationalt kendt som USA's landbrugsminister og et særligt vidne om Herren, en mand der virkede rolig og sikker, en mand der havde talt til mangt et publikum over hele verden. Pludselig rørte en hånd min arm.

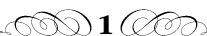
En lille pige lænede sig mod mig og hviskede indtrængende: »Bed for far.«

Noget overrasket tænkte jeg: »Dette budskab er blevet sendt ned gennem rækken, og jeg skal sige det videre. Skal jeg sige: »Bed for ældste Benson? Skal jeg sige: »Du skal bede en bøn for din far? Jeg fornemmede det presserende behov for handling, så jeg lænede mig til siden og hviskede blot: »Bed for far.«

Jeg så til, mens budskabet blev hvisket videre ned gennem rækken hen til, hvor søster Benson allerede sad med hovedet bøjet ...

Som årene er gået, og generalkonferencer er kommet og gået, så har jeg, hver gang ældste Benson har rejst sig for at tale, tænkt: »Hans børn, som er spredt over hele dette kontinent, er nu forenede i bøn for deres far.«⁷

Ezra Taft Bensons lærdomme

Jesus Kristus har belært os om, at vi altid bør bede.

Da Jesus tjente på jorden, viste han os, hvordan vi bør bede:

»Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn,

komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen« (Matt 6:9-13).

Han sagde desuden, at »de altid skulle bede og ikke blive trætte« (Luk 18:1).

»Våg, og bed om ikke at falde i fristelse,« sagde han (Matt 26:41).

I denne uddeling er han kommet med denne formaning: »Bed altid, for at den Onde ikke får magt over jer og fjerner jer fra jeres plads« (L&P 93:49).

Freiseren sagde til Joseph Smith: »I intet forsynder mennesket sig imod Gud, eller mod ingen andre er hans vrede tændt end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alt og ikke adlyder hans befalinger« (L&P 59:21).

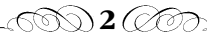
Vi har denne vejledning fra vor opstandne Herre, da han tjente nefitterne på den vestlige halvkugle: »Sandelig, sandelig siger jeg til jer: I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af Djævelen og blive ført bort som fanger af ham ...

I skal altid våge og bede, for at I ikke skal falde i fristelse, for Satan ønsker at få jer, så han kan sigte jer som hvede.

Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn;

og hvad I end beder Faderen om i mit navn, som er ret, i tro på at I skal få det, se, det skal gives jer« (3 Ne 18:15, 18-20).⁸

Hvis vi vil gå fremad i hellighed – gå frem i yndest hos Gud – kan intet erstatte bøn. Så jeg henstiller indtrængende til, at I giver bøn – den daglige bøn – bønnen i løndom – en fremtrædende plads i jeres liv. Lad ikke en dag gå uden. Samhørighed med den Almægtige har været en kilde til styrke, inspiration og oplysning for mænd og kvinder gennem verdens historie. Den har formet individers og nationers skæbne positivt.⁹

Familier, som beder sammen, velsignes med stærke kærlighedsbånd og himlens fred.

Herren har påpeget, at det er forældres ansvar at lære deres børn at bede (se L&P 68:28). Det betyder ikke, at man kun beder i løndom. Jeg er sikker på, at det betyder at undervise gennem eksempel i familiebøn. Vi har brug for den helliggørende påvirkning, der følger af tilbedelse i hjemmet – familier, som beder sammen.¹⁰

Vi har brug for familier, som knæler sammen i bøn, morgen og aften. Nogle få ord, som blot knyttes til velsignelse af maden, der ofte er en vane, rækker ikke. Vi har brug for at knæle ned og vise taknemlighed.¹¹

Bøn har og vil altid være et anker for styrke og en kilde til vejledning i vore familieaktiviteter. Jeg mindes, at vi knælede ned ved vore små børns seng og hjalp dem med at bede aftenbøn, da de var

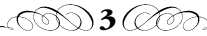

*»Vi har brug for den helliggørende påvirkning,
der følger ... når familier beder sammen.«*

små, og senere så vi, hvordan de ældre søskende hjalp de små. Vi bad sammen som familie morgen og aften, og børnene fik mulighed for at føre an, og vi bad særlige bønner omkring særlige problemer. Det blev fx nævnt i familiebønner, hvis nogle af børnene havde opgaver i Kirken ... Vi bad om hjælp, hvis et af børnene stod over for en svær eksamen på gymnasiet. Familiemedlemmer, der var væk, blev særlig nævnt ... Dette med at nævne særlige bekymringer i vore familiebønner gav tryghed, forvisning og styrke til familiens medlemmer om, at de kunne klare deres svære problemer og opgaver.¹²

Dagens uoverensstemmelser og irritationer fortoner sig, når familien sammen søger tiltræde for himlens trone. Fællesskabet styrkes. Kærlighedens og hengivenhedens bånd bestyrkes, og himlens fred gør sit indtog.

I sådanne hjem beder husstandens medlemmer bønner i løndom morgen og aften. De problemer, som de enkelte i og selve familien har, imødegås med tillid, efter man har bedt om himlens gunst. Unge mennesker, der deltager i sådanne familiebønner, er fri for urene hensigter, når de tager hjemmefra en aften for at more sig. Disse unge mennesker vil øve en god indflydelse på gruppen, når tillokkende fristelser melder sig. Forældre, som omslutter deres børn med den daglige bønns forædlende indflydelse, yder deres bidrag til at sikre hjemmet.¹³

Vi kan forbedre vores kommunikation med vor himmelske Fader.

Her er fem forslag til, hvordan vi kan forbedre vores kommunikation med vor himmelske Fader:

1. *Vi bør bede ofte.* Vi bør være alene med vor himmelske Fader mindst to eller tre gange om dagen – »morgen, middag og aften«, som skriften siger (Alma 34:21). Derudover er vi blevet bedt om altid at bede (se 2 Ne 32:9; L&P 88:126). Det betyder, at vores hjerte altid bør være fyldt af bøn til himmelske Fader (se Alma 34:27).

2. *Vi bør finde et passende sted til at meditere og bede.* Vi får at vide, at det kan være »i [vore] kamre og på [vore] skjulte steder og i [vores] ødemark« (Alma 34:26). Det vil sige, at det skal være uforstyrret, i løndom (se 3 Ne 13:5-6).

3. *Vi bør forberede os på bøn.* Hvis vi ikke har lyst til at bede, må vi bede, indtil vi får lyst til at bede. Vi bør være ydmyge (se L&P 112:10). Vi bør bede om tilgivelse og barmhjertighed (se Alma 34:17-18). Vi bør tilgive alle, som vi har noget imod (se Mark 11:25). Skriften advarer endog om, at vore bønner vil være forgæves, hvis vi »viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af [vores] gods« (Alma 34:28).

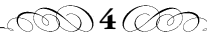
4. *Vore bønner bør være meningsfulde og vedkommende.* Vi bør undgå at anvende de samme vendinger i alle bønner. Enhver af os ville blive stødt, hvis en ven sagde de samme ord til os hver dag, talte rutinepræget med os af pligt, og knap kunne vente med at blive færdig for at tænde for fjernsynet og glemme alt om os ...

Hvad bør vi bede om? Vi bør bede om vores arbejde, imod fjenders og djævelens kræfter og for vores egen og vore næres velfærd. Vi bør rådføre os med Herren i alle vore afgørelser og aktiviteter (se Alma 37:36-37). Vi bør være taknemlige nok til at takke for alt, vi har (se L&P 59:21). Vi bør anerkende hans hånd i alle ting. Utaknemlighed er en af vore største synder.

Herren har i en nutidig åbenbaring sagt: »Den, der modtager alt med taknemlighed, skal blive gjort herlig; og det, der hører denne jord til, skal blive ham tillagt endog hundrede fold, ja, mere« (L&P 78:19).

Vi bør bede om det, vi har brug for, og vogte os for at bede om ting, der vil skade os (se Jak 4:3). Vi bør bede om styrke til at overvinde vore problemer (se Alma 31: 31-33). Vi bør bede om inspiration til og velbefindende for Kirkens præsident, generalautoriteter, stavspræsidenten, biskoppen, kvorumspræsidenten, hjemmelærere, familiemedlemmer og samfundsledere. Jeg kunne komme med andre forslag, men med Helligåndens hjælp ved vi godt, hvad vi bør bede om (se Rom. 8:26-27).

5. Når vi har bedt om noget i bøn, så har vi et ansvar for at bistå med, at det bliver til noget. Vi bør lytte. Herren ønsker måske at rådgive os, mens vi er nede på knæ.¹⁴

**Gud er opmærksom på os og klar til at
besvare vore bønner, når vi sætter vores
lid til ham og gør, hvad der er ret.**

Der er kraft i bøn. Alt er muligt gennem bøn. Det var gennem bøn, at himlene åbnede sig i denne uddeling. En fjortenårig drengs bøn opsendt i en lund åbnede for en ny uddeling og gjorde, at Faderen og Sønnen viste sig som de herliggjorte himmelske væsener, de er, for drengen Joseph (se JS-H 1:11-17).¹⁵

Brødre, søstre og venner, det er mit vidnesbyrd, at Gud hører og besvarer bønner. Det har jeg aldrig tvivlet på. Lige fra barnsben, hvor jeg på min mors skød først lærte at bede, som ung teenage-dreng, som missionær i et fremmed land, som far, som kirkeleder og som minister har jeg uden tvivl altid vidst, at det er muligt for mænd og kvinder at række ud i ydmyghed og bøn og trække på

den usete Kraft og få bønnen svar. Mennesket står ikke alene, det behøver det i det mindste ikke at gøre. Bøn vil åbne døre, bøn vil nedbryde barrierer, bøn vil lette åget, bøn vil give indre fred og trøst i tider med modgang, stress og vanskeligheder. Gudskelov for bøn.¹⁶

Selv i tider præget af prøvelser og ængstelse er det muligt at komme Herren nær og føle hans indflydelse og støttende kraft – så man er aldrig helt alene, hvis man blot vil ydmyge sig for den Almægtige. Jeg er taknemlig for det vidnesbyrd og for den vished.¹⁷

Ud fra personlig erfaring kender jeg til bønnens virkning og kraft ...

I 1946 udpegede præsident George Albert Smith mig til at tage til et krigshærget Europa og retablere vore missioner lige fra Norge til Sydafrika og iværksætte distributionen af velfærdshjælp.

Vi oprettede et hovedkontor i London. Derpå traf vi indledende aftaler med militærmagterne på kontinentet. En af de første mænd, jeg mødte, var øverstbefalende for de amerikanske styrker i Europa. Han var stationeret i Frankfurt i Tyskland.

Da vi ankom til Frankfurt, gik min ledsager og jeg hen for at aftale et møde med generalen. Kontaktofficeren sagde: »De herrer, der er ingen mulighed for at mødes med generalen de første tre dage. Han har meget travlt, og hans kalender er fyldt op med aftaler.«

Jeg svarede: »Det er meget vigtigt, at vi træffer ham og vi kan ikke vente så længe. Vi skal være i Berlin i morgen.«

Han sagde: »Jeg beklager«.

Vi forlod bygningen gik ud i bilen, hvor vi tog hatten af og bad sammen. Så gik vi tilbage til bygningen og traf en anden kontaktofficer. På mindre end et kvarter stod vi over for generalen. Vi havde bedt om, at vi måtte være i stand til at se ham og røre hans hjerte, idet vi vidste, at al nødhjælp skulle distribueres gennem militæret, uanset hvor det kom fra. Som vi forklarede generalen, var det vores mål at distribuere vores egen nødhjælp gennem vore egne folk og vore egne kanaler og generelt sørge for mad til børn.

Vi forklarede velfærdsprogrammet, og hvordan det virkede. Til sidst sagde han: »De herrer, begynd I bare at samle jeres forsyninger,

når I har fået dem samlet, kan det være, at fremgangsmåden er ændret.« Vi svarede: »Hr. general, vore forsyninger er allerede samlet. De står altid klar. Når vi har telegraferet til Det Første Præsidentskab i Kirken i Salt Lake City, går der ikke fireogtyve timer, før vogntog med forsyninger kører mod Tyskland. Vi har mange forrådshuse fyldt med basale fornødenheder.«

Så sagde han: »Jeg har aldrig hørt om at folk med en lignende vision.« Hans hjerte var rørt, akkurat som vi havde bedt om. Inden vi forlod hans kontor, havde vi en skriftlig tilladelse til at foretage vores egen distribution til vore folk gennem vore egne kanaler.

Det er sjælsopløftende at vide, at Gud er opmærksom på os og står klar til at svare, når vi sætter vores lid til ham og gør hvad er ret. Der er ikke plads til frygt blandt mænd og kvinder, der sætter deres lid til den Almægtige, som ikke tøver med at ydmyge sig i deres søgen efter guddommelig vejledning gennem bøn. Selvom der kan tilstøde forfølgelse og modgang, kan vi finde trøst i bøn, for Gud indgyder fred i sjælen. Den fred, den ånd af ophøjethed, er livets største velsignelse.

Som ung mand i Det Aronske Præstedømme lærte jeg et lille digt om bøn. Det har jeg husket på:

*Jeg ved ikke helt, hvordan han bær' sig ad,
men jeg ved, at Gud besvarer bønner glad.
Jeg ved, at han har givet sit ord,
hvilket betyder, at mine bønner altid når ombord
og vil blive besvaret før eller siden.
Så jeg beder og udholder roligt tiden.
Jeg ved ikke, om min ønskede gave
kommer helt, som jeg helst vil have.
Men jeg lægger min bøn hos ham alene,
som ved langt bedre, end jeg kan mene,
fuldt forvissat om, at han mit ønske hører
eller sender et svar, som er meget større*

... Mine elskede brødre og søstre, jeg vidner for jer om, at Gud lever. Han er ikke død ... Jeg vidner om, at der er en Gud i himlen, som hører og besvarer bønner. Jeg ved, at det er sandt. Jeg vil ydmygt opfordre alle ... til at holde sig nær på vor himmelske Fader

Ældste Ezra Taft Benson og hans rejsefæller bad om vejledning, da de formidlede nødhjælp i Europa efter Anden Verdenskrig.

i bøn. Der har aldrig i denne evangeliske uddeling været større behov for bøn. Det er min oprigtige bøn, at vi konstant vil forlade os på vor himmelske Fader og samvittighedsfuldt bestræbe os på at forbedre vores kommunikation med ham.¹⁸

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde, at vi ikke bør »lade en dag gå« uden personlig bøn (afsnit 1). Hvordan er I blevet velsignet som følge af personlig bøn?
- I afsnit 2 nævner præsident Benson adskillige velsignelser for de familier, som beder sammen regelmæssigt. I hvilke tilfælde har I set familiebønner lede til disse velsignelser? Hvad kan vi gøre for at prioritere vore familiebønner højere?

- Overvej præsident Bensons fem forslag i afsnit 3. Hvordan kan de forslag hver især forbedre vores kommunikation med vor himmelske Fader? Tænk over, hvad I kan gøre for at følge de råd.
- Hvordan kan præsident Bensons ord i afsnit 4 hjælpe et menneske, som tvivler på bønnens kraft? Kan I ligesom præsident Benson også bære vidnesbyrd om bøn?

Skriftstedshenvisninger

Jak 1:5-6; En 1:1-8; 3 Ne 14:7-8; L&P 10:5; 19:38; 88:63

Studiehjælp

Et princip er en sandhed, som vejleder i beslutninger og handlinger. »Spørg dig selv, når du læser: »Hvilket evangelisk princip belæres der om i dette skriftsted? Hvordan kan jeg anvende det i mit liv?« (Undervisning, den største kaldelse, 2000, s. 17).

Noter

1. »Bøn«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 29.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower*, 1962, s. 31.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 268.
4. Citeret i *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 268.
5. Gordon B. Hinckley, »Farewell to a Prophet«, *Ensign*, juli 1994, s. 40.
6. Citeret i *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 140.
7. Elaine s. McKay, »Pray for Dad«, *New Era*, juni 1975, s. 33.
8. »Bed altid«, *Stjernen*, juni 1990, s. 3.
9. I Conference Report, apr. 1966, s. 131.
10. I Conference Report, okt. 1947, s. 24.
11. I Conference Report, okt. 1950, s. 147.
12. »Family Joys«, *New Era*, jan. 1973, s. 4.
13. I Conference Report, apr. 1949, s. 197-198.
14. »Bed altid«, s. 4.
15. I Conference Report, okt. 1956, s. 108.
16. I Conference Report, okt. 1956, s. 104.
17. I Conference Report, apr. 1953, s. 39.
18. »Prayer«, s. 33-34; digt med titlen »Prayer« af Eliza M. Hickok, citeret i *Best Loved Religious Poems*, red. James Gilchrist Lawson, 1933, s. 160.

Frihed til at vælge – et evigt princip

»Handlefriheden er givet til os alle for, at vi kan træffe vigtige afgørelser, som kan føre os til frelse. De beslutninger vil påvirke vores lykke i evigheden.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Gennem sit liv og arbejde på en gård lærte Ezra Taft Benson om konsekvenserne af gode valg. Han mindedes: »Jeg voksede op med troen på, at villighed og evnen til arbejde er grundlaget for at få noget ud af landbrug. Hårdt og intelligent arbejde er nøglen. Gør brug af det, så er dine chancer for succes gode.«¹ I en ung alder lærte Ezra, at der var mere at spise til ham og familien, hvis de passede deres have. Han lærte, at hvis han ønskede, at familien klarede sig godt som mælkebønder, måtte han vælge at stå tidligt op hver dag for at malke køerne.² Han så, at når han valgte at arbejde hårdt, så hyrede de lokale bønder ham til at tynde ud i deres roer og stakke deres hø.³ Han så, at selv den trofaste prøves, men han så også, at den enkelte og familier kan beslutte sig for at møde prøver på en måde, der hjælper dem til at være lykkelige og opnå succes.⁴

For den unge Ezra Taft Benson kunne konsekvenserne af gode valg måles i mælkespande, vognlæs med hø og en god løn for en dags hårdt arbejde. Andre konsekvenser var knap så målbare, men mere langvarige. Når han fx iagttog sine forældre, så han den glæde, fred og styrke, der følger af, at familiemedlemmer vælger at være trofaste over for hinanden og Herren.⁵ Han lærte, at høstens lov – »hvad et menneske sår, skal det også høste« (Gal 6:7) både gælder vore åndelige bestræbelser såvel som fysisk arbejde.

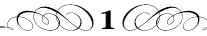
På baggrund af denne erfaring mindede præsident Ezra Taft Benson ofte de sidste dages hellige og andre om vigtigheden af

Den førjordiske Jesus Kristus fulgte vor himmelske Faders plan for frelse, som sikrede os vores handlefrihed.

handlefriheden – friheden til at »vælge den kurs de ville følge«. ⁶ Hans belæringer om handlefrihedens princip omfattede mere end blot en påmindelse om at »vælge mellem rigtigt og forkert«. ⁷ Han talte om handlefriheden som evnen til at »træffe vigtige afgørelser, der kan føre os til frelse,« og som vil »påvirke vores lykke i evigheden«. ⁸ Han opfordrede sidste dages hellige og andre til at bruge deres handlefrihed til at »handle af sig selv« og ikke vente på at blive befalet i alle ting. ⁹ Han sagde, at princippet om handlefrihed »løber som en gylden tråd gennem Herrens evangeliske plan for at velsigne sine børn.« ¹⁰

Ezra Taft Bensons lærdomme

Handlefrihed – friheden til at vælge – er et gudgivet, evigt princip.

Jeg vidner om, at vi er åndelige børn af en kærlig Gud, vor himmelske Fader (se ApG 17:29; 1 Ne 17:36). Han har en storslået plan for frelse, ved hvilken hans børn kan blive fuldkomne, som han er, og opnå den fylde af glæde, som han nyder (se 1 Ne 10:18; 2 Ne 2:25; Alma 24:14; 34:9; 3 Ne 12:48; 28:10).

Jeg vidner om, at vores ældste bror, ja selveste Jesus Kristus, i forudtilværelsen blev forudordineret som vores Frelser i vor himmelske Faders plan for frelse (se Mosi 4:6-7; Alma 34:9). Han står i spidsen for vores frelse og er den eneste vej, ad hvilken vi kan vende tilbage til vor Fader i himlen for at modtage en fylde af glæde (se Hebr 2:10; Mosi 3:17; Alma 38:9).

Jeg vidner om, at Lucifer også deltog i rådet i himlen. Han forsøgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed. Han gjorde oprør (se Moses 4:3). Der opstod en krig i himlen, og en tredjedel af himlens hærskarer blev styrtet ned og fik således intet legeme (se Åb 12:7-9; L&P 29:36-37). Lucifer er fjende af al retfærdighed og stræber efter hele menneskehedens elende (se 2 Ne 2:18, 27; Mosi 4:14). ¹¹

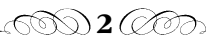
Det helt centrale punkt på dagsordenen i det himmelske råd var: Skulle Guds børn have uhæmmet frihed til at vælge, hvilken kurs de ville følge, om det så førte til godt eller ondt, eller skulle de tvinges til at være lydige? Kristus og alle, der fulgte ham, gik ind for

det første forslag – handlefrihed. Satan stod for det andet – brugen af tvang.¹²

Skriften er tydelig omkring, at der var en stor krig i himlen, en kamp om frihedsprincippet – retten til at vælge (se Moses 4:1-4; L&P 29:36-38; 76:25-27; Åb. 12:7-9.)¹³

Den krig, der begyndte i himlen om dette emne, er ikke ovre. Krigen raser fortsat på jordelivets slagmark.¹⁴

Handlefriheden er et gudgivet, evigt princip. Den store plan for frihed er evangeliets plan. Der er ingen tvang, magtanvendelse eller skræmmekampagne i den. Det står ethvert menneske frit for at modtage eller afvise evangeliet. Det kan enten godtage det og nægte at efterleve det, eller godtage det og efterleve det til fulde. Men Gud vil aldrig tvinge os til at efterleve evangeliet. Han gør brug af overtalelse gennem sine tjenere. Han kalder på os, og han vil vejlede os, overtale og opmuntre os, og han vil velsigne os, når vi er modtagelige, men han vil aldrig tvinge sig på det menneskelige sind (se *Salmer og sange*, nr. 156).¹⁵

Her i dette liv skal vi stå vores prøve, her står det os frit at vælge mellem godt og ondt.

Abraham blev vist vor himmelske Faders åndelige børn, inden de kom til jorden. Han fik også lov til at se jordens skabelse, og Herren sagde til ham: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem« (Abr 3:25). Denne guddommelige udtalelse omfatter også retten til at vælge.¹⁶

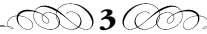
Dette liv er en prøvestand. En prøvestand hvori I og jeg skal vise vores bedste, en prøvestand som har evige konsekvenser for hver enkelt af os. Og dette er vores tid eller tidspunktet for os – akkurat som enhver generation har deres – til at lære vore pligter og udføre dem.¹⁷

Det er sandt, at ugudelighed mishager Herren. At han ønsker, at den ikke fandtes, er også sandt. At han vil stå dem bi, som gør modstand mod den, er sandt. Men at han overhovedet tillader sine børn at være ugudelige her i jordelivet er bevis på, at han har givet

dem frihed til at vælge, mens det også giver ham et grundlag at dømme ud fra ved den endelige dom.¹⁸

Der er intet ondt, som [Jesus Kristus] ikke kan hindre. Alt er i hans hænder. Han er den retmæssige hersker over denne jord. Alligevel tillader han ondt, for at vi kan vælge mellem godt og ondt.¹⁹

Livet er en prøvetid i menneskets evige tilværelse, under hvilken det er blevet givet ... retten til at vælge mellem rigtigt og forkert ... Der knytter sig store konsekvenser til de valg, ikke blot i dette liv, men hvad vigtigere er også i det tilkommende. Der er grænser, som Satan ikke kan overskride. Inden for de grænser har han på nuværende tidspunkt fået tilladelse til at udgøre et uretfærdigt alternativ til Guds retfærdige principper. Det giver mennesket mulighed for at vælge mellem godt og ondt og dermed afgøre, hvilken plads de kan indtage i det næste liv.²⁰

Vi bruger vores handlefrihed til at træffe beslutninger, som afgør vores lykke nu og gennem evigheden.

Gud elsker jer, akkurat som han elsker ethvert af sine børn, og hans ønske, hensigt og herlighed er at få jer rene og uspolerede tilbage til sig, efter I har vist jer værdige til en evighed af glæde i hans nærhed.

Jeres Fader i himlen er opmærksom på jer. Han har givet jer bud for at vejlede og disciplinere jer. Han har også givet jer jeres handlefrihed – friheden til at vælge – »for at se, om [I] vil gøre alt, hvad [han] vil befale« (Abr 3:25). Hans rige her på jorden er velorganiseret, og jeres ledere vil hengivent hjælpe jer. Må I vide, at I altid er i vores hjerte, tanker og bønner.

Satan er også opmærksom på jer. Han er opsat på at ødelægge jer. Han vil ikke disciplinere jer med bud, men tilbyder jer i stedet en frihed til at »gøre, som I lyster« ... Satans plan er at »spille nu og betale senere«. Han stræber efter, at alle skal have det lige så elendigt som ham selv (se 2 Ne 2:27). Herrens plan er lykke nu og evig glæde gennem evangelisk levned.²¹

Det står os frit at vælge, men det står os ikke frit at vælge konsekvenserne af vore valg.²²

Det ville jo ikke være meget af en prøve på vores tro, hvis vi blot straks modtog vores belønning for hver en dydig handling eller straks blev straffet for hver eneste synd. Men der er ingen tvivl om, at der skal svares for dem alle senere.²³

Selvom et menneske kan finde midlertidig glæde i synd, er slutresultatet sorg. »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Synd bringer os i disharmoni med Gud og er nedbrydende for ånden. Derfor vil et menneske stå sig godt ved at ransage sig selv og se, om det lever i harmoni med alle Guds love. Der knytter sig en særlig velsignelse til enhver lov. Til enhver brudt lov knytter der sig en særlig skamplet. De, som er tyngede af fortvivlelse, bør komme til Herren, for hans åg er godt og hans byrde er let (se Matt 11:28-30).²⁴

Det vigtigste formål med ethvert liv er at træffe beslutninger. En af Guds største gaver til mennesket er handlefriheden eller retten til at vælge, men han har også gjort mennesket ansvarlige for disse valg ... Vi planlægger vores liv i retning af succes eller fiasko. Vi vælger ikke alene vores endelige mål, men vi kan i mange tilfælde også selv træffe afgørelser og valg om, hvordan vi vil nå de mål, og ved vores flid eller mangel på samme kan vi bestemme den hastighed, hvormed de kan nås. Det fordrer en individuel indsats og energi og sker ikke uden modgang eller konflikt.²⁵

Menneskehedens skæbne og al civilisation afhænger af, hvorvidt mennesket vil bruge sin handlefrihed til at styre sig selv eller ignorere de evige love til fare for sig selv og høste konsekvenserne. De vigtigste spørgsmål i dag er derfor hverken økonomiske eller politiske. De er åndelige – hvilket vil sige, at mennesket må lære at indordne sig under de love, som Gud har givet menneskehed.²⁶

Handlefriheden er givet til os alle for, at vi kan træffe vigtige afgørelser, som kan føre os til frelse. De beslutninger vil påvirke vores lykke i evigheden.²⁷

Vore beslutninger vil have gjort os til det, vi så er. Vores evige skæbne afgøres af de valg, vi træffer nu.²⁸

 4

Vigtige beslutninger af afgørende betydning kræver en indsats i bøn.

Hvis vi skal kunne træffe gode, kristuslignende beslutninger, må vi først og fremmest leve på en måde, der gør, at vi kan trække på den usynlige kraft, som intet menneske kan undvære, hvis det skal træffe de bedste beslutninger.

En af de største beslutninger i denne tidsalder var, da den unge mand Joseph Smith besluttede sig for at følge opfordringen i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden« (Jak 1:5-6).

Millioner af mænd og kvinders frelse i denne tidernes fyldes uddeling afhænger af den beslutning! Vi må altid huske på, at det enkelte menneske er af stor betydning, og at de beslutninger, de træffer, kan have stor indvirkning på andres liv.²⁹

Herren har sagt: »Bank på, så skal der lukkes op for jer« (3 Ne 14:7; Matt 7:7). Det kræver med andre ord en indsats fra vores side.³⁰

Vise valg er almindeligvis et produkt af arbejde, kamp og en masse bøn. Herrens respons på Oliver Cowderys utilstrækkelige indsats gør det klart: »Men se, jeg siger dig, at du må gennemtænke det i dit sind; dernæst må du spørge mig, om det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du føle, at det er rigtigt« (L&P 9:8).

Lad os derfor begynde med at sige, at søger vi indtrængende vor Fader i himlen og har tro på, at han vil besvare vore bønner, har vi en tryk basis at begynde på ... Herren vil ikke hente vand fra en tør kilde, derfor skal vi gøre vores del af arbejdet. Nogle gange kræver det en overordentlig mængde energi, studium og langmodighed at prøve at finde en rigtig løsning.³¹

Ved beslutninger af afgørende vigtighed kan faste i kombination med bøn give en dyb åndelig indsigt.³²

*Herren ønsker, at vi gør brug af vores handlefrihed til at være
»ivrigt engageret i en god sag« (L&P 58:27).*

5

**Vi kan handle af egen kraft, og Herren forventer,
at vi gør gode ting af egen fri vilje.**

I 1831 sagde Herren til sin kirke:

»For se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alt; for den, som skal tvinges i alle situationer, han er en lad og ikke en klog tjener; derfor får han ingen belønning.

Sandelig siger jeg: Menneskene bør være ivrigt engageret i en god sag og gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed;

for i sig har de den kraft, hvorved de kan handle på egne vegne. Og for så vidt som mennesker gør godt, skal de ingenlunde miste deres belønning.

Men den, der ikke gør noget, førend han bliver befalet dertil, og som modtager en befaling med tvivlende hjerte og er lad til at holde den, han er fordømt« (L&P 58:26-29).

Herrens hensigter – det store formål – er fortsat det samme: Frelse og ophøjelse af hans børn.

Almindeligvis oplyser Herren os om det overordnede mål, der skal nås, og giver nogle retningslinjer, vi skal følge, men han forventer, at vi selv udtænker hvordan og de fleste detaljer. Metoder og procedurer udvikles sædvanligvis gennem studium og bøn og ved at leve, så vi kan opnå og følge Åndens tilskyndelser. Mindre åndeligt forfinede mennesker, som dem på Moses' tid, måtte befales i mange ting. I dag ser åndeligt årvågne efter formål, tjekker retningslinjerne, som Herren og hans profeter har givet, og handler derpå bønsumt – uden at skulle have »befaling i alt«. En sådan indstilling bereder menneskene til guddommelighed ...

Sommetider venter Herren forhåbningsfuldt på, at hans børn handler af sig selv, og når de ikke gør det, går de glip af den store belønning. Herren lader så enten sagen falde helt og lader dem lide konsekvenserne, eller også må han virkelig udpensle tingene i mindste detalje. Jeg frygter sædvanligvis, at jo mere han er nødt til at udpensle det for os, jo mindre bliver vores belønning.³³

Vi bør være »ivrigt engageret« i gode sager og gøre jorden til et bedre sted ved, at vi har levet i den.³⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan kan man se, at »den krig, der begyndte i himlen ... ikke er ovre«? (se afsnit 1). Hvad kan vi gøre for at stå for princippet om handlefrihed?
- Folk undrer sig ofte over, hvorfor Gud tillader ondt i verden. Hvordan hjælper præsident Bensons belæring i afsnit 2 os til at besvare det spørgsmål?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge til at forstå sandhederne i afsnit 3? Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge til at forstå vigtigheden af de valg, de træffer?
- Tænk grundigt over præsident Bensons råd om, hvordan man træffer »gode, kristuslignende beslutninger« (afsnit 4). Hvad har

I lært om at kombinere bøn med en aktiv indsats i forbindelse med at træffe beslutninger?

- Hvad mener I, at det betyder at være »ivrigt engageret i en god sag«? Hvordan ændrer det ens liv, når man gør gode ting »af egen fri vilje« frem for at vente til, man bliver befalet? (se afsnit 5).

Skriftstedshenvisninger

5 Mos 11:26-28; Jos 24:15; 2 Ne 2:14-16; Alma 42:2-4; Hel 14:30-31; L&P 29:39-45; 101:78

Til underviseren

Debat i små grupper kan »give mange mennesker mulighed for at deltage i en lektion. Enkeltpersoner, der for det meste er tilbageholdende med at deltage, kan komme frem med ideer i små grupper, som de ikke ville give udtryk for foran hele klassen« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 181).

Noter

1. Citeret i Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots*, 1975, s. 77-78.
2. Se Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 18-19, 34.
3. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s.40-41.
4. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 19-20.
5. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 17, 22, 25-26, 29-31, 34-37.
6. »The Constitution – A Glorious Standard«, *Ensign*, sep. 1987, s. 6.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1975, s. 402.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 24.
9. Se Conference Report, apr. 1965, s. 122.
10. I Conference Report, okt. 1966, s. 121.
11. »Jeg vidner«, *Stjernen*, jan. 1989, s.74.
12. »The Constitution – A Glorious Standard«, s. 6.
13. I Conference Report, okt. 1966, s. 121.
14. »The Constitution – A Glorious Standard«, s. 6.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 82.
16. *So Shall Ye Reap*, 1960, s. 221.
17. I Conference Report, apr. 1967, s. 59.
18. *Strength for the Battle: An Address Given by Ezra Taft Benson at the New England Rally for God, Family and Country*, 1966, s. 14-15.
19. *Come unto Christ*, 1983, s. 132.
20. *God, Family, Country*, s. 402.
21. »Et budskab til den opvoksende generation«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 44-45.
22. *Come unto Christ*, 1983, s. 40.
23. *God, Family, Country*, s. 326.
24. »Fortvivl ikke«, *Stjernen*, mar. 1987, s. 2.
25. *God, Family, Country*, s. 145.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 83-84.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 24.
28. *God, Family, Country*, s. 143.
29. *God, Family, Country*, s. 144.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 451.
31. *God, Family, Country*, s. 149.
32. *God, Family, Country*, s. 152.
33. I Conference Report, apr. 1965, s. 121-22.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 676-677.

Lev lykkeligt i plagede tider

»Lykke her og nu består i en fri, kærlig og glædelig accept af Guds vilje for os – og at udføre den på alle måder i alle små og store ting.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

En af præsident Ezra Taft Bensons første opgaver som apostel var at formidle nødhjælp til de hellige i Europa efter Anden Verdenskrig. På sin rejse gennem Tyskland mødte han trofaste mennesker, som var i stand til at rejse sig over ødelæggelsen omkring dem. I sin dagbog skrev han:

»Den værste ødelæggelse, jeg nogensinde har vidnet, så jeg i dag ... Da jeg kørte gennem Berlins gader og gik der, hvor bilen ikke kunne komme frem ... så jeg udsultede kvinder, som betalte enorme summer for kartoffelskræller ... Jeg så gamle mænd og kvinder med små skovle, der gravede ivrigt efter træstumper og rødder til lidt brænde for så derefter at trække det hjem på alt, der kunne rulle, lige fra to gamle barnevognshjul til små vogne, der kunne trække læsset.

Senere deltog jeg i et konferencemøde i et koldt, halvødelagt auditorium på anden sal i en bombet gade med 480 forfrosne og udsultede, men trofaste sidste dages hellige. Det var inspirerende at se troens lys ... Der var ingen bitterhed eller vrede, blot sødmefuld udveksling og udtryk for tro på evangeliet.¹

»End ikke et eneste tilstedeværende medlem gav udtryk for nogen klage over deres forhold trods det faktum, at nogle af dem tydeligvis var i sultens sidste stadier ...

Vore hellige ... er fulde af håb, mod og tro, og hvor end de er, ser de glædeligt fremad med udtryk for den dybeste tro på evangeliet og deres medlemskab af Kirken. Det var en af de klareste

Præsident Ezra Taft Benson var et eksempel på at leve lykkeligt.

demonstrationer, vi nogensinde har set på den frugt, evangeliet sætter i mænd og kvinders liv.«²

Præsident Benson så også eksempler på håb og optimisme tættere på sit hjem, hvor mange af hans farmerkolleger forblev glade til trods for, at de stod over for store vanskeligheder. Han sagde:

»Jeg husker, at jeg deltog i et møde i nærheden af Bancroft i Idaho ... Vi havde haft et skønt møde, og da det var overstået, hilste jeg på nogle af de vidunderlige landmænd, som var der. Blandt dem var der en mand ved navn bror Yost, og jeg sagde: »Bror Yost, hvordan står det til ude på farmen?« Bror Yost svarede: »Det går såmænd meget godt, bror Benson, men jeg har lige mistet 20.000 dollars på tre dage.« »Var det frosten igen?« spurgte jeg. Han sagde: »Ja, den slog til, da hveden næsten var klar til høst, og det ved du godt, hvad betyder.« Han fortsatte: »Vi kører ud med slåmaskinerne i morgen, men alt ordner sig. Vi har stadig lidt hvede i tøndene, og vi har i det mindste en del af vores forråd til et år. Vi kommer ikke til at sulte, og der kommer en anden høst.« Da vi forlod ham, sagde jeg til min hustru: »Sikke en vidunderlig ånd.«

Vi kørte videre mod Logan (en by i Utah omtrent 130 kilometer fra Bancroft). Vi havde vores børn med os, og vi gjorde stop i Main Street for at købe nogle småkager til poderne. Og hvem møder jeg der? Bror Yost, selvfølgelig. Jeg sagde: »Hvad laver du hernede?« Han svarede: »Bror Benson, det er vores tempeldag.« Dertil sagde jeg: »Modgang synes ikke at gå dig på og svække dit mod.« Så lærte han mig noget. Han sagde: »Bror Benson, i modgang har vi så meget desto mere brug for templet.«³

Præsident Bensons egen tilgang til modgang var opløftende for dem, som kendte ham, akkurat som andre helliges eksempel styrkede ham. Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev præsident Benson som en »omhyggelig iagttagelse af forskellige hændelser, som har bevaret en særlig ukuelighed og glæde, som vi alle kan lære af. En sådan ukuelighed,« sagde ældste Maxwell, »kommer ikke af at ignorere, hvad der sker omkring en, men af at bemærke det og alligevel se bag om til de løfter, som har at gøre med, hvordan Guds rige i sidste ende vil sejre.«⁴

Ezra Taft Bensons lærdomme

1

Med tro på vor himmelske Fader kan vi nære håb for fremtiden, optimisme i vore gøremål og en indre fred.

Det er en del af livet, at vi alle møder skuffelser og mismod. Men har vi tro, vil vore tilbageslag blot være et øjeblik, og der vil komme succes ud af tilsyneladende nederlag. Vor himmelske Fader kan udvirke mirakler gennem enhver af os, hvis vi sætter vores lid til ham.⁵

Det er en stor velsignelse at have indre fred og en forvisning, en sindsro og indre ro i tider med ufred og strid, i tider med sorg og modgang. Det er sjælsfremmende at vide, at Gud står ved roret, at han er opmærksom på sine børn, og vi i fuld tillid kan stole på ham.⁶

Bøn – vedholdende bøn – kan bringe os i kontakt med Gud, vores rigeste kilde til tryghed og vejledning. »Bed altid, så du kan komme ud af det som sejrherre« (L&P 10:5). »Ved at anvende alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig« er sådan den unge Joseph Smith beskriver, hvilken metode han anvendte i lunden for at afholde modstanderen fra at tilintetgøre ham (JS-H 1:16).⁷

Uden tro på vor himmelske Fader får vi ikke sejren hjem. Tro giver os en vision om det, der kan ske, håb for fremtiden og optimisme i vore nuværende gøremål. Hvor der er tro, hersker der ikke tvivl om værkets sejr i sidste ende.⁸

Af alle mennesker bør vi som sidste dages hellige være de mest optimistiske og mindst pessimistiske. For selv om vi ved, at »fred skal borttages fra jorden, og Djævelen vil få magt over sit eget rige,« så er vi også forvissede om, at »Herren skal have magt over sine hellige og skal regere midt iblandt dem« (L&P 1:35-36).

Med forvisningen om, at Kirken skal forblive intakt med Gud ved roret i de svære tider forude, bliver det vores individuelle ansvar at holde os trofaste mod Kirken og dens lære. »Men den, der holder ud til enden og ikke bliver overvundet, han skal blive frelst« (JS-M 1:11).⁹

 2

Lykke kræver en daglig indsats, men den er umagen værd.

Vi har ingen grund til virkelig bekymring. Efterlev evangeliet, hold befalingerne. Bed dine bønner morgen og aften i dit hjem. Hold Kirkens standarder. Forsøg at leve roligt og glad ... Lykke kræver en daglig indsats. Men den er umagen værd.¹⁰

Da George A. Smith var meget syg, fik han besøg af sin fætter profeten Joseph Smith. Den syge mand fortalte senere: »Profeten sagde, at jeg aldrig måtte miste modet, uanset hvilke vanskeligheder jeg stod i. Selv om jeg sank ned i det dybeste hul i Nova Scotia, og hele bjergkæden Rocky Mountains stablede sig oven på mig, måtte jeg ikke miste modet, men hænge i, udøve tro og udvise mod, så ville jeg komme ud på toppen af det hele.«

Der er tidspunkter, hvor man ganske enkelt bare må holde ud i retskaffenhed og holde ud længere end Djævelen, indtil hans deprimerende ånd forlader en. Som Herren sagde til profeten Joseph Smith: »Din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje« (L&P 121:7-8).

At presse sig frem i en ædel sag, selv med en sky af depression hængende om ørerne, vil i sidste ende føre dig ud i lyset. Vor mester Jesus Kristus selv fortsatte sit værk for menneskenes børn midt i sin sværeste prøve, da han for en stund blev ladet alene af vor himmelske Fader under korsfæstelsen, og snart derefter blev han herliggjort og modtog en fylde af glæde. Når I går igennem jeres prøvelser, kan I prøve at erindre tidligere sejre og tælle jeres vel-signelser med et sikkert håb om endnu større af slagsen, dersom I er trofaste. Og I kan være sikkert forvisset om, at Gud til sin tid vil tørre alle tårerne af kinden, og om »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det ... [har] Gud ... beredt for dem der elsker ham« (1 Kor. 2:9).¹¹

Vis glæde i alt, hvad I gør. Lev lykkeligt. Lev med glæde. Lev med entusiasme i vished om, at Gud ikke dvæler i dunkelhed og melankoli, men i lys og kærlighed.¹²

»At leve lykkeligt er at vokse i åndelig styrke mod fuldkommenhed.«

3

**Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være glade,
og han vil velsigne os, når vi gør hans vilje.**

»Menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25). Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være lykkelige. Han forventer, at vi er lykkelige. Men der er ingen lykke i at give køb på sine standarder. Der er ingen lykke ved at fejle i at leve i overensstemmelse med sine overbevisninger, i overensstemmelse med det, man ved er rigtigt. Det er så let at gøre det til en vane at tage lidt let på visse ting. Det er så let at gøre det til en vane at finde fejl, kritisere eller være reserveret over for visse ting i Kirken. Det er så let at blive lidt bitter og dvæle ved det og blive trist og vise et trist ansigt. Og et trist ansigt har aldrig vundet et slag i hverken krig eller kærlighed.¹³

Forstår vi, at lykke her og nu består i en fri, kærlig og glædelig accept af Guds vilje for os – og at udføre den på alle måder i alle

små og store ting? At leve fuldkomment er at leve lykkeligt. At leve lykkeligt er at vokse i åndelig styrke mod fuldkommenhed. Enhver handling, der udføres i overensstemmelse med Guds vilje, er en del af den vækst. Lad os ikke sætte skillevægge op i livet. Lad os målrette vores liv og lade hånt om falsk ære og herlighed, som ikke kommer med Guds godkendelse. Lad os huske, at den sande kilde til vores styrke og glæde ligger uden for menneskets rækkevidde og jordiske forhold.¹⁴

Vi bliver nødt til at lære og så lære det igen, at det kun er gennem accept og efterlevelse af kærlighedens evangelium, som det blev forkyndt af Mesteren, og kun ved at gøre hans vilje, at vi kan bryde uvidenhedens og tvivlens lænker, som binder os. Vi må lære denne enkle glørværdige sandhed, så vi kan opleve Åndens søde glæde nu og for evigt. Vi må opgive vores egen vilje for at gøre hans. Vi må sætte ham først i vores liv. Ja, vore velsignelser mangfoldiggøres, når vi deler hans kærlighed med vores næste.¹⁵

Paulus sagde: »Brødre ... Men dette ene gør jeg: Jeg glemmer, hvad der ligger bagude, og strækker mig frem mod det, der ligger forude;

jeg jager mod målet, efter sejrprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus« (Fil 3:13-14).

Lad jeres sind være fyldt med målet om at blive som Herren, så vil I skille de nedslående tanker fra, idet I omhyggeligt stræber efter at kende ham og gøre hans vilje. »I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus,« sagde Paulus (Fil 2:5). »Se hen til mig i alle jeres tanker,« sagde Jesus (L&P 6:36). Og hvad sker der, hvis vi gør det? »Du bevarer freden, for de stoler på dig« (Es 26:3).¹⁶

Vi vil aldrig være alene, hvis vi lever, som vi bør, for vor Fader vil altid være der for at velsigne os. Han ønsker, at vi opnår succes. Han ønsker, at vi er lykkelige. Han ønsker, at vi opnår de gode mål, vi sætter os. Han vil bidrage med sin del, hvis vi gør vores.¹⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvorfor tror I, at tro på Gud kan give os »håb for fremtiden og optimisme i vore nuværende gøremål? Hvilke råd fra afsnit 1 kan

I give et menneske, som længes efter indre fred? Hvorfor ville I give lige netop det råd?

- Når I gennemgår afsnit 2, så tænk over en gang, hvor I måtte »holde ud i retskaffenhed« trods modgang. Overvej, hvad I har lært af den oplevelse. Hvordan hjælper Herren os, når vi er villige til at udholde vore prøvelser trofast?
- Hvilke oplevelser har hjulpet jer til at vide, at vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være lykkelige og opnå succes? Hvorfor tror I, at »lykke her og nu består i en ... accept af Guds vilje for os«? (se afsnit 3).

Skriftstedshenvisninger

Matt 11:28-30; Joh 14:27; 16:33; Gal 5:22; Mosi 2:41; Moro 9:25-26; L&P 101:11-16

Studiehjælp

»Få et overblik, enten ved at læse bogen, kapitlet eller afsnittet hurtigt eller ved at gennemgå overskrifterne. Forsøg at forstå indholdet og baggrunden« (*Forkynd mit evangelium*, 2004, s. 23). Overvej at læse et kapitel eller et skriftsted mere end en gang, så I bedre kan forstå det. I kan finde dyb indsigt ved at gøre det.

Noter

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson*, 1989, s. 64, 65.
2. *A Labor of Love*, s. 65.
3. »Receive All Things with Thankfulness«, *New Era*, nov. 1976, s. 7-8.
4. Neal A. Maxwell, *Wherefore, Ye Must Press Forward*, 1977, s. 69.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 68.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 68.
7. »Fortvivl ikke«, *Den danske Stjerne*, mar. 1987, s. 2.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 67.
9. »Fortvivl ikke«, s. 2.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 342.
11. »Fortvivl ikke«, s. 6; udtalelsen af Joseph Smith findes i *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 233.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 339.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 361.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 339.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 360.
16. »Fortvivl ikke«, s. 7.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 385.

Principper for oprigtig omvendelse

»For dem, der betaler den pris, der er sat for oprigtig omvendelse, er løftet sikkert og vist. I kan blive rene igen. Fortvivlelsen kan fjernes. Tilgivelsens sødmefulde fred kan præge jeres liv.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

I sin første generalkonferencetale som præsident for Kirken sagde præsident Ezra Taft Benson: »Når jeg søger Herrens vejledning, bekræfter han på ny i mit sind og mit hjerte, at vi ikke skal forkynde andet end omvendelse til denne slægt (L&P 6:9; 11:9). Det har været et gennemgående tema for alle sidste dages hellige profeter.«¹

Selv inden sin kaldelse som Kirkens præsident var omvendelse et vigtigt tema i præsident Bensons kaldelser. Det var han blevet rådet til af George Albert Smith, der på det tidspunkt var præsident for De Tolv Apostles Kvorum. I et brev skrevet til præsident Benson kort tid efter, at han var blevet kaldet som apostel, siger præsident Smith: »Din mission er nu og fremover at finde veje og midler til at udbrede sandheden og så venligt som overhovedet muligt at fortælle de folk, du kommer i kontakt med, at omvendelse er den eneste universalløsning på denne verdens plager.«²

Præsident Benson tog trofast denne udfordring op i sin undervisning om evangeliet overalt i verden. Han sagde, at »det er bedre at forberede sig og forebygge end at reparere og omvende sig«.³ Men han sagde også, »at vi alle står i behov for omvendelse«.⁴ Han understregede, at den »mægtig[e] forandring i hjertet« er forbundet med omvendelse (se Alma 5:12-14) og forklarede, hvilken rolle Frelseren spiller i opnåelsen af en sådan forandring:

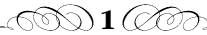

Herren har sagt: » Min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig« (Eter 12:27).

»Herren arbejder med det indre. Verden arbejder med det ydre. Verden fjerner folk fra slummen. Kristus fjerner slummen fra folk, hvorpå de selv fjerner sig fra slummen. Verden vil forme menneskene ved at ændre deres omgivelser. Kristus ændrer mennesker, som derpå ændrer deres omgivelser. Verden vil forme menneskenes adfærd, men Kristus kan ændre den menneskelige natur ...

Ja, Kristus ændrer mennesker, og ændrede mennesker kan ændre verden.«⁵

Ezra Taft Bensons lærdomme

For at vi oprigtigt kan omvende os, må vi først indse, at evangeliets plan er en plan for lykke.

Den almene betydning af udtrykket *medlemskab af Kirken* betyder, at en person officielt er indskrevet i Kirkens medlemsoptegnelser ...

Men Herren definerer et medlem af sit rige helt anderledes. I 1828 sagde han igennem profeten Joseph Smith: »Se, dette er min lære: Hver den, der omvender sig og kommer til mig, *han er min kirke*« (L&P 10:67; fremhævelse tilføjet). For ham, hvis kirke dette er, omfatter medlemskab langt mere end indskrivning på en medlemsliste.

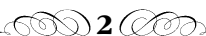
Jeg vil derfor gerne fremhæve nogle vigtige principper, som vi er nødt til at forstå og anvende, hvis vi virkelig vil omvende os og komme til Herren.

En af de løgne, som Satan oftest benytter sig af, er antagelsen om, at Guds bud har til hensigt at indskrænke vores frihed og begrænse vores lykke. Især unge mennesker kan sommetider føle, at Herrens standarder er som hegn og kæder, der afholder dem fra livets tilsyneladende sjoveste aktiviteter. Det stik modsatte er dog tilfældet. Evangeliets plan er *planen* – der kan give menneskene en fylde af glæde. Det er det første princip, jeg gerne vil understrege. Evangeliets principper er trin og retningslinjer, der vil hjælpe os til at finde sand glæde og lykke.

Forståelsen af dette princip fik Salmisten til at sige: »Hvor jeg elsker din lov ... Dine befalinger gør mig visere end mine fjender

... Dine ord er en lygte for min fod, et lys på min sti ... Jeg har gjort dine formaninger til min evige ejendom, for de er mit hjertes fryd« (Sl 119:97-98, 105, 111).

Dersom vi oprigtigt ønsker at omvende os og komme til ham som medlemmer af hans kirke, må vi først og fremmest indse, at denne evangeliske plan – evangeliets plan – er *planen* for lyksalighed. *Ugudelighed har aldrig bragt, bringer aldrig og vil aldrig* bringe os lykke (se Alma 41:10). Overtrædelse af Guds love medfører kun elendighed, trældom og mørke.⁶

Tro på Jesus Kristus går forud for oprigtig omvendelse.

Et andet princip, som er vigtigt for vores forståelse af omvendelse, er forholdet mellem omvendelse og princippet om tro. Omvendelse er evangeliets andet grundlæggende princip. Det første princip er, at vi må have tro på Herren Jesus Kristus. Hvorfor er det sådan? Hvorfor må troen på Herren gå forud for oprigtig omvendelse?

For at svare på det spørgsmål må vi først forstå noget om Frelserens sonoffer. Lehi belærte os således: »Intet kød ... kan bo i Guds nærhed, uden at det er ved den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde« (2 Ne 2:8). Selv det mest retskafne og redelige menneske kan ikke frelse sig selv alene på sine egne meritter, for som Paulus sagde, har »alle ... syndet og mistet herligheden fra Gud« (Rom 3:23).

Hvis det ikke var for Frelserens fuldkomne og syndfrie liv, som han frivilligt nedlagde for os, ville der ingen syndsforladelse være.

Derfor betyder omvendelse mere end blot en ændring af adfærd. Mange mænd og kvinder i verden udviser stor viljestyrke og selv-disciplin i overvindelsen af dårlige vaner og kødets svaghed. Men på samme tid skænker de ikke Mesteren mange tanker, ja, til tider fornægter de ham ligefrem. Sådanne ændringer af adfærd er ikke sand omvendelse, selv om de peger i en god retning.

Tro på Herren Jesus Kristus er det grundlag, hvorpå oprigtig og meningsfuld omvendelse må bygges. Dersom vi oprigtigt søger at

blive synden kvit, må vi først se hen til Ophavsmanden for vores frelse.⁷

3

Omvendelse indebærer en mægtig forandring af hjertet.

Det tredje princip, som det er vigtigt for os at forstå, hvis vi vil være sande medlemmer af Kirken, er, at omvendelse ikke blot indebærer en ændring i handlinger, men også en ændring af hjertet.

Da kong Benjamin afsluttede sin berømte tale i Zarahemlas land, råbte folket med én stemme, at de troede på hans ord. De var fuldt ud overbeviste om, at hans løfter om forløsning var sande, derfor sagde de: »Herren den Almægtiges Ånd ... har bevirket en mægtig forandring i os, eller i vort hjerte, [og bemærk dette] så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2).⁸

Kan et menneskes hjerte forandres? Ja, selvfølgelig! Det sker hver eneste dag på grund af Kirkens fantastiske missionerende indsats. Det er et af de mest udbredte af Kristi moderne mirakler. Er det ikke sket for jer endnu – så bør det.

Herren sagde til Nikodemus: »Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige« (Joh 3:3).

Alma siger: »Og Herren sagde til mig: Vær ikke forundret over, at hele menneskeslægten, ja, mænd og kvinder, alle folkeslag, stammer, tungemål og folk må fødes på ny, ja, fødes af Gud, forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en tilstand af retfærdighed, idet de er forløst af Gud og bliver hans sønner og døtre;

og således bliver de nye skabninger, og medmindre de gør dette, kan de på ingen måde arve Guds rige« (Mosi 27:25-26).

Det fjerde kapitel i Alma beskriver en periode i nefitternes historie, hvor »kirken [begyndte] at stagnere i sin fremgang« (Alma 4:10). Alma tog den udfordring op ved at trække sig fra embedet som overdommer og »helligede sig helt til det høje præstedømme« og det ansvar, det indebærer (Alma 4:20).

Han bar »det rene vidnesbyrd« for folket (Alma 4:19), og i det femte kapitel stiller han mere end 40 afgørende spørgsmål. Han talte meget ligefremt til Kirkens medlemmer og sagde: »Nu spørger

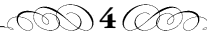
Gennem omvendelse oplevede Alma den Yngre en mirakuløs forandring i hjertet.

jeg jer, mine brødre i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Har I antaget hans billede i jeres ansigtsudtryk? Har I oplevet denne mægtige forandring i jeres hjerte?» (Alma 5:14).

Han fortsatte: »Hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?» (Alma 5:26).

Ville Kirken ikke opleve en drastisk fremgang i dag, hvis et øget antal medlemmer blev født åndeligt på ny? Kan I forestille jer, hvad der ville ske i vore hjem? Kan I forestille jer, hvad der ville ske med et øget antal eksemplarer af Mormons Bog i hænderne på et større antal missionærer, som ved, hvordan de skal bruge dem, og som er blevet født af Gud? Når det sker, vil vi opnå den rige høst af sjæle, som Herren har lovet. Det var den Alma, som var blevet »født af Gud«, der som missionær var i stand til at forkynde ordet, som gjorde, at mange andre også blev født af Gud (se Alma 36:23-26).⁹

Når man har gennemgået denne store forandring, som kun tilvebringes gennem tro på Jesus Kristus og ved Åndens påvirkning, er det som om, at man er blevet et nyt menneske. Derfor sammenlignes forandringen med at blive født på ny. Tusindvis af jer har oplevet denne forandring. I har fortaget et liv i synd, til tider dybt alvorlige synder, og ved at gøre brug af Kristi blod er I blevet rene. I er ikke længere tilbøjelige til at gå tilbage til jeres gamle måde at leve på. I er faktisk et nyt menneske. Det er det, der menes med en forandring i hjertet.¹⁰

Bedrøvelse efter Guds vilje leder til omvendelse.

Det fjerde princip, som jeg gerne vil understrege, er det, skriften kalder »bedrøvelse efter Guds vilje« for vore synder. Det er ikke ualmindeligt at finde mænd og kvinder i verden, som føler anger for det, de har gjort forkert. Af og til er det, fordi deres handlinger forårsager dem selv eller deres kære stor sorg og elendighed. Af og til forårsages deres sorg af, at de er blevet opdaget og straffet for deres gerninger. Sådanne verdslige følelser er ikke »bedrøvelse efter Guds vilje« ...

I den nefitiske nations sidste dage sagde Mormon om sit folk: »Deres sorg var ikke til omvendelse på grund af Guds godhed, men det var snarere de fordømtes sorg, fordi Herren ikke stedse ville tillade dem at finde lykke ved synd.

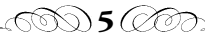
Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, men de forbandede Gud og ønskede at dø« (Morm 2:13-14).

På den østlige halvkugle arbejdede apostlen Paulus blandt korintherne. Efter forlydender om alvorlige problemer blandt de hellige, deriblandt umoralitet (se 1 Kor 5:1), skrev Paulus et skarpt irettesættende brev. Folket tog imod det i den rette ånd, og problemerne blev tilsyneladende løst, for i sit andet brev til dem skrev Paulus: »Jeg [er] nu glad, ikke fordi I blev bedrøvede, men fordi I blev bedrøvede til omvendelse. Jeres bedrøvelse var nemlig efter Guds vilje, så I altså ikke har lidt skade af os.

For bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse, som ikke fortrydes, men bedrøvelse i verdens forstand virker død« (2 Kor 7:9-10).

I begge disse skriftsteder defineres bedrøvelse efter Guds vilje som en sorg, der fører os til omvendelse.

Bedrøvelse efter Gud vilje er en af Åndens gaver. Det er en dyb erkendelse af, at vore gerninger har såret vor Fader og vor Gud. Det er den skarpe og intense bevidsthed om, at vores adfærd var skyld i, at Frelseren, som ikke havde begået nogen synd, ja, den største af alle, skulle udholde smerte og lidelse. Vore synder var årsag til, at han blødte fra hver en pore. Denne meget virkelige mentale og åndelige smerte er det, som i skrifterne omtales som at have »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (se 3 Ne 9:20; Moro 6:2; L&P 20:37; 59:8; Sl 34:19; 51:19; Es 57:15). Sådan en ånd er en absolut forudsætning for oprigtig omvendelse.¹¹

Vor himmelske Fader og Jesus Kristus er ivrige efter at se os ændre vores liv, og de vil hjælpe os.

Det næste princip, som jeg gerne vil ind på, er dette: Ingen er mere ivrige efter at se os ændre vores liv end Faderen og Frelseren. I Johannes' Åbenbaring finder vi denne mægtige og inderlige udtalelse fra Frelseren. Han siger: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham« (Åb 3:20). Bemærk, at han ikke siger: »Jeg står ved døren og venter på, at I banker på.« Han kalder, trygler og beder os ganske enkelt om, at vi åbner hjertet og lukker ham ind.

I Moronis storladne tale om tro underviser han tydeligt om det princip. Herren havde sagt til Moroni: »Hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker.« Det er ligegyldigt, hvad der er vores brist, svaghed eller utilstrækkelighed. Hans gaver og kraft er tilstrækkelig til at overvinde dem alle.

Moroni fortsætter med flere af Herrens ord: »Min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis

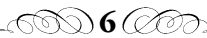
de ydmyger sig for mig og har tro på mig, *så vil jeg gøre det svage stærkt for dem*« (Eter 12:27; fremhævelse tilføjet).

Sikke et løfte Herren giver! Selve kilden til vore problemer kan ændres, bygges og formes til styrke og en kilde til kraft. Dette løfte gentages i en eller anden form i mange andre skriftsteder. Esajas sagde: »Han giver den udmattede kraft, den kraftesløse giver han ny styrke« (Es 40:29). Herren havde forklaret Paulus følgende: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed« (2 Kor 12:9). I Lære og Pagter kan vi læse: »Den, der bæver under min magt, skal blive gjort stærk og skal frembringe lovprisnings og visdoms frugter« (L&P 52:17; se også 1 Ne 17:3; 2 Ne 3:13; L&P 1:28; 133:58-59).¹²

En af Satans mest effektive strategier over for dem, som han har lokket i synd, er at hviske dem i øret, at de ikke er værdige til at bede. Han vil prøve at bilde jer ind, at vor himmelske Fader er så misfornøjet med jer, at han aldrig vil lægge øre til jeres bønner igen. Det er en løgn, og det siger han for at bedrage os. Syndens magt er stor. Hvis vi skal vikle os ud af den, især alvorlig synd, så må vi trække på en kraft, der er større end os selv.

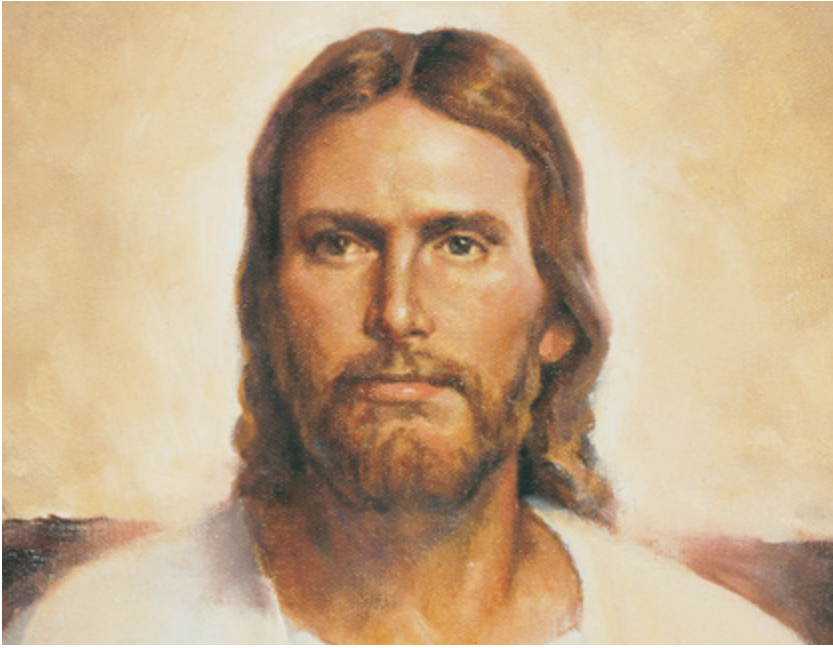
Ingen er mere opsat på at hjælpe jer fri af synd end vor himmelske Fader. Gå til ham. Vedkend jer jeres synd, bekend jeres skam og skyldfølelse og trygl ham om hjælp. Han har kraften til at hjælpe jer til sejr.¹³

Brødre og søstre, vi må lægge vore synder frem for Herren i ydmyg og angerfuld omvendelse. Vi må trygle ham om kraft til at overvinde dem. Løftet er til at regne med. Han vil komme os til undsætning. Vi vil finde kraften til at ændre vores liv.¹⁴

Vi må ikke miste håbet i vores stræben efter at blive kristuslignende.

Den sjette og sidste pointe, jeg vil fremføre om omvendelsesprocessen, handler om, at vi må være forsigtige med ikke at blive modløse og miste håbet, når vi stræber efter at blive Gud mere lig. Det er en livslang proces at blive som Kristus, og udviklingen og forandringerne kommer ofte så langsomt, at det næsten ikke kan mærkes. Skrifterne rummer storslåede beretninger om mennesker, hvis liv ændrede sig drastisk på et øjeblik: Alma den Yngre, Saulus

»Sand omvendelse er grundlagt på og et resultat af tro på Herren Jesus Kristus. Der findes ingen anden vej.«

på vej til Damaskus, Enosh, der beder hele natten, og kong Lamoni. Sådanne fantastiske eksempler på kraften til endog at ændre mennesker, som var fanget i synd, giver os tillid til, at forsoningen kan nå ud til alle, selv der hvor det ser mest håbløst ud.

Men vi må være forsigtige, når vi taler om sådanne bemærkelsesværdige eksempler. Selv om de er ægte og stærke, så er de undtagelser, som bekræfter reglen. For hver gang der er én Paulus, én Enosh og én kong Lamoni, er der hundrede tusinder andre mennesker, for hvem omvendelsesprocessen er meget mere udefinerlig og langt mere umærkelig. Dag for dag kommer de Herren nærmere, uden at de rigtigt kan se, at de opbygger et guddommeligt liv. De lever et stille liv som gode, hjælpsomme og pligtopfyldende mennesker. De er som lamanitterne, som Herren sagde var »døbt med ild og med Helligånden, *men de vidste det ikke*« (3 Ne 9:20; fremhævelse tilføjet).

Vi må ikke miste håbet. Håb er menneskesjælens anker. Satan ønsker, vi skal slippe dette anker. På den måde skaber han mismod

og får os til at opgive. Men vi må ikke miste håbet. Herren finder behag i enhver anstrengelse, vi gør, selv den allermindste, daglige anstrengelse, som gør, at vi kommer til at ligne ham mere. Selv om vi godt kan se, at vi endnu har lang vej at gå på vejen mod fuldkommenhed, må vi ikke opgive håbet.¹⁵

For dem, der betaler den pris, der er sat for oprigtig omvendelse, er løftet sikkert og vist. I kan blive rene igen. Fortvivlelsen kan fjernes. Tilgivelsens sødmefulde fred kan præge jeres liv.

Herrens ord til Esajas står for troende: »Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive somuld« (Es 1:18).

Og i denne uddeling var Herren lige så tydelig, da han sagde: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).¹⁶

Jeg håber ikke, at vi vil leve i fortiden. Mennesker, der lever i fortiden, har ikke megen fremtid. Vi har en stor tendens til at klage over vore tab, over trufne beslutninger, som vi tænker var forkerte, når vi ser tilbage. Vi har stor tendens til at have det dårligt over vore omstændigheder og tænke, at de kunne have været anderledes, hvis vi havde truffet andre valg. Vi kan drage nytte af fortidens erfaringer. Men lad os ikke spilde tiden på at bekymre os over allerede trufne beslutninger eller fejl, der er begået. Lad os leve i nuet og se fremad.¹⁷

Mine elskede brødre og søstre, når vi stræber efter at være værdige medlemmer af Kristi Kirke – medlemmer i den betydning, han bruger ordet, medlemmer, som har omvendt sig og vendt sig til ham – lad os da huske disse seks principper. For det første er evangeliets plan Herrens plan for lykke, og omvendelse er udformet til at give os glæde. For det andet er sand omvendelse grundlagt på og et resultat af tro på Herren Jesus Kristus. Der findes ingen anden vej. For det tredje indebærer oprigtig omvendelse en forandring i hjertet og ikke blot en forandring i adfærd. For det fjerde er en del af den mægtige forandring i hjertet at føle sorg efter Guds vilje over vore synder. Det er det, der menes med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. For det femte er Guds gaver tilstrækkelige for

os til at overvinde enhver synd og svaghed, hvis vi vil vende os til ham efter hjælp. Og endelig må vi huske på, at omvendelse for det allermeste ikke indebærer sensationelle eller dramatiske ændringer, den finder snarere sted trin for trin som en rolig og vedholdende bevægelse mod guddommelighed.

Dersom vi stræber efter at indarbejde disse principper i vores liv og anvende dem dagligt, vil vi kvalificere os til mere end medlemslisten i Jesu Kristi Kirke. Som sande medlemmer kan vi trække på hans løfte: »Og se nu, hver den, der er af min kirke og forbliver i min kirke indtil enden, ham vil jeg grundfæste på min klippe, og helvedes porte skal ikke få magt over dem« (L&P 10:69).

Det er min bøn, at vi alle vil få indfriet det løfte.¹⁸

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde, at for vi oprigtigt kan omvende os, må vi først indse, at »evangeliets plan er *planen* for lykke«, og at »ugudelighed *aldrig vil* bringe os lykke« (afsnit 1). Hvorfor tror I, at den forståelse er afgørende for omvendelsesprocessen?
- Hvorfor er en ændring af adfærd ikke nok i vore bestræbelser på at omvende os? (Se afsnit 2). Hvorfor tror I, at vi må se hen til Jesus Kristus for virkelig at kunne omvende os?
- Hvordan har I selv oplevet en mægtig forandring i hjertet, som den er forklaret i afsnit 3? Hvad kan vi gøre for at hjælpe andre til opleve denne forandring?
- Hvordan adskiller »sorg efter Guds vilje« sig fra den anger, som nogle mennesker føler, når de har gjort noget forkert? (Se afsnit 4). Hvordan kan forældre eller en biskop bruge lærdommene i afsnit 4 til at hjælpe nogle, som har brug for omvendelse?
- Hvilke belæring i afsnit 5 finder I særligt trøst i? Hvorfor er lige de belæring særligt trøsterige for jer?
- Præsident Benson vidnede om kraften i Frelserens sonoffer, da han sagde: »Vi må ikke miste håbet« (afsnit 6). Hvilke sandheder i afsnit 6 om forsoningen giver jer håb?

Skriftstedshenvisninger

Luk 15:11-32; Mosi 4:10-12; 26:30-31; Alma 34:17-18; 3 Ne 27:19-20; L&P 18:10-16; 19:15-19

Til underviseren

»Du bør først og fremmest tænke på at hjælpe andre med at lære evangeliet at kende og ikke på at komme med en imponerende fremlæggelse. Dette medfører, at du må give eleverne mulighed for at undervise hinanden« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 64).

Noter

1. »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3.
2. I Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 184.
3. »Kyskhedsloven«, *Stjernen*, okt. 1988, s. 38.
4. I Conference Report, Apr. 1955, s. 47.
5. »Født af Gud«, *Stjernen*, okt. 1989, s. 5-6.
6. »En stor forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 2-4.
7. »En stor forandring i hjertet«, s. 4.
8. »En stor forandring i hjertet«, s. 4.
9. »Født af Gud«, s. 4.
10. »En stor forandring i hjertet«, s. 4.
11. »En stor forandring i hjertet«, s. 4-5.
12. »En stor forandring i hjertet«, s. 7.
13. »Kyskhedsloven«, s. 39.
14. »En stor forandring i hjertet«, s. 4-5.
15. »En stor forandring i hjertet«, s. 7.
16. »Kyskhedsloven«, s. 39.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 387.
18. »En stor forandring i hjertet«, s. 7.

»Ingen anden begivenhed er mere vigtig for både enkeltpersoner og nationer end Mesterens opstandelse.«

Jesus Kristus – vor Frelser og Forløser

»Vi vidner om Jesu Kristi guddommelighed. Vi anser ham for at være vores eneste middel til frelse.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

»Jeg kan ikke huske, at der har været en tid i mit liv, hvor jeg ikke har troet på Jesus Kristus«, sagde præsident Ezra Taft Benson. »For mig har det altid forekommet naturligt, at han levede, døde og opstod. Jeg er opdraget af trofaste forældre, som oprigtigt troede på og vidnede om Kristus, hvilket jeg er meget taknemlig for.«¹

Det vidnesbyrd om Jesus Kristus var grundvolden i præsident Bensons liv. Det lagde grunden for hans prioriteter og beslutninger og hjalp ham gennem prøvelser. Det gav ham et perspektiv på jordelivet og tillid til løfterne om og velsignelserne ved evigt liv.

I sit apostolske kald som et særligt vidne om Jesus Kristus bar præsident Benson ofte vidnesbyrd om Frelseren. Velvidende om, at spørgsmålet om, hvorvidt mormoner overhovedet er kristne, dukker op fra tid til anden, sagde han:

»Vi vidner om Jesu Kristi guddommelighed. Vi anser ham for at være vores eneste kilde til frelse. Vi stræber efter at efterleve hans lærdomme, og vi ser frem til den tid, hvor han vil vende tilbage til denne jord for at regere og herske som Kongers Konge og Herrers Herre. Som en profet i Mormons Bog sagde, siger vi ligeledes til folk i dag: »Der skal [ikke] gives noget andet navn eller nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved frelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, navn (Mosi 3:17).«²

Præsident Bensons erklæringer om Jesu Kristi guddommelighed blev ofte knyttet til Mormons Bog.³ »Gud har gennem Mormons

Bog givet os et håndgribeligt bevis på, at Jesus er Kristus«, sagde han.⁴ Han underviste om, at det primære formål med Mormons Bog var at overbevise folk om denne sandhed.⁵ »Over halvdelen af skriftstederne i Mormons Bog handler om vor Herre«, bemærkede han. »Han har over hundrede forskellige benævnelser i Mormons Bog. Disse betegnelser har særlig betydning, idet de beskriver hans væsens guddommelighed.«⁶

Præsident Bensons vidnesbyrd om Frelseren afslører, hvor tæt han følte sig på ham:

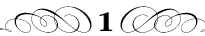
»Jeg elsker ham af hele min sjæl.

Jeg vidner ydmygt om, at han er den samme kærlige og barmhjertige Herre i dag, som da han vandrede på de støvede veje i Palæstina. Han er nær sine tjenere på denne jord. Han bekymrer sig for og elsker hver eneste af os i dag. Det kan I være forvisset om.

Han lever i dag som vor Herre, vor Mester, vor Frelser, vor Forløser og vor Gud.

Må Gud velsigne os alle til at tro på ham, acceptere ham, tilbede ham, stole fuldt ud på ham og følge ham.«⁷

Ezra Taft Bensons lærdomme

Jesus Kristus forløste os fra den fysiske og den åndelige død på grund af sin uendelige kærlighed til os.

Ingen anden enkelt påvirkning har haft så stor indflydelse på denne jord som Jesu Kristi liv. Vi kan ikke forestille os et liv uden hans lærdomme. Uden ham ville vi være fortabte i et blændværk af overbevisninger og gudsdyrkelse affødt af frygt og mørke, hvor sensualiteten og materialismen hersker. Vi er langt fra det mål, han har sat for os, men vi må aldrig miste det af syne. Vi må heller aldrig glemme, at vores klatren mod lyset, mod fuldkommenhed ikke ville være mulig, hvis det ikke var for hans lære, liv, død og opstandelse.⁸

For at kunne værdsætte det, Jesus Kristus har gjort for os, må vi først huske disse vigtige sandheder:

Jesus kom til jorden for at gøre vor himmelske Faders vilje.

Han kom med forhåndskundskab om, at han skulle bære alles synder.

Han vidste, at han ville blive løftet op på korset.

Han blev født til at blive verdens Frelser og Forløser.

Han var *i stand til* at opfylde sin mission, fordi han var Guds Søn og besad Guds magt.

Han var *villig* til at udføre sin mission, fordi han elsker os.

Intet menneske havde magt eller evne til at forløse alle andre mennesker fra deres faldne tilstand, og ej heller kunne nogen frivilligt ofre sit liv og derved tilvejebringe en generel opstandelse for alle andre mennesker.

Kun Jesus Kristus var villig og i stand til at udføre en sådan forløsende kærlighedsgerning.⁹

Jesus Kristus kom til denne jord på et forud fastsat tidspunkt med kongelig fødselsret, som bevarede hans guddommelighed. Hans natur er sammensat af menneskelige egenskaber fra en jordisk mor og guddommelige egenskaber og kræfter fra sin evige Fader.

Hans enestående afstamning gjorde ham til arving til denne agtværdige titel – Guds enbårne Søn i kødet. Som Guds Søn arvede han en kraft og intelligens, som intet menneske før eller siden har haft. Han var bogstaveligt talt Immanuel, som betyder »Gud med os« (se Es 7:14; Matt 1:23).

Selv om han var Guds Søn, der blev sendt til jorden, så krævede Faderens guddommelige plan, at Jesus underkastede sig jordelivets vanskeligheder og prøvelser. Derfor blev han underkastet »fristelser ... sult, tørst og udmattelse« (Mosi 3:7).

For at kvalificere sig som *Forløser* for alle vor Faders børn måtte Jesus være fuldkommen lydige over for alle Guds love. Fordi han underkastede sig Faderens vilje, gik han »fra nåde til nåde, indtil han modtog en fylde« af Faderens magt. Således modtog han »al magt, både i himlen og på jorden« (L&P 93:13, 17).¹⁰

Fordi Jesus var Gud – ja Guds Søn – kunne han bære vægten af og byrden ved andre menneskers synder. Esajas profeterede således om Frelserens villighed til at gøre det: »Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar ... Han blev gennemboret for

»Ingen anden enkelt påvirkning har haft så stor indflydelse på denne jord som Jesu Kristi liv.«

vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:4-5).

Denne hellige, uselviske og frivillige handling, hvor han påtog sig hele menneskehedens synder, er forsoningen. Hvordan han *ene* kunne bære *alles* synder, ligger ud over den menneskelige fatteevne. Men dette ved jeg dog, han påtog sig alles synder og gjorde det af uendelig kærlighed til hver eneste en af os. Han sagde: »For se, jeg Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig ... hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide både på legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det« (L&P 19:16, 18).

Trods den pinefulde prøvelse tog han bægre og drak. Han led smerter for alle mennesker, så vi ikke behøver at lide. Han udholdt ydmygelse og fornærmelser fra sine forfølgere uden at klage eller at

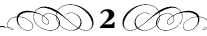
tage til genmæle. Han udholdt piskning og dernæst korsfæstelsens brutale skam.¹¹

I Getsemane og på Golgata udvirkede Jesus den uendelige og evige forsoning. Det er den største kærlighedsgerning i historiens annaler. Siden fulgte hans død og opstandelse.

Således blev han vor Forløser – idet han forløste os alle fra den fysiske død og forløste ligeledes alle dem, som vil adlyde evangeliets love og ordinancer, fra den åndelige død.¹²

Her på jorden forstår vi måske aldrig, *hvordan* han fuldførte det, han gjorde, men vi må ikke være uvidende om, *hvorfor* han gjorde det.

Alt, han gjorde, udsprang af hans uselviske og grænseløse kærlighed til os.¹³

Jesus Kristus stod op af graven, og han lever i dag som et opstandent væsen.

De største begivenheder i historien er dem, som påvirker flest mennesker over længst tid. Ud fra den målestok er ingen anden begivenhed mere vigtig for både enkeltpersoner og nationer end Mesterens opstandelse.

Det er helt sikkert, at enhver sjæl, som har levet, og er død på denne jord, bogstaveligt talt skal opstå, og det bør visselig få en til at forberede sig nøje på den begivenhed. En herlig opstandelse bør være målet for enhver mand og kvinde, for opstandelsen er en realitet.

Intet er mere universelt end opstandelsen. Enhver levende sjæl vil opstå. »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

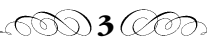
Skriften fortæller os om et stort jordskælv på tredjedagen for Jesu korsfæstelse. Stenen var væltet bort fra graven. Nogle kvinder, deriblandt nogle af de mest trofaste af hans disciple, kom til graven med vellugtende salver, »men fandt ikke Herren Jesu legeme«.

Engle viste sig og sagde: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:3-6). Intet i historien slår den udtalelse: »Han er ikke her, han er opstået.«

Det faktum, at Vorherre opstod, har *mange* troværdige vidner båret vidnesbyrd om. Den opstandne Herre viste sig for adskillige kvinder, for de to disciple på vejen mod Emmaus, for Peter og for apostlene, og Paulus skrev: »Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang ... sidst af alle blev han også set af mig« (1 Kor 15:6, 8) ...

Som et af hans sidste dages vidner vidner jeg om, at han lever i dag. Han er et opstandent væsen. Han er vor Frelser, vor Herre, selve Guds Søn. Jeg vidner om, at han vil komme igen som vores herliggjorte, opstandne Herre. Den dag ligger ikke så langt ude i fremtiden. For alle, der godtager ham som Frelser og Herre, vil hans bogstavelige opstandelse betyde, at livet ikke slutter ved døden, for han har lovet: »For jeg lever, og I skal leve« (Joh 14:19).¹⁴

Kun han havde magten til opstandelse. Og således kom han på den tredje dag efter sin begravelse levende ud af graven og viste sig for mange ... Som ét af de særlige vidner kaldet i vor tid vidner jeg for jer om, at han lever. Han lever med et opstandent legeme. Der findes ingen sandhed eller kendsgerning, som jeg er mere sikker på eller overbevist om end vor Herres bogstavelige opstandelse.«¹⁵

Vi må være tapre i vores vidnesbyrd om Jesus.

Et vidnesbyrd om Jesu Kristi og hans kirkes guddommelighed er en uvurderlig velsignelse, der er til rådighed for ethvert medlem af Kirken. Et vidnesbyrd er én af de få ejendele, som vi kan tage med os, når vi forlader dette liv.

At have et vidnesbyrd om Jesus gennem Helligånden er at besidde en viden om Jesu Kristi guddommelige mission.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at kende til det guddommelige ved vor Herres fødsel – at han i sandhed er den *enbårne* Søn i kødet.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at han var den lovede Messias og at han, mens han opholdt sig blandt mennesker, udførte mange store mirakler.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at de love, som han fremsatte som sine læresætninger er sande, hvorefter man efterlever disse love og ordinancer.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at han frivilligt påtog sig hele menneskehedens synder i Getsemane have, hvad der fik ham til at lide på både sjæl og legeme og til at bløde fra hver pore. Han gjorde alt dette, så vi ikke skulle lide, hvis vi omvender os (se L&P 19:16, 18).

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at han sejrrikt fremstod fra graven med et fysisk og opstandent legeme. Og fordi han lever, vil hele menneskeheden leve.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at Gud Faderen og Jesus Kristus i sandhed viste sig for profeten Joseph Smith for at oprette en ny uddeling af Kristi evangelium, således at frelse kan forkyndes for alle nationer, før Jesus Kristus kommer.

At have et vidnesbyrd om Jesus er at vide, at den kirke, som han oprettede i tidernes midte og gengav i de sidste dage, som Herren har erklæret, er: »Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30).

At have et sådant vidnesbyrd er livsnødvendigt. Men af endnu større betydning er det at være tapre i vores vidnesbyrd.

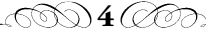
At være tapper i vores vidnesbyrd om Jesus betyder, at vi accepterer Jesu Kristi guddommelige mission, modtager hans evangelium og udfører hans værk. Det betyder også, at vi accepterer Joseph Smith og hans efterfølgeres profetiske mission og følger deres råd. Som Jesus sagde: »Hvad enten det er ved min egen røst eller mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Om dem, som til sidst vil modtage det celestiale riges velsignelser, sagde Herren til Joseph Smith:

»De er dem, der modtog vidnesbyrd om Jesus og troede på hans navn og blev døbt i lighed med hans begravelse ved at blive

begravet i vandet i hans navn, og dette i overensstemmelse med den befaling, som han har givet« (L&P 76:51).

Det er dem, som er tapre i vidnesbyrdet om Jesus; det er dem, om hvem Herren har erklæret: »Og som sejrer ved tro og bliver besejlet ved forjættelsens hellige ånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retfærdige og trofaste« (L&P 76:53);¹⁶

Tro på Jesus Kristus er at have fuldkommen tillid til ham og følge hans lære.

Det grundlæggende princip i vores religion er tro på Herren Jesus Kristus. Hvorfor er det nødvendigt, at vi sætter vores tro, vores håb og vores lid til ham alene? Hvorfor er tro på ham så nødvendig for at opnå fred i dette liv og håb i den verden, som skal komme?

Vore svar på disse spørgsmål afgør, hvorvidt vi møder fremtiden med mod, håb og optimisme eller med ængstelse, angst og pessimisme.

Mit budskab og vidnesbyrd er dette: Jesus Kristus er den eneste kvalificerede til at give det håb, den selvtillid og den styrke, det kræver at overvinde verden og hæve sig over vore menneskelige fejl. For at gøre det må vi fæste vores lid til ham og leve efter hans love og belæringer ...

Tro på ham er mere end blot at erkende, at han lever. Det er mere end blot at erklære, at man tror.

Tro på Jesus Kristus består i at have fuldstændig tillid til ham. Som Gud har han uendelig magt, intelligens og kærlighed. Der findes ikke noget menneskeligt problem, som han ikke evner at løse. Fordi Menneskesønnen steg ned under alle ting (se L&P 122:8), ved han, hvordan han skal hjælpe os med at hæve os over vore daglige vanskeligheder.

Tro på ham betyder at tro, at selv om vi ikke forstår alt, så gør han. Vi må derfor se hen til ham »i alle ... tanker; tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36).

Tro på ham betyder, at vi har tillid til, at han har magt over alle mennesker og alle nationer. Der findes ikke noget onde, som han ikke kan standse. Alt er i hans hænder. Han er denne jords

»Kom og følg mig« (Mark 1:17).

retmæssige hersker. Alligevel tillader han ondt, for at vi kan vælge mellem godt og ondt.

Hans evangelium er den fuldkomne løsning på alle menneskelige problemer og sociale onder.

Men hans evangelium virker kun, når det anvendes i vores liv. Vi må derfor »tag[e] for [os] af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle [os] alt det, som [vi] skal gøre« (2 Ne 32:3).

Medmindre vi *efterlever* hans lærdomme, udviser vi ikke tro på ham.

Tænk på, hvor anderledes verden ville være, hvis hele menneskeheden ville gøre, som han sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:37, 39).

Hvad er svaret så på dette spørgsmål: »Hvad kan der gøres ved de problemer og de vanskeligheder, som mennesker, samfund og nationer i dag står overfor?« Her er hans enkle løsning:

»Tro på Gud; tro, at han er til, og at han har skabt alt, både i himlen og på jorden; tro, at han har *al* visdom og *al* magt, både i himlen og på jorden; tro, at mennesket ikke fatter alt det, som Herren kan fatte ...

Tro, at I må omvende jer fra jeres synder og aflægge dem og ydmyge jer for Gud; og bed i hjertets oprigtighed om, at han vil tilgive jer; og se, hvis I tror alt dette, *så se til, at I gør det*« (Mosi 4:9-10; fremhævelse tilføjet).¹⁷

5

Vi er mest velsignede og lykkelige, når vi stræber efter at blive som Jesus Kristus.

Et af formålene med dette liv er, at vi skal vise, om vi »vil gøre alt, hvad Herren«, vor Gud, vil befale os (Abr 3:25). Vi skal kort og godt lære Herrens vilje at kende og følge den. Vi skal følge Jesu Kristi eksempel og blive som ham.

Vores vigtigste spørgsmål i livet bør være det samme, som Paulus stillede: »Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?« (ApG 9:6, King James version) ...

Vi har brug for flere Kristi mænd og kvinder, som altid vil erindre ham og holde de bud, som han har givet dem. Den bedste målestok for succes er, hvor nøjagtigt vi til enhver tid kan gå i hans fodspor.¹⁸

Nogle mennesker er parate til at dø for deres tro, men de er ikke villige til at leve for den. Kristus både levede og døde for os. Hvis vi følger i hans fodspor, så kan vi gennem hans forsoning få den største af alle gaver – nemlig evigt liv, hvilket er den slags liv, som den store evige Gud, vor Fader i Himlen, lever.

Kristus spurgte de nefitiske disciple: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Han besvarede det ved at sige, at vi bør være, som han er (3 Ne 27:27).

Det menneske, som lever nærmest efter Kristi mønstereksempel, vil være det største, mest velsignede og glade menneske. Det har intet at gøre med jordisk rigdom, magt eller prestige. Den eneste sande prøve på storhed, velsignelser og glæde er, hvor nær man kan komme på at være som Mesteren Jesus Kristus. Han er den sande vej, den fulde sandhed og livet i overflod.

Det konstante og mest tilbagevendende spørgsmål i vores sind, som berører enhver tanke og handling i vores liv, bør være: »Hvad ønsker Herren, at jeg gør?« (se ApG 9:6). Svaret på dette spørgsmål kommer kun gennem Kristi lys og Helligånden. Heldigvis fyldes livet for dem, der lever således, med begge dele ...

Når vi tænker på alt det, Jesus har gjort og stadig gør for os, er der så noget, som vi måske vil give ham til gengæld?

Kristi største gave til os var hans eksempel og hans offer. Burde det så ikke være vores mindste gave til ham, at vi giver ham vores liv og ofrer os for ham, og ikke bare lige nu, men også fremover?¹⁹

I sidste ende, vil mennesker, der ledes af Kristus, blive optaget i Kristus ... Deres vilje opluges af hans vilje (se Joh 5:30). De vil altid gøre det, der behager Herren (se Joh 8:29). De vil ikke alene dø for Herren, men hvad vigtigere er, ønsker de at leve for ham.

Træd ind i deres hjem og se, at billederne på væggene, bøgerne i reolerne, musikken, der spilles, deres ord og handlinger afslører, at de er kristne. De står som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder (se Mosi 18:9). De har Kristus på sinde, og de ser hen til ham i alle deres tanker (se L&P 6:36). De har Kristus i hjertet, og de er ham hengivne for evigt (se Alma 37:36).

De deltager i nadveren de allerfleste uger og vidner på ny for deres evige Fader om, at de er villige til at påtage sig hans Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger (se Moro 4:3).

Det kan siges med ordene fra Mormons Bog, de tager for sig af Kristi ord (se 2 Ne 32:3), de »taler om Kristus« (2 Ne 25:26), fryder sig i Kristus (se 2 Ne 25:26), de gøres levende i Kristus (se 2 Ne 25:25) og de fryder sig ved Jesus (se 2 Ne 33:6). Kort sagt lader de sig optage af Herren og finder evigt liv (se Luk 17:33).²⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson belærte om, at selv om vi ikke helt kan forstå, *hvordan* Frelseren udførte forsoningen, så kan vi forstå, *hvorfor* han gjorde det (se afsnit 1). Hvordan påvirker denne forståelse jeres liv?

- Tænk over, hvilken virkning Frelserens opstandelse har, når I læser afsnit 2. Hvordan påvirker hans opstandelse jer?
- Hvorfor tror I, at et vidnesbyrd om Jesus Kristus er »en uvurderlig velsignelse«? (Se afsnit 3). Hvad mener I, at det vil sige at være »tapre i Kristi vidnesbyrd«?
- Tænk over præsident Bensons ord omkring tro på Jesus Kristus (se afsnit 4). Hvordan rækker den beskrivelse af tro på Kristus ud over »blot at erkende, at han lever«?
- Præsident Benson sagde, at folk, som »lader sig lede af Kristus«, er villige til at dø for Herren, »men hvad vigtigere er, ønsker de at leve for ham« (afsnit 5). Hvad vil det sige at leve for Frelseren?

Skriftstedshenvisninger

Joh 10:17-18; 2 Ne 9:20-24; 31:20-21; Mosi 16:6-11; 3 Ne 27:20-22; Moro 7:33; L&P 19:1-3, 16-19; 76:22-24; TA 1:3

Studiehjælp

»Når du føler den glæde, der kommer ved at forstå evangeliet, ønsker du at anvende det, du lærer. Stræb efter at leve i harmoni med din forståelse. Ved at gøre det styrker du din tro, din kundskab og dit vidnesbyrd« (*Forkynd mit evangelium* 2004, s. 19).

Noter

1. Påskens betydning, *Stjernen*, apr. 1993, s. 3.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 10.
3. Se »Kom til Kristus«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 77-79; »Jeg vidner«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 74-75.
4. »Jeg vidner«, s. 74
5. »Kom til Kristus«, s. 77-79; se også »Født af Gud«, *Stjernen*, okt. 1989, s. 2-6.
6. »Kom til Kristus«, s. 77.
7. »Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser«, *Stjernen*, dec. 1990, s. 8.
8. »Livet er evigt«, *Stjernen*, apr. 1992, s. 4.
9. »Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser«, s. 4.
10. »Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser«, s. 3-4.
11. »Jesus Kristus: Vor Frelser, vor Gud«, *Stjernen*, dec. 1991, s. 4.
12. »Keeping Christ in Christmas«, *Ensign*, dec. 1993, s. 4.
13. »Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser«, s. 4-5.
14. »Påskens betydning«, *Stjernen*, apr. 1993, s. 4, 5.
15. »Jesus Kristus: Vor Frelser, vor Gud«, s. 4.
16. »Tapre i Jesu vidnesbyrd«, *Stjernen*, juni 1987, s. 2.
17. »Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser«, s. 4, 6-8.
18. »I hans fodspor«, *Stjernen*, feb. 1989, s. 6, 7.
19. »Jesus Kristus – Gaver og forventninger«, *Stjernen*, dec. 1987, s. 3-4.
20. »Født af Gud«, s. 6.

Joseph Smith – et redskab i Herrens hænder

»Den sidste dages hellige profet, Joseph Smith, var et redskab i Herrens hænder til at åbne for en ny evangelisk uddeling, den sidste og største af alle evangeliske uddelinger.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Da ældste Ezra Taft Benson tjente som fuldtidsmissionær i England i begyndelsen af 1920'erne, oplevede han og hans kammerater det, han kaldte »stor modstand mod Kirken«. Han sagde senere:

»Aviserne, bladene, ja selv anti-mormonske film var over alt i Storbritannien.« Fordi modstanden var så stor, måtte man ophøre med nogle former for missionering, gademøder og uddeling af pjecer for blot at nævne nogle. »Men oppe i det nordlige England, hvor vi arbejdede,« sagde han, »havde vi en gruppe mennesker i grenen i South Shields, som var meget trofaste, hengivne og loyale. De havde inviteret min kammerat og mig til at komme og tale ved deres nadermøde. De sagde: »Mange af vore naboer tror ikke på de løgne, bladene er fyldt med. Hvis I vil komme, skal vi nok fylde kirken op.«

Så vi tog imod invitationen og begyndte at forberede os, og jeg indledte et studie om apostasi. Det var et emne, jeg godt kunne lide, og jeg tænkte, at de havde brug for det. Så jeg arbejdede og studerede, og jeg tænkte, at jeg kunne tale et kvarter om det emne.

Vi tog over til den lille kirkebygning, og der var proppet. Alle var glade. Efter de indledende øvelser talte min makker, og så talte jeg med en frigjorthed, som jeg aldrig tidligere havde oplevet. Da jeg satte mig ned igen og så på mit ur, havde jeg talt i 25 minutter, og jeg havde ikke nævnt apostasi, endsige skænket emnet en tanke. Jeg havde talt om Joseph Smith, og jeg havde vidnet om, at han

*Budskabet i det første syn var »tiltænkt alle vor himmelske
Faders levende børn på jordens overflade«.*

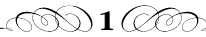
var Guds profet, og at jeg vidste det. Jeg havde talt om Mormons Bogs fremkomst, om at den var et nyt vidnesbyrd om Kristus, og jeg havde båret vidnesbyrd. Da jeg indså, hvad der var sket, kunne jeg ikke holde tårerne tilbage.

Ved slutningen af mødet kom mange af de hellige frem og udtrykte taknemlighed for, at der var blevet sagt noget om Joseph Smith. De sagde: »Flere af vore naboer har sagt, at de kan acceptere alt omkring Kirken, bare ikke Joseph Smith.« Og så kom nogle af de selsamme naboer frem og sagde: »Vi er klar nu. Vi er klar her til aften. Vi har fået et vidnesbyrd om, at Joseph Smith er Guds profet.«¹

Præsident Benson fortsatte livet igennem med at finde muligheder for at bære sit vidnesbyrd om Joseph Smiths kald. For eksempel da han tjente som amerikansk landbrugsminister. En radiostation inviterede ham til at vælge et yndlingsskriftsted og læse det højt i radioen. Han valgte en del af Joseph Smiths historie fra Den Kostelige Perle.²

Frem for alt bar han regelmæssigt et fast og kraftfuldt vidnesbyrd for sine trosfæller. »Joseph Smith var den levende Guds profet«, erklærede han, »en af de største profeter, der nogensinde har levet på jorden. Han var et redskab i Guds hånd til indvarslingen af en stor evangelisk uddeling, den største nogensinde, og den sidste af alle i forberedelsen til Mesterens andet komme.«³

Ezra Taft Bensons lærdomme

Joseph Smiths første syn var den største begivenhed på denne jord, næst efter Jesu Kristi opstandelse.

Som ung mand søgte Joseph Smith efter sandheden. Uro blandt de eksisterende kirker førte til, at han adspurgte Gud om, hvilken af dem der var sand. Han hævdede, at der som svar på hans bøn viste sig en strålende lyssøjle. Disse er hans ord:

»Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens

han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!* (JS-H 1:17).

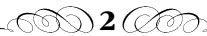
Joseph spurgte den anden person, som var Jesus Kristus, hvilken af de kristne sekter der havde ret. Han fik besked på ikke at tilslutte sig nogen af dem, for ingen af dem havde ret.⁴

Når Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, kommer til jorden, som de gjorde i 1820, da de viste sig for den unge profet, Joseph Smith, er det ikke noget, der blot vedrører en håndfuld mennesker. Det er et budskab og en åbenbaring, som er tiltænkt alle vor himmelske Faders levende børn på jordens overflade. Det var den største begivenhed, der nogensinde havde fundet sted i denne verden siden Mesterens opstandelse. Sommetider tror jeg, at vi er så tæt på den, at vi ikke helt forstår betydningen, vigtigheden eller storheden af den.⁵

Profeten Joseph Smiths første åbenbaring er helt grundlæggende for Kirkens gudelære.⁶

Den mest indlysende sandhed, der fremstod af profetens oplevelse i 1820, var, at Gud vitterligt lever og det faktum, at Jesus Kristus i sandhed er opstået. Joseph Smith så dem som to separate, adskilte, herliggjorte personer, der talte til ham, som et menneske taler til et andet.⁷

Jeg er ydmygt taknemlig for den viden, jeg har om, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, atter en gang kom til jorden i vore dage og uddeling som herliggjorte væsener, og at de i sandhed viste sig for drengeprofeten ... Det var den mest glørværdige tilkendegivelse af Gud Faderen og Sønnen, vi har optegnelser om.⁸

I overensstemmelse med profeti i Det Nye Testamente modtog Joseph Smith ny åbenbaring og englebesøg.

Det er en generel antagelse, at medlemmernes tro i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hviler på den hævde, at Joseph Smith var Guds profet og også, at han erklærede, at fremkomsten af Mormons Bog var et resultat af englebesøg i årene 1823 til 1827.

Når de hører dette, hævder nogle mennesker, at det virker latterligt, at engle skulle have besøgt jorden i denne nye æra.

Bibelen indeholder vidnesbyrd om, at Gud ledede sin kirke på jorden i mere end 4.000 år gennem åbenbaring og himmelsk betjening, når det var nødvendigt.

I sin beskrivelse af forholdene i de sidste dage op til Jesu Kristi andet komme profeterede Johannes i Det Nye Testamente om, at verden ville blive advaret om, at Guds dom nærmede sig. Advarslen ville komme ved en engel fra himlen, som forkyndte »et evigt evangelium«. Hør hans ord:

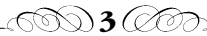
»Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk,

og englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmes. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder« (Åb 14:6-7).

Hvis man godtager Johannes Åbenbarers vidnesbyrd, så bør man forvente ny åbenbaring og besøg af himmelske sendebud på jorden.

Det er vores højtidelige vidnesbyrd, at dette himmelske sendebud viste sig for profeten Joseph Smith i begyndelsen af det nittende århundrede. Bekendtgørelsen om, at en Guds engel viste sig for en profet i vore dage, stemmer helt overens med profetierne i Det Nye Testamente og bør derfor fange enhver oprigtig sandhedssøgendes interesse.⁹

Om aftenen den 21. september 1823 viste en engel sig for profeten Joseph Smith. Englens navn var Moroni. Han var den sidste i en lang række af profeter blandt to store civilisationer, som havde levet ... på det amerikanske kontinent århundreder inden.¹⁰

Mormons Bog er det mest enestående bevis på Joseph Smiths kald som profet.

Det mest enestående bevis til at understøtte Joseph Smiths erklæring om at være talsmand for den Almægtige Gud var udgivelsen af den hellige optegnelse, Mormons Bog.

Mormons Bog er en optegnelse om de tidligere indbyggere på det amerikanske kontinent og beretter om Jesu Kristi besøg og tjeneste blandt folket på dette kontinent efter hans himmelfart ved

Moronis besøg hos Joseph Smith var opfyldelse af profeti.

Jerusalem. Det primære formål med optegnelsen er at overbevise senere generationer om, at Jesus er Kristus, Guds Søn. Mormons Bog er derfor, tillige med Bibelen, endnu et vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed.

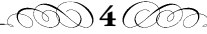
Joseph Smith fik denne gamle optegnelse i hænde ved en himmelsk budbringer, akkurat som Johannes havde profeteret. Denne engel viste sig for ham og åbenbarede, hvor de gamle optegnelser, som var skrevet på metalplader og gemt i en stenkiste, var henlagt. Da tiden var inde fik den unge profet pladerne og de redskaber, der skulle bruges til at oversætte dem. Siden blev bogen udgivet for alverden som hellig skrift.

Og ligeledes i overensstemmelse med Johannes' vidnesbyrd indeholder bogen »et evigt evangelium«. Det forkyndes nu af vore missionærer over hele jorden.

Vi indbyder jer til at afprøve validiteten af vores vidnesbyrd om ophavet til Mormons Bog. I kan gøre det ved at læse den og spørge vor himmelske Fader, om disse ting er sande. Jeg lover jer,

at dersom I er oprigtige, vil I modtage en bekræftelse af sandfærdigheden heraf gennem Helligånden. Millioner af mennesker vidner i al oprigtighed om, at de ved, den er fra Gud.¹¹

Hvis Mormons Bog er sand, så er Jesus virkelig Kristus, og Joseph Smith var hans profet, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, og den ledes i dag af en profet, der modtager åbenbaring.¹²

Gud genoprettede sit rige på jorden gennem profeten Joseph Smith.

I århundreder har kristne grupperinger verden over bedt om, at Guds rige måtte komme (se Matt 6:10). Vi erklærer åbent og ærligt, at den dag er kommet!¹³

Den bøn, som en fjortenårig dreng bad i en lille lund, åbnede for en ny evangelisk uddeling.¹⁴

Gud har atter oprettet sit rige på jorden som opfyldelse af profeti ...

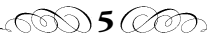
Joseph Smith blev kaldet af Gud til at gendanne riget – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han fuldførte det hverv, at han lagde grundvolden, og at han gav Kirken nøglerne og myndigheden til at fortsætte dette store sidste dages værk, som han indledte under ledelse af den Almægtige Gud.¹⁵

Der var andre væsener, der viste sig for Joseph Smith, deriblandt Johannes Døber og Peter og Jakob og Johannes, som overdrog ham myndigheden til at handle i Guds navn (se JS-H 1:68-72; L&P 27:5-13). Kirken og Guds rige blev genoprettet i disse sidste dage, ja som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, med alle de gaver, rettigheder, kræfter, læresætninger, embeder og velsignelser, som Kirken i de første dage (se L&P 65; 115:3-4).¹⁶

Profeten Joseph fik befaling om at være et redskab i Guds hænder og organisere Kirken, om at udgive endnu et vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed for hele verden, ja Mormons Bog som kom fra de hellige optegnelser ...

Denne genoprettelse af evangeliet, gengivelsen af lyset og sandheden har til formål at gavne og velsigne alle Guds børn. Så derfor går vore missionærer ydmygt og taknemligt ud over hele verden for

at forkynde, at der var et frafald fra sandheden, men gennem Guds godhed er himlene igen blevet åbnet, og evangeliet er åbenbaret for menneskene gennem Joseph Smith, profeten.¹⁷

Joseph Smith var loyal og tro endog i døden.

Sideløbende med Kirkens tidlige udvikling var der en ånd af modstand og forfølgelse. Hvor end det lille sennepsfrø blev sået, blev der gjort forsøg på at forpurre, at det voksede.¹⁸

Den fjortenårige dreng stod fast over for verden. Gud kendte sin søn, da han valgte ham. Han vidste, at han ville være loyal og tro, selv om det kostede ham livet.¹⁹

Nogle behandlede Joseph Smiths vidnesbyrd med stor foragt og spredte falske historier om ham og begyndte at forfølge ham. Ligesom Paulus ville den unge profet ikke trække sit vidnesbyrd tilbage, men stod ved det med disse ord:

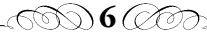
»For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det, i det mindste vidste jeg, at jeg ved at gøre det, ville forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse« (JS-H 1:25).²⁰

Profeten Joseph Smith gik villigt i døden. Han besejlede sit vidnesbyrd med sit liv – med sit blod. På den skæbnesvangre dag i Nauvoo i Illinois, da han så ud over sin by og de mennesker, han havde elsket, på sin vej mod fængslet i Carthage og sin martyrdød, erklærede han: »Det er det yndigste sted og det bedste folk under himlen; kun lidet kender de til de prøver og trængsler, som venter dem« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 459).

Senere sagde profeten følelsesladet, men roligt og fattet: »Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen; min samvittighed er ren over for Gud og alle mennesker. Hvis de tager mit liv, dør jeg uskyldig, og mit blod skal råbe fra jorden som hævn, og det skal siges om mig: Han blev myrdet med koldt blod« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 460).²¹

Således endte profeten Joseph Smith sit liv her på jorden og fuldførte den jordiske del af sin guddommeligt udpegede mission. En jordisk mission, som han fastslog ikke var ovre, før den var

fuldendt. Ligesom det var tilfældet med Frelserens mission, det slagtede lam fra inden verden blev grundlagt (se Åb 13:8) var Joseph i sandhed også forudordineret til sin store mission.²²

Joseph Smith står i dag som overhoved for denne sidste og største af alle evangeliske uddelinger.

Jeg ved, at Joseph Smith, selvom han blev slagtet som en martyr for sandheden, stadig lever og står som overhoved for denne uddeling – den største af alle evangeliske uddelinger – og at han vil altid være det igennem al evighed.²³

Joseph Smiths budskab – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges budskab, mormonismens budskab – er det vigtigste budskab i denne verden. Og profeten Joseph Smith har fra åndeverdenen fortsat en vigtig rolle at spille i videreførelsen af det her på jorden.²⁴

For at få et glimt af storheden i profetens jordiske mission må vi se den i et evigt perspektiv. Han var blandt »de ædle og store«, som Abraham beskrev således:

»Se, Herren havde vist mig, Abraham, de intelligenser, som var blevet organiseret, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store;

og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt blandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine herskere; for han stod blandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode; og han sagde til mig: Abraham, du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født« (Abr 3:22-23).

Sådan forholdt det sig også med Joseph Smith. Han var der også. Han sad også i råd med de ædle og store. Eftersom han indtog en fremtrædende, ærefuld og særlig plads, har han utvivlsomt bidraget til planlægningen og udførelsen af Herrens store gerning, at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«, frelsen af alle vor Faders børn (se Moses 1:39). Hans mission havde haft, og skulle få, betydning for alle, der var kommet til jorden, alle der levede på jorden og de millioner, der endnu ikke var født.

Profeten Joseph Smith slog dette evige faktum fast med disse ord: »Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til. Jeg mener, at jeg blev ordineret til selve dette embede i hint store råd. Det er det vidnesbyrd, jeg ønsker, at jeg er Guds tjener, og dette folk er hans folk« (*Joseph Smiths lærdomme*, s. 442) ...

Den største gerning i både denne og den kommende verden er direkte relateret til Joseph Smiths værk og mission – han var udset til noget stort, Guds profet. Det værk er menneskenes frelse og evige liv. Med dette storslåede mål i sigte blev denne jord skabt, blev Guds profeter kaldet, himmelske budbringere sendt ud, og ved hellige og særlige lejligheder stiger Gud, Faderen til os alle, ned til jorden for at præsentere sin elskede Søn.

Profeten Joseph Smith var ikke kun en af »de ædle og store«, han var også – og er stadig – opmærksom på vigtige forhold her på jorden selv i dag fra rigerne ovenover. For i Herrens øjne, denne jords Gud under Faderen, er alt én stor evig plan, hvori profeten Joseph spiller en vigtig rolle – alt sammen igennem Guds evige præstedømme og myndighed.²⁵

Jeg vidner om, at Joseph Smith var og er en Guds profet, i sandhed en af de største profeter gennem tiderne, en mand udset til noget stort, en mand med karakter, en mand med mod, en mand med en dyb åndelighed, en Herrens profet som lignede Gud, i sandhed en ædel og stor mand til alle tider.²⁶

Ja, Joseph Smith, den sidste dages profet, var et redskab i Herrens hænder til at åbne for en ny evangelisk uddeling, den sidste og mest storslåede af alle evangeliske uddelinger.²⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvorfor tror I, at Joseph Smiths første syn var »den største begivenhed ... siden Mesterens opstandelse«? (Se afsnit 1). Hvordan påvirker den begivenhed jeres liv?
- Hvordan hjælper det jer at vide, at Johannes Åbenbarer profeterede om Moronis besøg hos Joseph Smith? (Se afsnit 2).

- Præsident Benson sagde, at Mormons Bog er »det mest enestående bevis« på, at Joseph Smith er profet (se afsnit 3). På hvilken måde har jeres studium af Mormons Bog påvirket jeres vidnesbyrd om Joseph Smiths mission?
- Tænk over ordene i præsident Bensons vidnesbyrd i afsnit 4. Hvilke velsignelser er blevet jer og jeres familie til del på grund af evangeliets givelse?
- Hvad kan vi lære om at møde forfølgelse i afsnit 5? Hvad kan vi lære af Joseph Smiths eksempel, som kan være os en hjælp, når folk udfordrer vores vidnesbyrd?
- Omkring Joseph Smiths forudordination sagde præsident Benson: »Hans mission havde haft, og skulle få, betydning for alle, der var kommet til jorden, alle der levede på jorden og de millioner, der endnu ikke var født« (afsnit 6). Hvordan påvirker Joseph Smiths mission alle, som har levet på denne jord? Hvordan har det påvirket jer personligt?

Skriftstedshenvisninger

Es 29:13-14; 2 Ne 3:3-15; 3 Ne 21:9-11; L&P 5:9-10; 135; JS-H

Til underviseren

»Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært af deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle få deltagere i løbet af ugen og bede dem om at forberede sig på at fortælle om det, de har lært« (fra s. VII i denne bog).

Noter

1. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , 1988, s. 206, 207.	10. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 46.
2. Se Sheri L. Dew, <i>Ezra Taft Benson: A Biography</i> , 1987, s. 292.	11. Se »Joseph Smith: en profet for vor generation«, s. 104-105.
3. Conference Report, apr. 1961, s. 114.	12. »Mormons Bog er Guds ord«, <i>Stjernen</i> , maj 1988, s. 6.
4. Se »Joseph Smith: en profet for vor generation«, <i>Stjernen</i> , apr. 1982, s. 105.	13. »Må Guds rige have fremgang«, <i>Den danske Stjerne</i> , okt. 1978, s. 57.
5. <i>God, Family, Country: Our Three Great Loyalties</i> , 1974, s. 57.	14. Conference Report, okt. 1956, s. 108.
6. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 101.	15. »Et budskab til verden«, <i>Den danske Stjerne</i> , apr. 1976, s. 24.
7. <i>Come unto Christ</i> , 1983, s. 74.	16. Se »Jeg vidner«, <i>Stjernen</i> , jan. 1989, s. 74.
8. Conference Report, apr. 1958, s. 60.	17. Conference Report, okt. 1949, s. 27, 28.
9. Se »Joseph Smith: en profet for vor generation«, s. 104-105.	18. <i>Come unto Christ</i> , s. 81.
	19. <i>God, Family, Country</i> , s. 38.

KAPITEL 7

20. »Joseph Smith: en profet for vor generation«, s. 105-106.
21. *God, Family, Country*, s. 37-38.
22. *God, Family, Country*, s. 29.
23. »Et budskab til verden«, s. 24.
24. *God, Family, Country*, s. 40-41.
25. *God, Family, Country*, s. 30-31.
26. *God, Family, Country*, s. 37.
27. *God, Family, Country*, s. 39.

Ordets kraft

»Guds ord, som findes i skrifterne, i de levende profeters ord, og som vi får i personlig åbenbaring, har kraft til at styrke de hellige og udruste dem med Ånden, så de kan modstå det onde, holde fast ved det gode og finde glæde i dette liv«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Da præsident Thomas S. Monson tjente som andenrådgiver for præsident Ezra Taft Benson i Det Første Præsidentskab, bemærkede han følgende: »Præsident Benson er hurtig til at forstå, hvad en sag drejer sig om, når han hører om den. Han har ikke brug for at overveje en sag længe, inden han finder den inspiration fra Herren, som leder ham i den rigtige retning. Med den vækst, Kirken gennemgår i dag over hele verden, og de mange sager, der runder Det Første Præsidentskab, er denne evne til at skære igennem og komme til sagens kerne altafgørende for udføre det administrative arbejde i Kirken.«¹

I forbindelse med sin første generalkonference som præsident for Kirken præsiderede præsident Benson over et særligt møde for præstedømmeledere den 4. april 1986. De brødre, der var til stede, så hans evne til at »skære igennem og komme til sagens kerne«. Da han talte til de forsamlede, nævnte han mange af de udfordringer, som de sidste dages hellige havde – fristelser, familieproblemer, vanskeligheder ved at holde befalingerne og passe sine pligter i Kirken – og han fremkom med det, han så som løsninger på disse udfordringer.

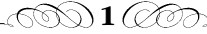
Præsident Benson holdt kun en del af sin tale ved det præstedømmelederskabsmøde, så han bad om, at hele talen blev inkluderet i konferencenummeret af Kirkens tidsskrifter. Dette kapitel

Præsident Ezra Taft Benson vidnede ofte om kraften i Guds ord.

indeholder denne tale i sin helhed. Selvom præsident Benson talte til præstedømmeledere, så underviste han i principper, der gælder alle medlemmer af Kirken.

Ezra Taft Bensons lærdomme

Når vi står over for vor tids store udfordringer, er vi nødt til at holde fast i Guds ord.

Kære brødre, det er en fornøjelse at se ud over hele denne forsamling af præstedømmeledere og tænke på, hvor mange tusinde hellige I betjener, hvilken hengivenhed I lægger i det, og hvilken trofasthed I tilsammen repræsenterer! Der findes ingen anden forsamling i hele verden i dag, som mødes om samme retfærdige formål som denne gruppe – hverken politisk, religiøst eller militært – eller som har samme kraft, som I har her i aften.

Vi lever i en tid med store udfordringer. Vi lever netop i den tid, som Herren talte om, da han sagde: »Fred skal borttages fra jorden, og Djævelen skal have magt over sit eget rige« (L&P 1:35). Vi lever i den tid, som Johannes Åbenbarer forudså, hvor »dragen rasede mod kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes øvrige børn, som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd« (Åb 12:17). Dragen er Satan, og kvinden repræsenterer Jesu Kristi Kirke. Satan fører krig mod de medlemmer af Kirken, som har et vidnesbyrd og stræber efter at efterleve befalingerne. Og skønt mange af vore medlemmer forbliver trofaste og stærke, er der dog nogle, som vakler. Nogle falder fra. Nogle er med til at opfylde Johannes' profeti om, at nogle hellige vil blive overvundet i krigen mod Satan (se Åb 13:7).

Profeten Lehi så også vor tid i sin forunderlige drøm om livets træ. Han så mange mennesker, som for vild i den mørke tåge, der symboliserede djævelens fristelser (se 1 Ne 12:17). Han så, at nogle gik på »forbudne stier«, mens andre druknede i flodens snavs eller vandrede på »fremmede veje« (1 Ne 8:28, 32). Når vi læser om de udbredte forbandelser ved narkotikamisbrug eller om pornografiens og umoralitetens skadelige smuds, er der så nogen af os, der er i

tvivl om, hvad disse forbudne stier og det snavsede vand, som Lehi beskriver, er?

Ikke alle dem, Lehi så gå til grunde, var af verden. Nogle kom og fik del i frugten. Det vil med andre ord sige, at nogle af Kirkens medlemmer i vore dage hører til de sjæle, som Lehi så gå tabt.

Apostlen Paulus så også vor tid. Han beskrev den som en tid, hvor menneskene ville være spottelystne, ufromme, ukærlige, uforsonlige, opblæste og søge efter verdslige fornøjelser (se 2 Tim 3:1-7). Han advarede også mod »onde mennesker og bedragere[, som] vil komme længere og længere ud i det onde, føre andre vild og selv fare vild« (2 Tim 3:13).

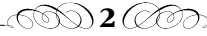
Sådanne forfærdelige forudsigelser, som de gamle profeter kom med, kunne blive årsag til stor frygt og mange skuffelser, dersom de ikke samtidig havde givet løsningen. Vi kan i deres inspirerede råd finde løsningen på vor tids åndelige krise.

I samme drøm så Lehi en jernstang, der førte ud af den mørke tåge. Han så, at dersom folk ville holde fast i jernstangen, så kunne de undgå at falde i den snavsede flod, undgå at komme på de forbudne stier og slippe for at vandre på de fremmede veje, som fører til undergang. Senere forklarede hans søn, Nefi, hvad jernstangen symboliserer. Da Laman og Lemuel spurgte: »Hvad betyder den jernstang?« svarede Nefi: »Det var Guds ord, og [bemærk forjættelsen] *at den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang*« (1 Ne 15:23-24; fremhævelse tilføjet). Ikke alene vil Guds ord føre os til frugten, som er mere ønskværdig end nogen anden, men det er i og ved Guds ord, at vi kan finde styrken til at modstå fristelse, kraften til at forpurre Satans og hans medhjælperes værk.

Paulus gav det samme budskab som Lehi. Først skildrede han den forfærdelige ugudelighed, der ville komme i fremtiden – hans fremtid, men vores nutid! Han sagde til Timotheus: »Men ... bliv ved det, du har lært ...

fra barnsben kender du De hellige Skrifter, *der kan give dig visdom til frelse*« (2 Tim 3:14-15; fremhævelse tilføjet).

Kære brødre, her har vi løsningen på den store udfordring, vi står over for i vore dage. Guds ord, som findes i skrifterne, i de levende profeters ord, og som vi får i personlig åbenbaring, har kraft til at styrke de hellige og udruste dem med Ånden, så de kan modstå det onde, holde fast ved det gode og finde glæde i dette liv.²

Når det enkelte medlem og familierne regelmæssigt og konsekvent fordyber sig i skriften, vil aktiviteten på andre områder automatisk stige.

Vi siger nu til jer præstedømmeledere, at I skal undersøge de profetiske råd som Lehi, Paulus, og andre som dem har givet. I sådanne råd kan I finde løsningen på de udfordringer, I kommer ud for, mens I vogter jeres hjord mod de »glubske ulve«, som omgiver dem (se Matt 7:15; ApG 20:29). Vi ved, at også I er meget bekymrede for medlemmerne i jeres menighed og stav, og at I bruger megen tid og mange kræfter på dem. Vi beder vore udvalgte ledere om meget. Vi lægger mange byrder på jer. I bliver bedt om at køre kirkens programmer, afholde interviews og sidde i råd med medlemmerne, sørge for, at økonomien i stav og menighed fungerer retmæssigt, lede velfærdsprojekter, opføre bygninger og engagere jer i et væld af andre tidskrævende aktiviteter.

Selv om ingen af disse aktiviteter må ignoreres eller tilsidesættes, så er det ikke det allervigtigste, I kan gøre for dem, I betjener. I de senere år har vi tid efter anden vejledt jer om, at visse aktiviteter resulterer i større åndelighed end andre. Allerede i 1970 sagde præsident Harold B. Lee til regionalrepræsentanterne:

»Vi er overbevist om, at vore medlemmer hungrer og tørster efter evangeliet, ufortyndet og med dets rigdom af sandhed og indsigt ... Der er nogle, som ser ud til at have glemt, at de stærkeste våben, Herren har givet os mod alt ondt, er hans egne erklæringer; de tydelige og enkle lærdomme om frelse, som står i skrifterne« (fra et seminar for regionalrepræsentanter, 1. okt. 1970, s. 6).

I et budskab fra Det Første Præsidentskab i 1976 sagde præsident Spencer W. Kimball:

Der følger store velsignelser, »når enkeltpersoner og familier fordyber sig i skriften«.

»Jeg er overbevist om, at vi hver især, på et eller andet tidspunkt i livet, er nødt til selv at opdage skrifterne – og ikke kun én gang, men igen og igen ...

Herren driver ikke spøg med, at han giver os disse ting, for »enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af« (Luk 12:48). Når vi har adgang til disse ting, betyder det, at vi har et ansvar for dem. Vi må studere skrifterne i henhold til Herrens befaling (se 3 Ne 23:1-5) – og lade dem styre vores livsførelse« (*Ensign*, sep. 1976, s. 4-5).

I april 1982 talte ældste Bruce R. McConkie til regionalrepræsentanterne om, hvor højt vi bør prioritere skrifterne. Han sagde: »Vi er så travlt optagede af programmer og statistikker og begivenheder, af huse, jord og penge og af at nå forskellige mål, som kan kaste

glans over vores arbejdes fortrinlighed, at vi glemmer det, der er vigtigere. Uanset hvor dygtige menneskene er til at administrere, hvor veltalende de kan fremlægge deres synspunkter, hvor lærde de er i det verdslige – så går de glip af Åndens milde hvisken, som de kunne have fået, dersom de ville betale prisen for den – nemlig at meditere og bede mens de studerer skrifterne« (fra et seminar for regionalrepræsentanter den 2. okt. 1982, s. 1-2).

Samme dag talte ældste Boyd K. Packer til stavspræsidenter og regionalrepræsentanter. Han sagde: »Byggerier og budgetter, rapporter og programmer og fremgangsmåder er meget vigtige. Men de kan i sig selv ikke tilføre os den nødvendige åndelige næring, og gennem dem vil vi ikke kunne udrette det, som Herren har bedt os om ... Det rigtige, det som giver den sande, åndelige næring, er centreret i skriften« (fra et møde med stavspræsidenter og regionalrepræsentanter, 2. apr. 1982, s. 1-2).

Jeg vil gerne tilslutte mig disse kloge og inspirerede brødre og sige til jer, at noget af det vigtigste, I præstedømmeledere kan gøre, er at fordybe jer i skrifterne. Søg dem flittigt. Tag for jer af Kristi ord. Sæt jer ind i læresætningerne. Tilegn jer principperne deri. I kan ikke bruge jeres kræfter på meget andet, som kan give jer større udbytte i jeres kaldelse. Der findes ikke mange andre måder at opnå større inspiration på, mens I tjener Gud.

Men hvor værdifuldt det end er, så er det i sig selv ikke nok. I er nødt til at indrette jeres arbejde og aktiviteter således, at I kan motivere Kirkens medlemmer til meningsfyldt at studere skriften. Vi bruger ofte en masse kræfter i vore forsøg på at øge aktivitetsniveauet i vore stave. Vi arbejder ihærdigt på at hæve den procentvise deltagelse ved nadvermøderne. Vi arbejder på at få en højere procentdel af vore unge mænd til at tage på mission. Vi bestræber os på at få flere viet i templet. Det er alt sammen rosværdigt og vigtigt for rigets vækst. Men når det enkelte medlem og familier regelmæssigt og konsekvent selv fordyber sig i skriften, vil aktiviteten på de andre områder automatisk stige. Vidnesbyrderne vil blive styrket. Hengivenheden vil tiltage. Familierne vil blive stærkere. Personlig åbenbaring vil tilflyde os.³

 3

Når vi studerer Guds ord, vil vi modtage vejledning i vores hverdag, heling af sjælen og kraft til at undgå bedrag og modstå fristelse.

Profeten Joseph Smith sagde, at »Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at *et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog*« (Indledning til Mormons Bog, fremhævelse tilføjet). Er det ikke det, vi ønsker for medlemmerne i vore menigheder og stave? Ønsker vi ikke, at de skal komme Gud nærmere? Tilskynd dem derfor på enhver mulig måde til at fordybe sig i vor tids forunderlige vidnesbyrd om Kristus.

I må hjælpe de hellige til at indse, at det ikke er en byrde, Herren har pålagt dem, når han siger, at de skal studere og ransage skrifterne, men at det er en pragtfuld velsignelse og mulighed. Bemærk, hvad Herren selv har sagt om fordelene ved at studere hans ord. Han sagde til den store profet og leder, Josva:

»Denne lovbog skal du altid have på dine læber; du skal grunde på den dag og nat og omhyggeligt gøre alt, hvad der står i den; *da vil det gå dig godt, da vil du have lykken med dig*« (Jos 1:8; fremhævelse tilføjet).

Herren lovede ikke Josva materiel velstand og berømmelse, men at han i dette liv ville gå fremad i retfærdighed, og at han ville få succes med det, der betyder mest i livet – nemlig at finde den sande glæde (se 2 Ne 2:25).

Har I medlemmer i jeres stave, medlemmer, hvis tilværelse er knust af synd eller ulykke, som er fortvivlede og uden håb? Har I længtes efter at finde en måde at hjælpe dem til at hele deres sår på og berolige deres betrængte sjæl? Profeten Jakob siger, lige hvad der skal til i sit bemærkelsesværdige løfte: »Jeg formoder, at de er kommet herop for at høre Guds behagelige ord, ja, *det ord, der læger den sårede sjæl*« (Jakob 2:8; fremhævelse tilføjet).

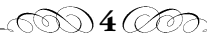
I vore dage er verden fyldt med besnærende og tiltrækkende ideer, som kan føre selv de bedste af vore medlemmer ud i fejltagelser og bedrag. Studerende ved universiteterne bliver somme tider så fyldt med verdslige lærdomme, at de kommer til at tvivle

på evangeliets lære. Hvordan hjælper I præstedømmeledere jeres medlemmer til at værne sig mod sådanne bedrageriske lærdomme? Frelseren gav løsningen i sin storslåede bjergprædiken, da han lovede: »Og den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke blive ført vild« (JS-M 1:37; fremhævelse tilføjet).

Skrifterne er fyldt med lignende løfter om ordets værdi. Har I medlemmer, som længes efter at få vejledning i deres liv? I Salmerne står der: »Dine ord er en lygte for min fod, et lys på min sti« (Sl 119:105), og Nefi lover, at når I tager for jer af Kristi ord, så vil de »fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3).

Er der medlemmer i jeres hjord, der er så dybt involveret i synd, at de ser sig nødsaget til at holde sig væk? Helaman har også et løfte til dem: »Ja, vi ser, at hver den, der vil, kan gribe fat i Guds ord, som er levende og virksomt, som skal sønderdele al Djævelens snedighed og alle hans snarer og rænker« (Hel 3:29).

Succes i retfærdighed, kraft til at undgå bedrag og til at modstå fristelser, vejledning i vores daglige liv, helse for sjælen – det er blot nogle få af de løfter, Herren har givet dem, der vil komme til hans ord. Lover Herren noget uden at holde det? Hvis han siger, at vi vil få disse ting, så vil vi selvfølgelig også få velsignelserne, hvis vi holder os til hans ord. Men gør vi det ikke, kan vi miste velsignelserne. Uanset hvor flittige vi er på andre områder, så er der visse velsignelser, man kun kan finde gennem skrifterne, kun ved at komme til Herrens ord og holde fast ved dem på vores vej gennem den mørke tåge mod livets træ.⁴

Herrens ord er en dyrebar gave, og vi må ikke behandle den letsindigt.

Og dersom vi ignorerer det, som Herren har givet os, kan vi miste lige netop den kraft og de velsignelser, vi søger efter. Herren gav de første hellige denne alvorlige advarsel i forbindelse med Mormons Bog: »Og jeres sind har tidligere været formørket på grund af vantro, og fordi I har behandlet det, som I har fået, letsindigt –

hvilken stolthed og vantro har bragt hele kirken under forsømmelse.

Og denne fordømmelse hviler over Zions børn, ja, dem alle.

Og de skal forblive under denne fordømmelse, indtil de omvender sig og erindrer den nye pagt, nemlig Mormons Bog« (L&P 84:54-57).

Kære brødre, lad os ikke være letsindige med de storslåede ting, vi har modtaget fra Guds hånd! Hans ord er noget af det mest værdifulde, han har skænket os. Jeg vil kraftigt tilskynde jer til på ny at forpligte jer til at studere skrifterne. Fordyb jer i dem dagligt, så I kan have Åndens kraft hos jer i alle jeres kaldelser. Læs dem i familien og lær jeres børn at elske og værdsætte dem. Forsøg på enhver mulig måde bønsmødt og i samråd med andre at opmuntre dem til at følge jeres eksempel. Gør I det, vil I opdage det samme, som Alma gjorde, nemlig at »forkyndelsen af ordet [har] en stærk tendens til at få folket til at gøre det, der [er] retfærdigt – ja, den [har] en større virkning på folkets sind end sværdet eller noget som helst andet, der [er] hændt dem« (Alma 31:5).

Og ligesom Alma siger jeg til jer: »Det [er] tjenligt, at [I skal] prøve virkeevnen af Guds ord« (Alma 31:5).⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Overvej det, som præsident Benson anførte som »løsningen på vor tids store udfordringer« (afsnit 1). Hvordan kan den løsning være os en hjælp, når vi møder udfordringer?
- Gennemgå de resultater, som præsident Benson sagde, det ville give, »når det enkelte medlem og familier regelmæssigt og konsekvent selv fordyber sig i skriften« (afsnit 2). Hvorfor tror I, at studium af skriften kan føre til sådanne resultater?
- Præsident Benson sagde, at skrifterne er en velsignelse og ikke en byrde (se afsnit 3). Hvilke velsignelser har I og jeres familie fået gennem studium af skriften? Hvilket råd kunne I tilbyde en, som føler, at studium af skriften er en byrde?
- Hvilke farer er der ved at behandle Guds ord letsindigt? (Se afsnit 4). Hvad kan vi gøre for at vise Guds ord større opmærksomhed?

Skriftstedshenvisninger

ApG 17:11; 2 Tim 3:16-17; 1 Ne 19:23-24; Alma 32:21-43; L&P 18:33-36; 21:4-6; 68:1-4

Studiehjælp

»Mange synes bedst om at studere om morgenen efter nattens hvile ... Andre foretrækker at studere i de stille timer efter dagens arbejde og bekymringer ... Men måske er det vigtigere, at der sættes et fast tidspunkt af til studium hver dag, end hvornår på dagen man studerer« (se Howard W. Hunter, »Studium af skrifterne«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 98-99).

Noter

1. Thomas S. Monson, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 487-488.
2. »Ordets magt«, *Stjernen*, apr. 1986, s. 81-82.
3. »Ordets magt«, s. 82-83.
4. »Ordets magt«, s. 83.
5. »Ordets magt«, s. 83.

Profeten Joseph Smith sagde, at Mormons Bog er »vor religions slutten«.

Mormons Bog, vores religions slutsten

»Er der ikke dybt i vores hjerte noget, der længes efter at komme Gud nærmere? ... Hvis det er tilfældet, så kan Mormons Bog hjælpe os til at opnå det, bedre end nogen anden bog kan.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Den 5. januar 1986 præsiderede præsident Ezra Taft Benson over en stavskonference i Annandale i staten Virginia – det var hans første stavskonference som præsident for Kirken. De tilstedeværende sidste dages hellige blev »tydeligvis bevæget«, da de hørte ham tale. I sin tale »bar han vidnesbyrd om den kraft, som Mormons Bog indeholder til at ændre menneskers liv og føre dem til Kristus.« Han kom med en »inderlig opfordring til at studere skriften i form af denne bog.«¹

Det var ikke et nyt budskab fra præsident Bensons side. Som medlem af De Tolv Apostles Kvorum havde han hyppigt opfordret de sidste dages hellige til at studere Mormons Bog og følge belæringerne deri.² Men som præsident for Kirken følte han sig inspireret til at fremhæve budskabet yderligere. Han sagde: »Herren inspirerede sin tjener, Lorenzo Snow, til på ny at lægge vægt på tiendeprincippet, så Kirken kunne blive løst fra økonomisk slaveri ... Her i vore dage har Herren åbenbaret behovet for atter at fremhæve Mormons Bog.«³ Præsident Benson vidnede om Mormons Bog, hvor end han kom, ved missionærmøder, stavs- og regional konferencer, general konferencer og møder med generalautoriteterne.⁴

I sin første generalkonferencetale som præsident for Kirken fremførte præsident Benson denne årsag til, at dette budskab er så vigtigt. »Herren siger i afsnit 84 i Lære og Pagter, at hvis vi ikke

læser Mormons Bog og retter os efter dens lærdomme, så vil hele Kirken være under fordømmelse: ›Og denne fordømmelse hviler over Zions børn, ja, dem alle‹ (L&P 84:56). Herren fortsætter: ›Og de skal forblive under denne fordømmelse, indtil de omvender sig og erindrer den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem, og ikke blot at sige, men at gøre i overensstemmelse med det, som jeg har skrevet‹ (L&P 84:57).⁵

Følgende citater, der alle stammer fra taler, som præsident Benson holdt som præsident for Kirken, er et udsnit af de advarsler og løfter, han kom med omkring Mormons Bog:

›Vi behøver ikke blot *tale* mere om, hvad der står i Mormons Bog, men vi er også nødt til at *gøre* noget mere ved det. Hvorfor? Dertil har Herren svaret: ›For at de må frembringe frugt, som er deres Faders rige værdig; ellers venter der dem en svøbe og dom, som skal udøses over Zions børn‹ (L&P 84:58). Vi har oplevet denne hjemløshed og dom!

Mormons Bog har ikke været og er endnu ikke det centrale i vores personlige studium, i familiens undervisning, i vores forkyndelse eller missionering. Det må vi omvende os fra.⁶

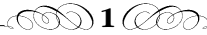
›Vi har ikke brugt Mormons Bog, sådan som vi burde. Vore hjem er ikke stærke nok, hvis vi ikke bruger dem til at bringe vore børn til Kristus. Vore familier kan falde for verdslige tendenser og verdens lære, medmindre vi ved, hvordan vi skal bruge bogen til at afsløre og bekæmpe falskhed ... Vore missionærer er ikke så effektive, som de kunne være, medmindre de underviser ud fra den. Socialt, moralsk, kulturelt eller uddannelsesmæssigt omvendte vil ikke overleve dagens hede, medmindre deres overbevisning bunder i evangeliets fylde, som Mormons Bog indeholder. Vore klasselokaler i Kirken vil ikke være så fyldte med Ånden, hvis vi ikke holder den oppe som et banner.⁷

›Jeg velsigner jer med en bedre forståelse af Mormons Bog. Jeg lover jer, at hvis I fra dette øjeblik dagligt vil nyde denne bog og holde jer til dens forskrifter, så vil Gud skænke os – ethvert af Zions og Kirkens børn – en hidtil ukendt velsignelse. Og vi vil bønfalde Gud om at begynde at hæve forbandelsen – plagen og straffedommen. Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd.⁸

»Jeg er ikke helt klar over, hvorfor Gud har ladet mig leve så længe, men dette ved jeg: Han har for nuværende åbenbaret mig, at det er absolut nødvendigt at føre Mormons Bog frem nu på forunderlig vis. I må hjælpe med denne byrde og med denne velsignelse, som han har pålagt hele Kirken, ja, alle Zions børn.

Moses kom aldrig ind i det forjættede land. Joseph Smith så aldrig Zion forløst. Nogle af os lever måske ikke længe nok til at se dagen, hvor Mormons Bog oversvømmer jorden, og hvor Herren fjerner sin fordømmelse (se L&P 84:54-58). Men om Gud vil, så vil jeg bruge alle mine dage på denne glørværdige bestræbelse.«⁹

Ezra Taft Bensons lærdomme

Mormons Bog er vores religions slutsten.

Hvor vigtig er Mormons Bog? Joseph Smith kaldte den »vor religions slutsten« (profeten *Joseph Smiths lærdomme*, s. 232). »Tag Mormons Bog og åbenbaringerne væk, og hvor er vor religion da? Så har vi ikke nogen!« (Profeten *Joseph Smiths lærdomme*, s. 82).¹⁰

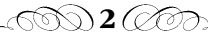
En slutsten er den centrale sten i en hvælving. Den holder alle de andre sten på plads, og fjernes den, styrter hvælvingen sammen ...

Ligesom hvælvingen styrter sammen, hvis slutstenen tages bort, således står og falder hele Kirken med Mormons Bogs sandfærdighed. Det har Kirkens fjender klart indset. Af samme grund gør de sig store anstrengelser for at forsøge at modbevise Mormons Bog, for bringes den i vanry, så falder profeten Joseph Smith sammen med den. Og det samme gælder vores påberåbelse af præstedømmets nøgler og åbenbaring og den genoprettede kirke. Men på samme måde gælder det, at man må acceptere vores erklæring om genoprettelsen, og alt det, der følger med, hvis Mormons Bog er sand – og millioner har vidnet om, at den virkelig er sand, og at de har et vidnesbyrd om den fra Ånden.¹¹

Der er nok intet, som vidner tydeligere om betydningen af denne nutidige del af skriften, end det som Herren selv har sagt om den.

Ved sin egen mund har han båret vidnesbyrd om, (1) at den er sand (L&P 17:6), (2) at den indeholder sandheden og hans ord

(L&P 19:26), (3) at den blev oversat ved kraft fra det høje (L&P 20:8), (4) at den indeholder Jesu Kristi evangeliums fylde (L&P 20:9; 42:12), (5) at den blev givet ved inspiration og bekræftet ved engles betjening (L&P 20:10), (6) at den er bevis på, at de hellige skrifter er sande (L&P 20:11), og (7) at de, der modtager den i tro, skal modtage evigt liv (L&P 20:14).¹²

Mormons Bog vidner om Jesus Kristus og bringer os nærmere på Gud.

Det primære formål med Mormons Bog er, som det fremgår af dens titelblad, »at overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som giver sig til kende for alle folkeslag.«

Den, der oprigtigt søger sandheden, kan få et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, når vedkommende grunder bønsumt over de inspirerede ord i Mormons Bog.¹³

Husker vi den nye pagt, Mormons Bog? I Bibelen har vi Det gamle Testamente og Det nye Testamente. Ordet *testamente* er en dansk version af et græsk ord, der også kan oversættes med *pagt*. Var det det, Herren mente, da han kaldte Mormons Bog »den nye pagt«? Den er visselig endnu et testamente eller vidne om Jesus. Det er en af grundene til, at vi for nylig har føjet ordene »Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus« til titlen ...

Mormons Bog er slutstenen, når vi vidner om Jesus Kristus, der i sig selv er hovedhjørnestenen i alt, hvad vi foretager os. Med kraft og tydelighed bærer den vidnesbyrd om ham. Modsat Bibelen, der har passeret gennem led efter led af skrivere, oversættere og korrumpere religionister, der har rodet med teksten, så kommer Mormons Bog fra skribent til læser i et eneste inspireret oversættelsestrin. Derfor fremstår dens vidnesbyrd om Mesteren klart, ufortyndet og fuld af kraft. Men den gør mere end som så. En stor del af den kristne verden forkaster i dag tanken om Frelserens guddommelighed. Man betvivler hans mirakuløse fødsel, hans fuldkomne levned og realiteten af hans herlige opstandelse. Mormons Bog forkynder i enkle og utvetydige vendinger sandheden om alt dette. Den giver os tillige den mest udtømmende forklaring på læren om

*I Mormons Bog fremstår vidnesbyrdet om Jesus Kristus
»rent, uforyndet og fuld af kraft«.*

forsoningen. Denne guddommeligt inspirerede bog er i sandhed en slutsten, der bærer vidnesbyrd for verden om, at Jesus er Kristus.¹⁴

Profeten Joseph Smith har sagt: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232) ... »Er der ikke dybt i vores hjerte noget, der længes efter at komme Gud nærmere, ligne ham mere i vores daglige adfærd, og hele tiden at føle hans nærvær? Hvis det er tilfældet, så kan Mormons Bog hjælpe os til at opnå det, bedre end nogen anden bog kan ...

Vores elskede bror, præsident Marion G. Romney der ... selv kender til den styrke, der findes i denne bog, har båret vidnesbyrd om de velsignelser, som de, der vil læse og studere Mormons Bog, kan få i deres liv. Han sagde:

»Jeg er overbevist om, at hvis forældre i vore hjem vil læse Mormons Bog regelmæssigt og under bøn både for sig selv og sammen med deres børn, så vil ånden i denne storslåede bog

gennemtrænge vores hjem og alle dem, der bor der. Der vil komme en mere ærbødig ånd. Den gensidige respekt og hensyntagen til hinanden vil tage til. Stridbarhedens ånd vil vige bort. Forældrene vil vejlede deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige og føjelige over for deres forældres vejledning. Retfærdigheden vil tage til. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil i rigt mål kunne findes i vores hjem og vores liv, og i dens kølvand vil følge fred, glæde og lykke« (*Ensign*, maj 1980, s. 67).

Disse løfter – øget kærlighed og harmoni i hjemmet, større respekt mellem forældre og børn, øget åndelighed og retfærdighed – er ikke tomme løfter. Det er nemlig akkurat det, profeten Joseph Smith mente, da han sagde, at Mormons Bog vil hjælpe os med at komme Gud nærmere.¹⁵

3

Mormons Bog indeholder den sande lære, gendriver vranglære og blotter Kristi fjender.

Herren udtalte selv, at Mormons Bog indeholder »fylden af Jesu Kristi evangelium« (L&P 20:9). Hermed ikke være sagt, at bogen indeholder ethvert lærepunkt og enhver doktrin, der nogen sinde er åbenbaret. Det betyder snarere, at vi i Mormons Bog finder fylden af de læresætninger, der er nødvendige for frelse. Og de forklares enkelt og ligetil, så selv børn kan lære frelsens og ophøjelsens veje. Mormons Bog rummer meget, der øger vores forståelse af frelsens læresætninger. Uden denne bog ville meget af det, der fremsættes i andre skrifter, ikke være nær så ligetil og dyrebart.¹⁶

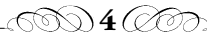
For så vidt angår forkyndelse af evangeliet, indeholder Mormons Bog den tydeligste, mest koncise og komplette forklaring. Ingen anden optegnelse tåler sammenligning med den. Af hvilken anden optegnelse får man så fuldstændig en forståelse af faldet, om hvad fysisk og åndelig død er, læren om forsoningen, læren om retfærdigheden og barmhjertigheden i forbindelse med forsoningen og evangeliets principper og ordinancer? Mormons Bog indeholder den mest omfattende redegørelse for disse grundlæggende læresætninger.¹⁷

Mormons Bog ... bekræfter og tydeliggør Biblen. Den fjerner anstødsstene, og den genfremsetter mange enkle og dyrebare ting. Vi vidner om, at når Bibelen og Mormons Bog bruges sammen, så gendrives falske læresætninger, strid bilægges og fred oprettes (se 2 Ne 3:12).¹⁸

Vi ... bør sætte os bedre ind i Mormons Bog end nogen anden bog. Vi bør ikke alene kende historikken og de trosfremmende beretninger, den indeholder, men vi bør også forstå dens lære. Dersom vi virkelig gør vores hjemmearbejde og har en doktrinær tilgang til Mormons Bog, vil vi kunne afsløre fejl og finde sandheden til at kæmpe imod mange af menneskenes falske teorier og filosofier.

Jeg har i Kirken bemærket en forskel på dømmekraft, indsigt, overbevisning og ånd mellem dem, som kender og elsker Mormons Bog, og dem, der ikke gør. Bogen er en stor sigte.¹⁹

Mormons Bog blotter Kristi fjender. Den gendriver falske læresætninger og bilægger strid (se 2 Ne 3:12). Den styrker Kristi ydmyge tilhængere mod djævelens onde anslag, planer og lære i vor tid. De former for frafald, som omtales i Mormons Bog, ligner dem, vi ser i dag. Gud inspirerede i sin uendelige forudviden til udformningen af Mormons Bog således, at vi kan opdage vildfarelse og vide, hvordan vi skal bekæmpe vor tids uddannelsesmæssige, politiske, religiøse og filosofiske vildledende tanker.²⁰

Lære og Pagter er forbindelsesleddet mellem Mormons Bog og genoprettelsens fortsatte værk.

Jeg vil specielt gerne tale om Mormons Bog og Lære og Pagter. Disse to storslåede bøger med hellig skrift fra de sidste dage er knyttet sammen som åbenbaringer fra Israels Gud i den hensigt at samle hans folk og forberede det på Herrens andet komme ...

Til profeten Joseph Smith sagde Herren: »Denne slægt skal få mit ord gennem dig« (L&P 5:10). Mormons Bog og Lære og Pagter er en del af dette løftes opfyldelse. Sammen bringer disse to storslåede stykker hellig skrift dette slægtled store velsignelser ...

Begge bærer disse to storslåede sidste dage hellige skrifter kraftigt og udtrykksfuldt vidnesbyrd om vor Herre Jesus Kristus. Næsten hver eneste side i både Lære og Pagter og Mormons Bog belærer om Mesteren, hans store kærlighed til sine børn og hans sonoffer, og lærer os, hvordan vi skal leve, så vi kan vende tilbage til ham og vor himmelske Fader.

Begge disse to storslåede hellige skrifter fra de sidste dage indeholder en viden og en kraft, der kan hjælpe os til at leve et bedre liv i en tid med stor ugudelighed og ondskab. De, der med omhu og under bøn ransager siderne i disse bøger, vil finde trøst, råd og vejledning og den stilfærdige kraft, der skal til for at forbedre deres tilværelse.²¹

Lære og Pagter er forbindelsesleddet mellem Mormons Bog og genoprettelsens fortsatte værk, som blev udført af profeten Joseph Smith og hans efterfølgere.

I Lære og Pagter lærer vi om tempeltjeneste, evige familier, herlighedsgraderne, Kirkens organisation og mange andre store gengivne sandheder ...

Mormons Bog er vor religions slutsten, og Lære og Pagter er dens dæksten med fortsat åbenbaring. Herren har sat sit godkendelsesstempel på både dækstenen og slutstenen.²²

Lære og Pagter er en strålende bog med hellig skrift, der er givet direkte til vores generation. Den indeholder Herrens vilje angående os, der lever her i de sidste dage inden Kristi andet komme. Den indeholder mange sandheder og læresætninger, der ikke fuldt ud findes åbenbaret i andre skrifter. Ligesom Mormons Bog vil den styrke dem, der med omhu og under bøn studerer i den.

Mon vi, som den Højeste Guds hellige, værdsætter det ord, som han under så store omkostninger sørgede for blev bevaret for os? Gør vi brug af Mormons Bog og Lære & Pagter, så vores liv velsignes, og vi kan modstå den Onde? Det er i den hensigt, at de bøger er givet os. Hvordan kan vi undgå Herrens fordømmelse, hvis vi ser stort på dem ved at lade dem samle støv på vore hylder?

Mine elskede brødre og søstre, jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at disse bøger indeholder Herrens hensigt og vilje med os i disse dage, som er fulde af trængsler og prøvelser. Sammen med

Bibelen bærer de vidnesbyrd om Herren og hans værk. I disse bøger findes Herrens røst til os her i de sidste dage. Må vi vende os helhjertet til dem og anvende dem, som Herren ønsker, de skal anvendes.²³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I læser præsident Bensons belæring om, at Mormons Bog er slutstenen i vores religion (se afsnit 1), så tænk over, hvilken rolle den spiller i jeres liv. Hvordan kan vi gøre Mormons Bog mere central i vore bestræbelser på at efterleve evangeliet?
- Præsident Benson sagde, at Mormons Bog vidner om Jesus Kristus og bringer os nærmere på Gud (se afsnit 2). Hvad har I lært om Frelseren i forbindelse med jeres studium af Mormons Bog? Hvordan har Mormons Bog ført jer og jeres familie tættere på Gud?
- Hvorfor bør vi »kende Mormons Bog bedre end nogen anden bog?« Hvordan har læresætningerne i Mormons Bog styrket jer imod djævelens lære i vor tid? (Se afsnit 3).
- Hvordan arbejder Mormons Bog og Lære og Pagter sammen for at styrke os? (Se afsnit 4).

Skriftstedshenvisninger

Es 29:9-18; 1 Ne 13:35-41; 2 Ne 25:23, 26; 29:6-9; L&P 1:17-29

Til underviseren

»De fleste kursushæfter anviser spørgsmål til at få samtaler i gang og holde dem i gang. Du kan anvende disse spørgsmål og forbedre dine egne spørgsmål. Stil spørgsmål, der ansporer til velovervejede kommentarer og hjælper den enkelte med virkelig at grunde over evangeliet« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 63).

Noter

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 489.
2. Se for eksempel: »Mormons Bog er Guds ord«, *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 43-45; »Endnu et vidne om Kristus«, *Stjernen*, jan. 1985, s. 4-6, se

også *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 491-493.

3. Se »Et helligt ansvar«, *Stjernen*, april-konferencen 1986, s. 80; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, 2012, s. 153-161.

4. Se »Ezra Taft Benson: A Biography, 1987, s. 495.
5. Se »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3.
6. Se »Rensning af karrets inderside«, s. 3-4.
7. Se »Mormons Bog er Guds ord«, *Stjernen*, maj 1988, s. 6.
8. Se »Et helligt ansvar«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 80; fremhævelse fjernet i forhold til den oprindelige tekst.
9. Se »Oversvømme jorden med Mormons Bog«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 4.
10. Se »Endnu et vidne om Kristus«, s. 4.
11. Se »Mormons Bog, vor religions slutsten«, *Stjernen*, jan. 1887, s. 3, 4.
12. Se »Mormons Bog, vor religions slutsten«, s. 3.
13. Se »Kom til Kristus«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 77.
14. Se »Mormons Bog, vor religions slutsten«, s. 3-4.
15. Se »Mormons Bog, vor religions slutsten«, s. 4, 5. Præsident Marion G. Romney tjente som rådgiver i Det Første Præsidentskab fra juli 1972 til nov. 1985.
16. Se »Mormons Bog, vor religions slutsten«, s. 4.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 56.
18. Se »Endnu et vidne om Kristus«, s. 6.
19. Se »Jesus Kristus, gaver og forventninger«, *Stjernen*, dec. 1987, s. 3.
20. Se »Mormons Bog er Guds ord«, *Stjernen*, maj 1988, s. 3.
21. Se »Nutidsåbenbaring, en gave«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 67.
22. Se »Mormons Bog og Lære og Pagter«, *Stjernen*, juli 1987, s. 77.
23. Se »Nutidsåbenbaring, en gave«, s. 69.

Fyld jorden og livet med Mormons Bog

*»Der er en kraft i Mormons Bog, som begynder
at tilflyde jeres liv i selvsamme øjeblik, I
påbegynder et seriøst studium af den bog.«*

Fra Ezra Taft Bensons liv

Ved generalkonferencen i april 1989 læste præsident Thomas S. Monson et budskab op fra præsident Ezra Taft Benson til børnene i Kirken. I dette budskab sagde præsident Benson:

»Jeg ved, at I læser i Mormons Bog, for jeg har fået hundreder af personlige breve, hvori der står, at I læser denne hellige bog. Jeg får tårer i øjnene af glæde, når jeg hører det ...

Jeg bliver så glad, når jeg hører om jeres kærlighed til Mormons Bog. Jeg elsker også denne bog, og vor himmelske Fader ønsker, at I fortsætter med at lære noget af Mormons Bog hver eneste dag. Det er en særlig gave til jer fra vor himmelske Fader. Hvis I følger dens lærdomme, vil I lære at gøre vor himmelske Faders vilje.«¹

Alle vegne i Kirken giver sidste dages hellige agt på dette råd fra deres profet. Følgende beretninger er eksempler på de velsignelser, der kom til dem, som handlede på præsident Bensons opfordring til at »lade jorden og deres tilværelse strømme over med Mormons Bog«. ²

»Det kan han ikke mene alvorligt!« tænkte Margo Merrill ... da hun første gang hørte præsident Ezra Taft Bensons opfordring til forældre om at læse Mormons Bog med deres børn. »Mine børn er 6, 5 og 2 år gamle. Det ville kun være spild af min tid og tålmodighed.«

Bror og søster Merrill besluttede sig alligevel for at prøve at læse Mormons Bog med deres børn. Da de nåede til historien om Nefi

Millioner af mennesker er kommet til Kristus på grund af sandhederne i den bog, som Moroni overdrog til Joseph Smith.

og hans knækkede bue, blev deres seksårige datter Melissa syg med lungebetændelse.

»Melissa tryglede mig om at lade hende komme i skole, selvom hun var syg, sagde Margo. »Hun sagde, at hvis hun ikke kom i skole, så ville hendes ven, Pamela – som er medlem af en anden kirke – ikke vide, hvad der skete med Nefi. Melissa snøftede og sank sammen i mine arme. Jeg tørrede hendes øjne og foreslog, at hun ringede til Pamela og fortalte, hvad der skete for Nefi.

Da jeg hørte Melissa gå i detaljer omkring hændelsen med Nefis knækkede bue, kom jeg i tanke om mine tidligere betænkeligheder omkring at spille min tid og tålmodighed på at læse Mormons Bog med mine små børn. Hvor havde jeg dog undervurderet deres evne til at lære af Mormons Bog!³

Howard J. McOmber II tænkte over præsident Bensons opfordring til at oversvømme jorden med Mormons Bog. Han grundede over, hvad han personligt kunne gøre for at tage del i sådan en indsats.

»En nat, hvor jeg tænkte over den udfordring, indså jeg, at jeg kunne give alle på min gade mulighed for at få en Mormons Bog«, fortæller bror McOmber.

»Der var bare et problem – de kendte mig. De vidste, at min hund gøede for meget og for tidligt om morgenen. De vidste, at min have ikke var den mest velplejede i nabolaget. De kendte til mine svagheder som nabo, og de ville sandsynligvis afvise mig.

Men jeg besluttede mig for at fatte lidt tro og gå i gang alligevel. Jeg ville tilbyde dem bogen, selv om de måske ville smide den væk eller lade den stå og samle støv på hylden i årevis. Alligevel tog jeg mig i at tænke negativt, jeg havde nærmest overbevist mig selv om, at der ikke ville komme noget godt ud af mine bestræbelser.

Så kom jeg til at tænke på, at jeg jo kendte mine naboer mindst lige så godt, som de kendte mig. Nogle af dem havde fortalt halvdårlige vittigheder ved det seneste vej møde, og nogle få havde drukket for meget ved den seneste grill-vejfest. Nogle virkede ikke rigtig til at have noget mål med livet. Jeg tænkte over, hvor jeg mon havde været, hvis jeg ikke var medlem af Kirken og aldrig havde

hørt om Mormons Bog. Det var indlysende, at den bog kunne hjælpe alle, der ville give den en chance.

Så jeg kontaktede alle på min vej og tilbød dem en Mormons Bog – og de takkede mig allesammen! Det gik så godt, at jeg gik videre til den næste gade, fuldførte det mål og gik videre til næste og næste gade. Da jeg var færdig, havde jeg besøgt 104 huse og afleveret 40 bøger.

Det begyndte at blive lettere at give Mormons Bog til bekendte.

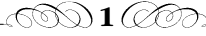
Med tiden fik jeg givet alle 75 ansatte på mit arbejde en Mormons Bog. 23 af dem fik undervisning af missionærerne. 7 blev senere døbt og fire af mine kollegers børn har også sluttet sig til Kirken. En mand blev undervist to gange af missionærerne, men mistede så interessen for Kirken. Syv måneder senere, efter han havde skiftet arbejde og var startet i et andet firma, ringede han til mig for at fortælle, at han havde læst Mormons Bog og indset, at han følte en ro og fred ved Ånden, præcis som jeg havde beskrevet det. Så han fik også alle lektionerne af missionærerne og blev døbt.

Jeg elsker Mormons Bog. Jeg betragter den som Herrens visitkort, og jeg er blevet forbløffet over, hvor let det er at starte en åndelig overflod med den på et personligt plan. Når vi arbejder for Herren, modtager vi hans hjælp.«⁴

Et andet medlem har fortalt om den forvandling, der fandt sted med hans vidnesbyrd, da han fulgte præsident Bensons råd om at læse Mormons Bog: »Da præsident Benson kom med opfordringen til at læse Mormons Bog, var jeg 15 år gammel. Jeg læste allerede trofast i skriften, men mit fokus var primært rettet på Det Nye Testamente. Men på præsident Bensons opfordring indledte jeg et dagligt studium af Mormons Bog. Det blev et stort vendepunkt for mig. I Det Nye Testamente lærte jeg om Jesu Kristi jordiske tjenestegerning, og det vil jeg altid være taknemlig for. Men jeg havde brug for den dybde, der kom af studiet af Mormons Bog. Hvor Bibelen hjalp mig til at vide, hvad Jesus gjorde for menneskene i Det Hellige Land, så gav Mormons Bog mig en dybere forståelse af, hvad han har gjort for mig. Gennem studiet af Mormons Bog fik jeg et vidnesbyrd om min Frelasers uendelige forsoning. Og når jeg senere har stået i kriser, som har prøvet min tro, har jeg hentet trøst

og styrke i Mormons Bog. Nu lader jeg ikke en dag gå uden at læse i Mormons Bog.«⁵

Ezra Taft Bensons lærdomme

Mormons Bog blev skrevet til os.

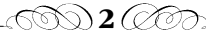
Mormons Bog ... blev skrevet til vor tid. Nefitterne havde ikke bogen, og det havde datidens lamanitter heller ikke. Den er tiltænkt os. Mormon skrev den, da nefitterne nærmede sig sit endeligt som civilisation. Under inspiration fra Gud, som ser alt fra begyndelsen, forkortede han århundreders optegnelser. Han udvalgte de beretninger, prædikener og begivenheder, der ville være mest gavnlige for os.

Hver eneste store skribent i Mormons Bog har båret vidnesbyrd om, at han skrev med henblik på fremtidige slægtled ... Hvis nu de har set vor tid og har udvalgt de ting, der ville være af størst værdi for os, fortæller det os så ikke, på hvilken måde vi skal studere Mormons Bog? Vi bør konstant stille os selv spørgsmålet: »Hvorfor inspirerede Herren Mormon (eller Moroni og Alma osv.) til at medtage dette i sin optegnelse? Hvad kan jeg lære af det, som kan hjælpe mig nu og her?«

Og der er eksempel på eksempel på, hvordan det spørgsmål kan besvares. I Mormons Bog finder vi for eksempel en anvisning til forberedelse på det andet komme. En stor del af bogen er centreret om nogle få årtier lige op til Kristi besøg i Amerika. Gennem nøje studium af den tidsperiode kan vi afgøre, hvorfor nogle gik tabt i de forfærdelige ødelæggelser, der gik forud for hans komme, og hvorfor andre kunne stå ved templet i landet Overflod og på egen hånd mærke sårene i hans hænder og fødder.

Af Mormons Bog lærer vi, hvordan Kristi disciple lever i krigstid. I Mormons Bog ser vi meget grafisk og skræmmende, hvilke onder hemmelige sammensværgelser fører med sig. Af Mormons Bog lærer vi, hvordan man håndterer forfølgelse og straf. Vi lærer meget om missionering. Og i Mormons Bog ser vi tydeligere end noget andet sted faren ved materialisme og ved at lade hjertet hænge

ved verdens ting. Er der nogen, der kan tvivle på, at denne bog er tiltænkt os, og at vi i den finder stor kraft, trøst og beskyttelse?⁶

Når vi studerer Mormons Bog dagligt, vil bogens kraft strømme ind i vores liv.

Det skyldes ikke blot, at Mormons Bog belærer os om sandheden, hvilket den vitterligt gør. Ej heller skyldes det blot, at Mormons Bog vidner om Kristus, selv om den vitterligt også gør det. Nej, der er andet og mere i det. Der er en kraft i den bog, som vil begynde at strømme ind i jeres liv i samme øjeblik, I begynder at studere den seriøst. I vil finde større styrke til at stå imod fristelser. I vil finde styrke, så I kan undgå at blive bedraget. I vil finde kraft til at blive på den lige og snævre sti. Skrifterne kaldes også »livets ord« (L&P 84:85), og intetsteds gør det sig mere gældende end i Mormons Bog. Når I begynder at hunge og tørste efter de ord, vil I netop finde liv i stadig større overflod.⁷

Mennesker kan bedrage hinanden, men Gud bedrager ikke menneskene. Derfor anviser Mormons Bog den bedste prøve for at afgøre sandfærdigheden af den – nemlig at læse den og så spørge Gud om den er sand [se Moro 10:4] ...

Det er den ypperste forvisning for den ærlige af hjertet – at vide at Mormons Bog er sand gennem personlig åbenbaring fra Gud. Millioner har ladet det komme an på en prøve og ved det, og flere millioner vil komme til at vide det.

Nu er det sådan, at ånden, såvel som legemet, er i konstant behov for næring. Gårsdagens måltid er ikke nok til at opfylde dagens behov. Ej heller er en sjælden læsning af »den mest korrekte bog på jorden«, som Joseph Smith omtalte den, nok. (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232).

Ikke alle sandheder har samme værdi, ligesom alle skrifter ikke har samme værdi. Er der nogen bedre måde at nære ånden på, end ved hyppigt at mætte sig med den bog, der, som profeten Joseph Smith sagde, ville føre menneskene »Gud nærmere ved ... efterleve[se af] dens forskrifter end ved nogen anden bog«? (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232).⁸

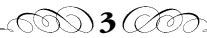
Knytter der sig evige konsekvenser til vores respons på denne bog? Ja, det være sig enten til velsignelse eller forbandelse for os.

Enhver sidste dages hellig bør gøre studium af denne bog til en livslang stræben. Ellers bringer vedkommende sin sjæl i fare ved at negligere det, der kunne være en kilde til åndeligt og intellektuelt samspil livet igennem. Der er forskel på en omvendt, som bygger på Kristus, klippen, ved hjælp af Mormons Bog, og som holder fast i jernstangen og en, der ikke gør.⁹

Der er stadig flere blandt os, som gennem Mormons Bog er blevet overbevist om, at Jesus er Kristus. Nu har vi brug for stadig flere, som vil bruge Mormons Bog til at vise Kristus mere hengivenhed. Vi må være overbeviste og hengivne ...

Mine kære brødre og søstre, lad os læse Mormons Bog og blive overbeviste om, at Jesus er Kristus. Lad os fortsætte med at genlæse Mormons Bog, så vi mere fuldt ud kan komme til Kristus, være ham hengivne, samlede om og opslugte i ham.

Vi møder modgang hver dag. Denne tidsalders udfordringer står ikke tilbage for nogen tidligere, og disse udfordringer vil tage til både åndeligt og timeligt. Vi må holde os nær på Kristus, vi må dagligt påtage os hans navn, altid mindes ham og holde hans bud.¹⁰

Vi må lade jorden og vores eget liv strømme over med Mormons Bog.

Vi har hver især brug for at få et vidnesbyrd om Mormons Bog gennem Helligånden. Dernæst bør det vidnesbyrd tillige med Mormons Bog bæres for andre, så de også gennem Helligånden kan kende til sandheden deraf.¹¹

Kan I forestille jer, hvad der ville ske med et øget antal eksemplarer af Mormons Bog i hænderne på et større antal missionærer, som ved, hvordan de skal bruge dem, og som er blevet født af Gud? Når det sker, vil vi opnå den rige høst af sjæle, som Herren har lovet.¹²

Jeg har en overbevisning: Jo mere vi underviser og forkynder ud fra Mormons Bog, jo mere vil vi behage Herren, og jo større kraft får vi at tale med. Ved at gøre det vil flere blive omvendt, både inden for Kirken og udenfor blandt dem, vi forkynder for ... så det

»Jeg har en vision om at oversvømme jorden med Mormons Bog.«

er vores opgave at undervise om de principper, vi finder i Bibelen og Mormons Bog. »Disse skal være det, de skal undervise i, sådan som de skal blive ledt af Ånden« (L&P 42:13).¹³

Mormons Bog er det redskab, som Gud har udformet til at »skulle hen over jorden som med en flodbølge for at indsamle [sine] egne udvalgte« (Moses 7:62). Denne hellige del af skriften er nødt til at blive en mere central del af vores forkyndelse, undervisning og missionering ...

I denne elektroniske medietidsalder og med massedistribution af det trykte ord vil Gud lade os stå til regnskab for det, hvis vi ikke nu gør et seriøst fremstød for Mormons Bog.

Vi har Mormons Bog, vi har medlemmerne, vi har missionærerne, vi har ressourcerne og verden har behovet. Tiden er inde!

Mine elskede brødre og søstre, vi har svært ved at fatte kraften i Mormons Bog eller den guddommelige rolle, den må spille, og i hvilken udstrækning den må frem ...

Jeg udfordrer os hver især til bønsumt at overveje, hvilke tiltag vi personligt kan tage for at føre dette nye vidnesbyrd om Kristus mere ind i vores eget liv og ud i verden, som står i et desperat behov for den.

Jeg har en vision om årvågne familier, levende klasseværelser og talerstole, der flammer af ånden fra budskaberne i Mormons Bog.

Jeg har en vision om hjemme- og besøglærere, funktionærer i menigheder, stavs- og missionsledere, som rådgiver folk ud fra den mest korrekte af alle bøger – Mormons Bog.

Jeg har en vision om kunstnere, som laver film, teaterstykker, skriver bøger, musik og maler om de store temaer og skikkelser i Mormons Bog.

Jeg har en vision om tusinder af missionærer, der tager ud i missionsmarken med hundredvis af skriftsteder, som de kan udenad fra Mormons Bog, så de kan imødekomme en åndeligt udhungret verdens behov.

Jeg har en vision om, at hele Kirken kommer Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i Mormons Bog.

Ja, jeg har en vision om at oversvømme jorden med Mormons Bog.¹⁴

Jeg vil gerne have lov til at rose jer trofaste hellige, som stræber efter at lade jorden og jeres liv oversvømme af Mormons Bog. Vi må ikke alene tage et seriøst tiltag for viderebringe flere eksemplarer af Mormons Bog, men vi må også mere frimodigt anvende dens storslåede budskaber i vores eget liv og føre dem ud i verden.¹⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Læs præsident Bensons råd om, hvordan vi bør studere Mormons Bog i afsnit 1. Hvordan kan det råd hjælpe os til at møde udfordringer? Hvilke skriftsteder i Mormons Bog handler om de udfordringer, vi møder?
- Hvilke eksempler har I set på opfyldelse af løfterne i afsnit 2? Hvad kan vi gøre for at dele Mormons Bog med mennesker, som står i behov for disse løfter?

- Hvad tror I, det betyder at »lade jorden og vores liv oversvømme med Mormons Bog«? (Se eksempler i afsnit 3).

Skriftstedshenvisninger

2 Ne 27:22; Morm 8:26-41; Moro 1:4; 10:3-5; se også indledningen til Mormons Bog

Studiehjælp

Når du læser, så »understreg og marker ord eller vendinger, så du kan skelne mellem begreberne i et enkelt vers ... i marginen kan du skrive skriftstedshenvisninger, som forklarer de skriftsteder, du studerer« (*Forkynd mit evangelium*, 2005, 2007, s. 23).

Noter

1 Se »Til Kirkens børn«, <i>Stjernen</i>, juli 1989, s. 76. 2 Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, <i>Stjernen</i>, juli 1989, s. 3. 3 LaRene Gaunt, »Does the Book of Mormon Count?«, <i>Ensign</i>, juni 1991, s. 20. 4 Howard J. McOmber II, i »Finding Truth in the Book of Mormon«, <i>Ensign</i>, jan. 1996, s. 10-11. 5 Navnet er tilbageholdt. Fra et manuskript, som ikke er udgivet. 6 Se »Mormons Bog, vor religions slutten«, <i>Stjernen</i>, oktoberkonferencen 1986, s. 4. 7 Se »Mormons Bog, vor religions slutten«, s. 4-5.	8 Se »Endnu et vidne om Kristus«, <i>Stjernen</i>, jan. 1985, s. 5. 9 Se »Mormons Bog er Guds ord«, <i>Stjernen</i>, maj. 1988, s. 7. 10 Se »Kom til Kristus«, <i>Stjernen</i>, jan. 1988, s. 78, 79. 11 Se »Mormons Bog og Lære og Pagter«, <i>Stjernen</i>, juli 1987, s. 77. 12 Se »Født af Gud«, <i>Stjernen</i>, okt. 1989, s. 5. 13 <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i>, 1988, s. 58. 14. Se »Oversvømme jorden med Mormons Bog«, <i>Stjernen</i>, jan. 1989, s. 3, 4. 15. Se »Vogt jer for stolthed«, s. 3.

Følg den levende profet

*»For os må den vigtigste profet være
den, der lever på vores tid.«*

Fra Ezra Taft Bensons liv

En aften, da Ezra Taft Benson var 15 år gammel, sad han ved middagsbordet med resten af familien og lyttede til, at hans far læste et brev op fra præsident Joseph F. Smith og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab. I brevet stod der blandt andet: »[Vi] råder og opfordrer ... til at indføre en »hjemmeaften« i hele Kirken, hvor fædre og mødre kan samle deres drenge og piger omkring sig i hjemmet og undervise dem i Herrens ord ... Hvis de hellige vil adlyde dette råd, lover vi, at de vil få store velsignelser. Kærligheden i hjemmet og lydighed mod forældrene vil tiltage. Der vil udvikle sig en tro i hjertet på Israels ungdom, og de vil opnå en kraft til at modstå den dårlige indflydelse og de fristelser, der vil omgive dem.«¹

Præsident Benson sagde senere: »Da min far var færdig med at læse brevet, sagde han: »Præsidentskabet har talt, og dette er Herrens ord til os!« Fra da af holdt vi trofast familieaften i mit barndomshjem.«²

Da præsident Benson selv stiftede familie, videreførte han og hans hustru den tradition, han havde lært af sine forældre. Han sagde: »Jeg vidner ud fra erfaringer i mine forældres hjem og oplevelsen med familieaftener i mit eget hjem om de store åndelige velsignelser, der kan følge deraf.«³

I 1947 rådede Det Første Præsidentskab Kirkens medlemmer til at forny deres bestræbelser på at holde familieaften. Præsident Benson, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, adresserede emnet i en generalkonferencetale. Han bar vidnesbyrd om, at familien er en »guddommelig institution«⁴, og han

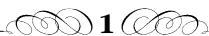

I dag samles sidste dages hellige i Konferencecentret og over hele verden for at lytte til den levende profet.

mindede de hellige om de velsignelser, der ville følge, hvis de fulgte profetens råd om at styrke deres familie og holde familieaften. Han sagde: »Vores lykke er både nu og herefter knyttet til, hvor godt vi tager vare på dette store ansvar. Det fortjener, mine brødre og søster, vores bønsumme planlægning og opmærksomhed, og i mit hjerte nærer jeg tillid til, at det vil resultere i store gevinster. Der vil følge stor glæde og tilfredsstillelse, hvis vi giver lige så meget agt på dette råd, som på de andre vi får af Kirkens præsidentskab.«⁵

Da Ezra Taft Benson selv havde oplevet de velsignelser, der kommer af at give agt på Herrens tjeneres råd, opfordrede han ofte indtrængende de sidste dages hellige til at have blikket rettet mod den levende profet. Han vidnede frimodigt om, at enhver af de præsidenter for Kirken, som han havde tjent, var guddommeligt kaldede.⁶ Da præsident Spencer W. Kimball, der var blevet ordineret som apostel samme dag som præsident Benson, holdt sin første tale som præsident for Kirken til en gruppe kirkeledere, rejste præsident Benson sig op og sagde med skælvende stemme noget, som afspejlede de tilstedeværendes følelser: »Præsident Kimball, i alle de år, hvor disse møder er blevet afholdt, har vi aldrig hørt sådan en tale, som du lige har holdt. Der er i sandhed en profet i Israel.«⁷ Og da det guddommelige kald faldt på præsident Benson, da præsident Kimball var gået bort, modtog han det med ydmyghed og målrettethed. Han sagde: »Min hustru, Flora, og jeg har vedholdende bedt for, at der måtte ske et mirakel, så præsident Kimballs dage på jorden måtte blive mange flere. Nu hvor Herren har talt, vil vi gøre vores bedste for under hans vejledning at fremme værket her på jorden.«⁸

Ezra Taft Bensons lærdomme

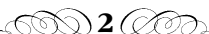

Kirkens præsident er Herrens talerør på jorden.

Lær at have blikket rettet mod profeten. Han er Herrens talerør og det eneste menneske, som kan tale for Herren i dag. Giv hans inspirerede råd fortrin. Lad hans inspirerede ord være den vægt, hvorpå I vejer råd fra alle andre mindre bemyndigede. Lev så tæt på Ånden, at I kan kende sandheden af alt.⁹

Herrens talerør på jorden i dag modtog sin myndighed gennem en linje af profeter, som går tilbage til Joseph Smith, der blev ordineret af Peter, Jakob og Johannes, som blev ordineret af Kristus, der var og er Kirkens overhoved, Skaber af denne jord, og den Gud, som alle mennesker skal stå til regnskab for.¹⁰

Denne kirke ledes ikke ved menneskelig visdom. Det ved jeg. Det er Guds kraft og indflydelse, som leder hans kirke.¹¹

Den vigtigste profet for os er den levende profet.

Gud ved alt fra ende til anden, og ingen mand bliver utilsigtet præsident for Jesu Kristi Kirke, han sidder der heller ikke ved et held, og han kaldes ikke tilfældigt hjem.

For os må den vigtigste profet være den, der lever på vores tid. Det er den profet, som modtager de instruktioner, Gud har til os i dag. Guds åbenbaring til Adam instruerede ikke Noa i at bygge arken. Enhver generation har brug for de gamle skrifter plus den skrift, der kommer fra den levende profet. Derfor er den mest afgørende læsning og granskning, I kan foretage jer, den af de seneste inspirerede ord fra Herrens talerør. Det er derfor, at det er vigtigt, at I har adgang til og nøje læser hans ord ...

Ja, »Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag« (*Salmer og sange*, nr. 13).¹²

Vogt jer for dem, der bruger de døde profeter mod de levende, for de levende har fortrinsret.¹³

Hver enkel præsident er nøje udvalgt efter tidens behov og omstændigheder i verden og i Kirken. Alle har de været »mænd af tiden«, som vi så med præsident Spencer W. Kimball. Tænk over, hvor stort et mirakel en sådan forudordination og forberedelse er! Takket være kaldelser og nøgler, der blev givet og overdraget mange år forud for, at kappen faldt på ham, har præsidenten [for Kirken] altid været den rette mand på rette tid og sted. Dette mirakel er blot et blandt flere, der viser Kirkens guddommelighed.¹⁴

Lad mig spørge, har vi brug for en sand Herrens profet på jorden i dag? Havde folket på Noas tid brug for en profet, der kunne advare dem åndeligt og timeligt? Hvis et menneske havde nægtet at følge

Som Kirkens præsident talte Ezra Taft Benson indtrængende og med stor kærlighed.

Noa, kunne han så blive reddet fra syndfloden? Alligevel fortæller Bibelen os, at i de sidste dage, som vi lever i, vil folks ugudelighed være at sammenligne med ugudeligheden blandt folket på Noas tid, da Herren rensede jorden med syndfloden (se Matt 24:37-39). Tror I, at vi har brug for en profet til at advare os og forberede os på den renselse, som Gud har lovet vil komme, denne gang ved ild?¹⁵

Hvis vi ønsker at vide, hvordan vi står hos Herren, så lad os spørge os selv, hvor godt vi står med hans jordiske kaptajn – hvor godt vores liv harmonerer med Herrens salvede – den levende profet – Kirkens præsident og Det Første Præsidentskabs kворum.¹⁶

3

Den levende profet fortæller os det, som vi har brug for at vide, og ikke nødvendigvis det, vi ønsker at vide.

Et særligt kendetegn ved en profet er, at han siger, det er et budskab fra Gud. Han undskylder ikke for budskabet, ej heller frygter han for sociale bagslag, som kan føre til spot og forfølgelse.¹⁷

Sommetider er der nogle, der mener, at deres jordiske kundskab om et vist emne overgår den himmelske kundskab, som Gud har givet sin profet om samme emne. De føler, at profeten skal have den samme jordiske udmærkelse eller uddannelse, som de har, før de vil acceptere noget, profeten har at sige, som går imod deres jordiske skoling. Hvor meget jordisk skoling havde Joseph Smith fået? Alligevel modtog han åbenbaringer om alle mulige emner ... Vi opfordrer til jordisk kundskab på mange områder, men husk, at dersom der er en konflikt mellem jordisk kundskab og profetens ord, så stil jer på profetens side, så vil I blive velsignede, og tiden vil vise, at I gjorde det rette ...

Profeten behøver ikke at sige: »Så siger Herren« for at give os hellig skrift.

Sommetider strides der over ord. Nogle siger, at profeten er kommet med et råd, men at vi ikke er forpligtede til at følge det, medmindre han siger, det er en befaling. Men Herren siger om profeten: »Derfor skal I ... give agt på alle de ord og befalinger, som han giver jer« (L&P 21:4) ...

Profeten fortæller os det, som vi har brug for at vide, ikke altid det, som vi ønsker at vide.

»Du har kundgjort os hårde ord, mere end vi er i stand til at bære«, beklagede Nefis brødre sig. Men Nefi svarede ved at sige: »De skyldige [anser] sandheden for at være hård, for den skærer dem til deres inderste« (1 Ne 16:1-2).

Præsident Harold B. Lee sagde:

»I vil måske ikke synes om det, som kommer fra Kirkens ledelse. Det går måske imod jeres politiske synspunkter. Det går måske imod jeres sociale synspunkter. Det griber måske forstyrrende ind i jeres sociale liv ... Jeres og vores sikkerhed afhænger af, hvorvidt vi følger det eller ej ... Lad os have blikket rettet mod Kirkens præsident« (Conference Report, okt. 1970, s. 152-153).

Men det er tanken om en levende profet, der virkelig oprører verden. »Selv i Kirken,« sagde præsident Kimball, »er mange tilbøjelige til at pynte gravstedet for gårsdagens profeter, og mentalt stene de levende« (*Instructor*, 95:257).

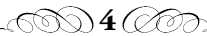
Hvorfor? Fordi den levende profet fortæller os, hvad vi har brug for at vide lige nu, og verden foretrækker, at profeter enten er døde eller passer deres egne sager ...

Hvordan vi reagerer på en levende profets ord, når han fortæller os ting, som vi har brug for at vide, men helst ikke vil høre, er en prøve på vores trofasthed ...

De lærde kan føle, at profeten kun er inspireret, når han er enig med dem, ellers siger de, at profeten kun giver udtryk for sin mening eller taler som et menneske. De rige kan føle, at de ikke har brug for at tage imod råd fra en beskeden profet ...

Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller blandt de verdslige.

Når en profet åbenbarer sandheden, deler det folk. De ærlige af hjertet giver agt på hans ord, mens de uretfærdige enten ignorerer eller bekæmper ham. Når profeten peger på verdens synder, så ønsker de verdslige enten at lukke munden på profeten eller handle, som om profeten slet ikke eksisterede, frem for at omvende sig fra deres synder. Popularitet har aldrig været et bevis på sandhed. Mange profeter er blevet dræbt eller udstødt. Efterhånden som vi nærmer os Herrens andet komme, kan I forvente, at folk i verden bliver mere ugudelige, og profeten bliver mindre populær blandt dem.¹⁸

Vi bliver velsignede, når vi følger den levende profet.

Til at bestå de store prøver, der ligger forude, vil jeg give jer ... en prægtig nøgle, der, hvis I ærer den, vil krone jer med Guds herlighed og føre jer sejrrigt frem trods Satans rasen.

I Kirken synger vi salmen »Hav tak for profeten, du sendte« (Salmer og sange, nr. 13). Her er den prægtige nøgle så – følg profeten ...

Profeten er det eneste menneske, der taler på vegne af Herren i alting.

I Lære og Pagter afsnit 132:7 taler Herren om profeten – [Kirkens] præsident – og siger:

»Der er aldrig mere end én på jorden på samme tid, til hvem denne magt og dette præstedømmes nøgler er overdraget.«

I afsnit 21 vers 4-6 siger Herren endvidere:

»Derfor skal I, hvormed menes kirken, give agt på alle de ord og befalinger, som han giver jer, efterhånden som han modtager dem, idet han vandrer i al hellighed over for mig;

for hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund.

For ved at gøre dette skal helvedes porte ikke få overhånd over jer.«¹⁹

Profeten vil aldrig vildlede Kirken.

Præsident Wilford Woodruff har sagt: »Jeg siger til Israel, Herren vil aldrig tillade mig eller nogen anden mand, som står som Kirkens præsident, at lede jer på vildspor. Det er ikke en del af programmet. Det er ikke Guds hensigt« (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2004, s. 194).

Præsident Marion G. Romney har fortalt om denne hændelse:

»Jeg kan huske, da jeg for år tilbage var biskop, og præsident Heber J. Grant skulle tale i vores menighed. Efter mødet kørte jeg ham hjem ... Da han stod ud, lagde han sin arm om min skulder og sagde: »Min dreng, hold altid øjet rettet mod Kirkens præsident, og skulle han nogen sinde sige, at I skal gøre noget, der er forkert, og I gør det, så vil Herren velsigne jer for det.« Med et glimt i øjet sagde han så: »Men du behøver ikke at bekymre dig. For Herren lader ikke sit talerør lede folket på afveje.« (Conference Report, okt. 1960, s. 78).²⁰

Det fortælles, at Brigham Young kom kørende gennem et bysamfund, hvor han så en mand, der byggede et hus. Uden videre fortalte han ham, at han skulle lave murene dobbelt så tykke. Da manden anerkendte Brigham Young som profet, ændrede han sine planer og lavede sine mure dobbelt så tykke. Kort tid efter blev byen ramt af en oversvømmelse, der resulterede i store ødelæggelser, men mandens mure blev stående. Da han lagde tag på sit hus, hørte man ham synges: »Hav tak for profeten, du sendte.«²¹

Eftersom vi er medlemmer af Kirken, skal vi nogle svære ting igennem, hvis vi skal nå sikkert hjem. Vi vil få mulighed for at vælge mellem modstridende råd. Det er derfor, at vi – jo før, jo bedre – må lære at have blikket rettet mod profeten, Kirkens præsident.²²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde: »Lær at have blikket rettet mod profeten« (afsnit 1). Hvilken betydning har det for jer?
- Hvorfor tror I, at den vigtigste profet for os er den nuværende præsident for Kirken? (Se afsnit 2). Hvilke råd har vi for nyligt modtaget fra den levende profet?
- Gennemgå afsnit 3 og tænk over et tidspunkt i jeres liv, hvor I har fulgt profetens råd, selvom I ikke helt forstod det. Hvad kan vi lære af sådanne oplevelser?
- Overvej den »prægtige nøgle«, som præsident Benson fremhæver i afsnit 4. Hvilke velsignelser har I fået, når I har brugt den prægtige nøgle?

Skriftstedshenvisninger

2 Krøn 20:20; Am 3:7; Ef 2:19-20; 4:11-15; L&P 1:14-16, 37-38; 107:91-92; TA 1:6

Til underviseren

»Vær ikke bange for stille stunder. Folk har ofte brug for tid til at tænke over og besvare spørgsmål eller til at udtrykke det, som de føler. Du kan holde en pause, efter du har stillet et spørgsmål, efter der er blevet fortalt om en åndelig oplevelse, eller når en person har svært ved at udtrykke sig« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 66-67).

Noter

1. Joseph F. Smith, Anthon H. Lund og Charles W. Penrose, »Home Evenings«, <i>Improvement Era</i>, juni 1915, s. 733-734. 2. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i>, 1988, s. 528. 3. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i>, s. 528. 4. Conference Report, okt. 1947, s. 23.	5. Conference Report, okt. 1947, s. 27. 6. Se for eksempel Conference Report, okt. 1968, s. 17; Conference Report, apr. 1970, s. 127; <i>Ensign</i>, jan. 1973, s. 57; <i>Den danske Stjerne</i>, apr. 1981, s. 64; <i>Den danske Stjerne</i>, okt. 1984, s. 14.

7. Se W. Grant Bangerter, »Et særligt øjeblik i Kirkens historie«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 40.
8. Citat fra Don L. Searle, »President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church«, *Ensign*, dec. 1985, s. 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 132.
12. »Jesus Christ – Gifts and Expectations«, *New Era*, maj 1975, s. 16-17.
13. Se »Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten«, *Den danske Stjerne*, juni 1981, s. 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 142.
15. »Listen to a Prophet's Voices«, *Ensign*, jan. 1973, s. 59.
16. Se »Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten«, s. 8.
17. Se »Joseph Smith: en profet for vor generation«, *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 104.
18. Se »Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten«, s. 3-4, 6; fremhævelse fjernet i forhold til original.
19. Se »Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten«, s. 1-2; fremhævelse fjernet i forhold til original.
20. Se »Fjorten grundprincipper hvorved vi kan følge profeten«, s. 3; fremhævelse fjernet i forhold til original.
21. »Civic Standards for the Faithful Saints«, *Ensign*, juli 1972, s. 61; se også Sidney Alvarus Hanks og Ephraim K. Hanks, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier*, 1948, s. 78-80.
22. Conference Report, okt. 1966, s. 122.

»Søg Ånden i alt, I gør«

»Vi må være åbne og modtagelige for Helligåndens tilskyndelser på alle områder i livet.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Når præsident Ezra Taft Benson rådgav andre generalautoriteter om at tjene i Kirken, sagde han ofte: »Husk, brødre, i dette værk er det Ånden, der tæller.«¹ Og når han og de brødre tjente sammen, belærte han om dette princip gennem sit eksempel og viste, at Herren er »sine tjenere nær, så nær at de kan høre hans hvisken«.² Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har fortalt om engang, han ledsagede præsident Benson til en stavsconference, hvor der skulle kaldes en ny stavspræsident:

»Efter han havde bedt, interviewet, gennemtænkt og bedt igen, spurgte ældste Benson mig, om jeg vidste, hvem den nye stavspræsident skulle være. Jeg sagde, at jeg endnu ikke havde modtaget den inspiration. Han så på mig i lang tid og svarede, at det havde han heller ikke. Imidlertid *blev* vi inspireret til at bede tre værdige præstedømmebærere om at tale ved konferencens møde lørdag aften. Et kort øjeblik efter den tredje taler var begyndt, hviskede Ånden til mig, at han skulle være den nye stavspræsident. Jeg kiggede over på præsident Benson og så tårer strømme ned over hans kinder. Vi havde begge fået åbenbaring – men kun ved vedblivende at søge vor himmelske Faders vilje, mens vi gik fremad i tro.«³

Ved indledningen af en konference for nye missionspræsidenter gav præsident Benson følgende råd:

»Som jeg har sagt så mange gange til mine brødre, er Ånden det vigtigste enkeltstående element i dette værk. Med Ånden og nøje varetagelse af jeres kald kan I udføre mirakler for Herren i

Hvordan får vi Ånden? »Ved troens bøn,« siger Herren.

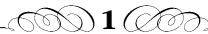
missionsmarken. Uden Ånden vil I aldrig opnå succes, *uanset* hvor store talenter og evner, I har.

De næste tre dage vil I modtage storartet instruktion. I vil få håndbøger, der vil blive drøftet ansvar og procedurer, I vil analysere retningslinjer, og alt dette vil være til stor nytte for jer. Men den største hjælp, I nogensinde vil modtage som missionspræsidenter, kommer ikke fra håndbøger eller manualer. Jeres største hjælp vil komme fra Herren selv, når I søger og trygler ham i ydmyg bøn. Når I gang på gang må ned på knæ og bede ham om guddommelig hjælp til at lede jeres mission, vil I føle Ånden, I vil modtage svar fra det høje og jeres mission vil trives åndeligt på grund af jeres afhængighed af og tiltro til ham.«⁴

Præsident Benson gav samme råd til alle medlemmer af Kirken, deriblandt børnene⁵, da han sagde: »I dette arbejde er det Ånden, der tæller. Hvor vi end arbejder, så ved jeg, at vi må stole på Ånden. Lad os sørge for at have Ånden og være trofaste medlemmer af Kirken – hengivne børn og forældre, trofaste hjemmelærere, dygtige instruktører, inspirerede menigheds- og stavsledere.«⁶

Selvom præsident Benson forkyndte denne sandhed i al offentlighed og frimodighed overalt i verden, bestræbte han sig først og fremmest på selv at følge den privat og i stilhed. Det begyndte i hjemmet, i partnerskabet med hustruen, Flora. Floras halvsøster, Julia Dalley, besøgte engang familien Benson og skrev senere et brev til Flora, hvor hun kommenterede familien. »Hvad i alverden kunne være mere ideelt?« skrev hun. »Jeg beundrer enkeltheden i jeres måde at leve på, men mest af alt blev jeg imponeret af det faktum, at Herrens Ånd dvæler i jeres hjem.«⁷

Ezra Taft Bensons lærdomme

Vi bør stræbe efter at nyde Helligåndens konstante selskab alle dage i hele vores liv.

En sikker metode til at afgøre, om vi befinder os på den lige og snævre sti, er, om vi har Herrens Ånd i vores liv.

Det at have Helligånden hos sig kaster visse frugter af sig.

Apostlen Paulus sagde, at »Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (Gal 5:22-23).

Den vigtigste ting i vores liv er Ånden. Sådan har jeg altid følt. Vi må være åbne og modtagelige for Helligåndens tilskyndelser på alle områder af vores liv ... Disse tilskyndelser kommer ofte, når vi ikke er for presset af aftaler og fanget af dagligdagens bekymringer.⁸

Det største behov, vi alle har, er en åndelighed, der er afstemt med Herrens Ånd. Vi bør stræbe efter at nyde Helligåndens konstante selskab alle dage i hele vores liv. Når vi har Ånden, vil vi elske at tjene andre, vi vil elske Herren, dem vi tjener med, og dem vi tjener.

En del år efter, at Joseph Smith led martyrdøden, viste han sig for præsident Brigham Young. Hør hans budskab:

»Fortæl folket, at de skal være ydmyge og trofaste og sikre sig, at de har Herrens Ånd hos sig, for den vil føre dem på rette vej. Vær omhyggelige og skræm ikke den lille sagte stemme bort; den vil lære jer, hvad I skal gøre og hvorhen I skal gå; den vil skænke jer rigets frugter. Sig til brødrene, at de skal åbne deres hjerte for at blive overbevist, således at deres hjerte kan være beredt til at modtage Helligånden« ...

Dette sidste dages værk er åndeligt. Det kræver åndelighed at fatte det, elske det og fornemme det. Søg derfor Ånden i alt, hvad I foretager jer. Bevar den hos jer til stadighed. Det er vores udfordring.⁹

Vi lever i en meget ugudelig verden. Vi udsættes konstant for propaganda om, at ondt er godt og godt er ondt. Det vrimler med falske lærdomme, som påvirker os. Alt, der er gavnligt, godt, rent, opløftende og styrkende, udfordres som aldrig før.

En af årsagerne til, at vi er her på jorden, er, at vi skal skelne mellem sandhed og vildfarelse. Evnen til at skelne kommer gennem Helligånden, og afgøres ikke blot af vore intellektuelle færdigheder.

Når vi ærligt og oprigtigt søger sandheden, vil dette smukke løfte blive opfyldt: »Gud vil ved sin hellige Ånd, ja, ved den ubeskrivelige gave, som Helligånden er, give jer kundskab« (L&P 121:26).¹⁰

2

Hvis vi er ydmyge og følsomme, tilskynder Herren os gennem vore følelser.

Bed vor himmelske Fader om at velsigne jer med sin Ånd altid. Vi kalder ofte Ånden Helligånden ... Helligånden hjælper os til at vælge det rette. Helligånden beskytter jer mod ondt. Han hvisker til jer med en lille, stille stemme, at I skal gøre det rigtige. Når I *gør* godt, så *føles* det godt, og det er Helligånden, der taler til jer. Helligånden er en pragtfuld ledsager. Han er der *altid* til at hjælpe jer.¹¹

Tænk nøje over det, I ikke forstår. Som Herren sagde til Oliver Cowdery: »Du må gennemtænke det i dit sind; dernæst må du spørge mig, om det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du *føle*, at det er rigtigt« (L&P 9:8; fremhævelse tilføjet).

Lagde I mærke til den sidste sætning? »Således skal du *føle*, at det er rigtigt.«

Vi hører oftest Herrens ord som en følelse. Hvis vi er ydmyge og følsomme, tilskynder Herren os gennem vore følelser. Det er derfor, åndelige tilskyndelser til tider fører til stor glæde, andre gange til tårer. Mange gange er jeg blevet følelsesmæssigt bevæget og mere fintfølende, når jeg er blevet rørt af Ånden.

Helligånden gør, at vi bliver mere fintfølende. At vi føler større kærlighed og omsorg for hinanden. At vi er mere rolige i vores forhold. At vi har større evne til at elske hinanden. Mennesker vil søge vores selskab, fordi vi udstråler Åndens indflydelse. Vi minder mere om Gud af væsen. Som følge deraf bliver vi mere følsomme over for Helligåndens tilskyndelser og dermed bedre i stand til at forstå åndelige ting.¹²

3

Vi opnår Ånden gennem oprigtig bøn og faste.

Hvordan får vi Ånden? »Ved troens bøn,« siger Herren (L&P 42:14). Derfor må I bede oprigtigt og med fast forsæt. Vi må bede om mere tro og for Åndens ledsagelse i vores undervisning. Vi bør bede Herren om tilgivelse.

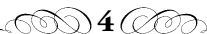
Vore bønner må opsendes i samme ånd og med samme ildhu som Enosh' bønner i Mormons Bog. De fleste er bekendt med den inspirerende beretning, så jeg vil ikke gentage den. Jeg vil blot henlede jeres opmærksomhed på disse ord. Enosh sagde: »Jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde foran Gud, før jeg fik forladelse for mine synder.« Han fortæller, hvad kampen med Gud gik ud på. Bemærk inderligheden i hans anmodning:

»Og min sjæl hungrede,
og jeg knælede ned for min skaber
og anråbte ham i indtrængende bøn og påkaldelse for *min egen sjæl*;
og hele dagen lang anråbte jeg ham.«

Dernæst siger Enosh: »Der kom en røst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet ... derfor blev min skyld fejlet bort.« Da han spurgte Herren om, hvordan det var kommet i stand, svarede Herren ham således: »På grund af din tro på Kristus ... se, din tro har *gjort dig ren*« (En 1:2,4-8, fremhævelse tilføjet).

Enosh var blevet åndeligt helbredt. Gennem sin mægtige bøn-faldelse af Gud oplevede han, hvad den trofaste i enhver uddeling kan opleve, oplever og må opleve, hvis de skal se Gud og fyldes med hans Ånd.¹³

Hvis I ønsker at få Ånden i jeres embede og kaldelse ... så prøv at faste i en periode. Jeg mener ikke bare at afstå fra et måltid og så spise dobbelt så meget ved det næste. Jeg mener rigtig faste og bøn i den periode. Det vil i højere grad end noget andet give jer den sande ånd i jeres embede og kaldelse og tillade Ånden at virke gennem jer.¹⁴

Dagligt studium af skriften inklusive meditation over visse vers indbyder Ånden.

Søg skrifterne flittigt i personligt studium hver dag. Dagligt studium af skriften indbyder Ånden.¹⁵

Dagligt studium af skriften indbyder Ånden.

Brug tid på at meditere. Meditation over et skriftsted – Jak 1:5 – førte til, at en ung mand begav sig ud i en lund for at tale med sin himmelske Fader. Dermed åbnede himlene sig for denne uddeling.

Meditation over et skriftsted i Johannesevangeliet i Det Nye Testamente førte til den store åbenbaring om de tre grader af herlighed (se Joh 5:29; L&P 76).

Meditation over nogle skriftsteder i Peters Brev åbnede himlene for præsident Joseph F. Smith, og han så åndeverdenen. Den åbenbaring, der kendes som synet om de dødes forløsning, er nu en del af Lære og Pagter (se 1 Pet 3:18-20; 4:6; L&P 138).

Tænk nøje over vigtigheden af det ansvar, Herren har givet os. Herren har givet dette råd: »Lad evighedens alvor hvile på jeres sind«

(L&P 43:34). Det kan I ikke gøre, når jeres sind er alt for optaget af verdslige bekymringer.

Læs og studér skrifterne. Skrifterne bør studeres i hjemmet, hvor fædre og mødre fører an og viser et godt eksempel. Skrifterne skal forstås ved Helligåndens kraft, for Herren har givet de trofaste og lydige dette løfte: »Du kan lære hemmelighederne og de fredsskabende sandheder« (L&P 42:61).

Følgende udtalelse af præsident Spencer W. Kimball viser, hvordan vi kan udvikle en større åndelighed i vores liv:

»Jeg har opdaget, at når jeg bliver lemfældig i mit forhold til guddommen, og når det lader til, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, så er jeg langt, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skriften, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage. Jeg opdager, at jeg får større kærlighed til dem, som jeg bør elske af hele mit hjerte, sind og styrke, og når jeg elsker dem højere, er det lettere for mig at følge deres råd« ...

Det er et storartet råd, som jeg af egen erfaring ved er sandt.

Jo bedre bekendt man er med skrifterne, jo bedre kender man Herrens sind og vilje, og jo tættere kommer man på hinanden som ægtemand, hustru og børn. Ved at læse skriften vil I opdage, at evighedens sandheder vil hvile over jer.¹⁶

Modstanderen har intet ønske om, at I studerer i jeres hjem, og han vil skabe problemer, hvis han kan. Men vi må stå imod.¹⁷

Vi kan ikke lære Gud og Jesus at kende uden at studere om dem og gøre deres vilje. Den kurs fører til yderligere åbenbaret kundskab, som, hvis den bringes i anvendelse med tiden, vil føre os til flere sandheder. Dersom vi følger den fremgangsmåde, vil vi modtage mere lys og glæde, som i sidste ende fører til Guds nærhed, hvor vi sammen med ham vil opnå en fylde.¹⁸

Helligånden vil blive hos os, når vi ærer, respekterer og adlyder Guds love.

Vi har fået at vide, at Ånden ikke bor i et urent tabernakel (se Hel 4:24). Derfor må en af vore første prioriteter være at sørge for, at vores personlige liv er i orden.¹⁹

Lad mig sige noget om lydighed. I er ved at lære at holde alle Herrens bud. Når I gør det, vil hans Ånd være hos jer. I vil få det godt med jer selv. Man kan ikke *gøre* noget forkert og *have det* godt. Det er umuligt!²⁰

De timelige velsignelser i forbindelse med overholdelse af Visdomsordet er: De »skal få sundhed i navlen og marv i knoglerne ... og skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte« (L&P 89:18, 20).

Jeg har dog altid følt, at den største velsignelse ved lydighed mod Visdomsordet og alle andre bud er åndelig.

Lyt til det åndelige løfte: »Alle hellige, der husker at holde og efterkomme disse ord og vandrer i lydighed *mod befalingerne* ... skal finde visdom, og store skatte af kundskab, endog skjulte skatte« (L&P 89:18,19; fremhævelse tilføjet).

Nogle har troet, at dette løfte blot beroede på det, der knytter sig til visdomsordet. Men I bør bemærke, at vi må vandre i lydighed mod *alle* befalingerne. Så vil specifikke åndelige løfter blive indfriet. Det betyder, at vi må adlyde tiendeloven, holde sabbatten hellig, holde os kyske og moralsk rene og adlyde alle andre bud.

Når vi gør det, lyder løftet: De »skal finde visdom og store skatte af kundskab, endog skjulte skatte« (L&P 89:19).

Hvilken far eller mor ønsker ikke Herrens inspiration i opdragelsen af deres børn? Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse velsignelser kan blive jer til del. Selvfølgelig ønsker forældre ikke at afholde deres børn fra at modtage Herrens velsignelser på grund af deres egen ulydighed. Alle fædre og mødre i Israel bør gøre sig værdige til dette løfte.

Efterlevelse af Guds bud er en betingelse for værdighed til at indtræde i Herrens hus. Der gives der visdom og »store skatte af kundskab«, som har at gøre med vores lykke i dette liv og glæde i evigheden ...

Jeg tror ikke på, at et medlem af Kirken kan have et aktivt og levende vidnesbyrd om evangeliet uden at holde befalingerne. Et vidnesbyrd er at nyde igangværende inspiration til at vide, at værket er sandt, det er ikke noget, vi blot modtager én gang. Helligånden

forbliver hos dem, der ærer, respekterer og adlyder Guds love. Og det er den selvsamme Ånd, der inspirerer det enkelte menneske. Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om vitterligheden af det løfte.²¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde, at Helligåndens tilskyndelser oftest »kommer, når vi ikke er for presset af aftaler og fanget af dagligdagens bekymringer« (afsnit 1). Hvordan kan vi være følsomme over for Ånden, selv når vi er under pres?
- Præsident Benson sagde: »Hvis vi er ydmyge og følsomme, tilskynder Herren os gennem vore følelser« (afsnit 2). Hvad har I lært om at genkende sådanne tilskyndelser?
- I afsnit 3 opfordrer præsident Benson os til at følge Enosh' eksempel, som vi kan læse om i Mormons Bog. Hvad kan vi lære af Enosh om at søge Ånden?
- Hvad er forskellen for jer på at læse skrifterne og »medit[ere] over en del af skriften«? (Se afsnit 4). Hvorfor tror I, at flittigt, dagligt studium af skriften hjælper os til at være modtagelige over for Åndens tilskyndelser?
- Præsident Benson sagde: »Helligånden forbliver hos dem, der ærer, respekterer og adlyder Guds love« (afsnit 5). Hvorfor tror I, at vores evne til at modtage inspiration er påvirket af vores indsats for at efterleve befalingerne?

Skriptstedshenvisninger

1 Ne 10:17-19; 2 Ne 4:15-16; Mosi 2:36-37; L&P 8:2-3; 45:56-57; 76:5-10; 121:45-46

Studiehjælp

»Mens du studerer, skal du være meget opmærksom på begreber, som kommer til dit sind, samt følelser i dit hjerte« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 18). Overvej at skrive de indtryk ned, som du modtager, selvom de virker irrelevante for det, du læser nu. Det kan være noget, som Herren ønsker at åbenbare dig.

Noter

1. Citeret af Thomas S. Monson, se i »En forudseende plan – et prægtigt løfte«, *Stjernen*, Aprilkonferencen 1986, s. 65.
2. Se »Søg Herrens Ånd«, *Stjernen*, sep. 1988, s. 6.
3. Robert D. Hales, »Personlig åbenbaring: Profeternes lærdomme og eksempler«, *Liahona*, nov. 2007, s. 87-88.
4. »My Challenges to Mission Presidents«, seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 1986.
5. Se »Til Kirkens børn«, *Stjernen*, juli 1989, s. 76.
6. Se »Et helligt ansvar«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 79.
7. Julia Dalley, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1988, s. 128.
8. Se »Søg Herrens Ånd«, s. 2, 3.
9. Se »Søg Herrens Ånd«, s. 6; udtalelsen af Brigham Young findes i *Manuscript History of Brigham Young*, 23. feb. 1947, 2 bd., red. Elden Jay Watson, 1968, 1971, 2:529.
10. *Come unto Christ*, 1983, s. 22.
11. Se »Til Kirkens børn«, s. 76
12. Se »Søg Herrens Ånd«, s. 3-5.
13. *Come unto Christ*, s. 92-93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 331-332.
15. »My Challenges to Mission Presidents«, seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 1986.
16. Se »Søg Herrens Ånd«, s. 3. Udtalelsen af Spencer W. Kimball findes også i *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 70.
17. Se »Et helligt ansvar«, s.80.
18. Se »I Hans fodspor«, *Stjernen*, feb. 1989, s. 6.
19. *Come unto Christ*, s. 92.
20. Se »Forbered jer til missionærgjerningen«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 35.
21. Se »Et princip med en forjættelse«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 92-93.

Templet i Los Angeles

De uvurderlige velsignelser ved Herrens hus

»Det er i templerne, vi modtager Guds største velsignelser, hvad angår det evige liv. Templerne er i virkeligheden himlens port.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

»Jeg er Herren taknemlig for, at mine minder om templet strækker sig helt tilbage til mine drengeår,« sagde præsident Ezra Taft Benson. »Jeg husker tydeligt, at jeg som dreng kom ind fra markerne i det gamle stuehus i Whitney i Idaho. Jeg kunne høre min mor synge: »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?« (*Salmer og sange*, nr. 143).

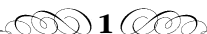
Jeg kan stadig se for mig, hvordan hun stod bøjet over strygebrættet med aviser på gulvet og strøg lange baner af hvidt stof med svedperler glinsende på panden. Da jeg spurgte, hvad hun lavede, sagde hun: »Det er tempeltøj, min dreng. Din far og jeg skal til templet ...«

Så satte hun det gamle strygejern på komfuret, trak en stol hen ved siden af min og fortalte mig om arbejdet i templet. Hvor vigtigt det er, at vi kan tage i templet og deltage i de hellige ordinancer, som udføres der. Hun udtrykte også sit brændende håb om, at hendes børn, børnebørn og oldebørn ville få mulighed for at nyde disse uvurderlige velsignelser.

Disse søde minder om ånden ved tempeltjeneste var en velsignelse i mit gamle landbohjem ... Disse minder er dukket op igen, når jeg har besøgt hvert af vore børn og børnebørn, min mors børnebørn og oldebørn, under indflydelse af Ånden i Herrens hus.

Det er nogle af mine mest dyrebare minder.«¹

Ezra Taft Bensons lærdomme

Templer er symboler på alt, vi har kært.

Templet er det sted på jorden, der er tættest på himlen.²

Templet vil blive et lys for alle i området – et symbol på alt, vi har kært.³

Templet er en stadig påmindelse om, at Gud ønsker, at familier skal være evige.⁴

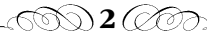
Templet er et konstant, synligt symbol på, at Gud ikke bare lader menneskene famle sig frem i mørke. Det er et sted for åbenbaring. Selvom vi lever i en falden verden – en ugudelig verden – er der udpeget hellige steder, som er blevet indviet således, at værdige mænd og kvinder kan lære om himlens orden og adlyde Guds vilje.⁵

Templet er et stående vidne om, at Guds kraft kan stå imod de onde kræfter i vores midte. Mange forældre, både i og uden for Kirken, bekymrer sig om, hvordan de skal beskytte deres børn imod den rullende lavine af synd, der truer med at opsluge kristne principper. Personligt er jeg helt på linje med præsident Harold B. Lee, som kom med denne udtalelse under Anden Verdenskrig: »Vi taler om sikkerhed i disse dage, og alligevel har vi svært ved at forstå, at ... vi har de hellige templer stående, hvor vi kan finde de symboler, ved hvilke der kan genereres kraft, som kan redde denne nation fra udryddelse.«⁶

Ved en fest på Beverly Hills Hilton Hotel i Los Angeles i Californien blev jeg engang af USA's præsident [da jeg var landbrugsminister] bedt om at hilse på præsidenten for en nyere republik. Han var præsident for 88 millioner mennesker, som var fordelt på 3000 øer, der strakte sig over 1600 km og en nation, som blot havde eksisteret som sådan i nogle få år. Da vi sad der ved den middag, som for størsteparten var sponsoreret af filmindustrien, hvorfor der også var mange filmstjerner til stede, havde jeg ud af de store vinduer en smuk udsigt over bugten. Længere nede ad vejen oppe på en bakke kunne jeg se de bløde projektørlys på vores

herlige tempel i Los Angeles, og jeg havde glæden af at udpege det for mine gæster og venner ved vores bord og flere andre. Da vi sad der, tænkte jeg: »Meget af det, der sker her i aften, er bare tomt og intetsigende. De ting, der består, de ægte ting, de vigtige ting, er de ting, der repræsenteres i Guds tempel.«⁷

Må templet være en konstant påmindelse om, at livet er evigt, og at de pagter, vi indgår i jordelivet, kan være evigtvarende.⁸

**Vi har brug for tempelordinancer og pagter
for at kunne indgå til præstedømmets fylde og
forberede os på at opnå nærhed med Gud igen.**

Da vor himmelske Fader anbragte Adam og Eva her på jorden, gjorde han det i den hensigt at undervise dem i, hvordan de kunne komme tilbage til ham. Vor Fader lovede dem en Frelser, som ville forløse dem fra deres faldne tilstand. Han gav dem frelsesplanen og bad dem om at undervise deres børn i omvendelse og tro på Jesus Kristus. Gud befalede endvidere Adam og hans efterkommere at lade sig døbe, tage imod Helligånden og indtræde i Guds Søns orden.

Indtrædelsen i Guds Søns orden svarer i dag til at få del i Det Melkisedekske Præstedømmes fylde, og den kan man kun opnå i Herrens hus.

Adam og Eva levede op til disse krav, og derfor sagde Gud til dem: »[I] er af hans orden, han som var uden dages begyndelse og års ende, fra al evighed til al evighed« (Moses 6:67).

Tre år før Adams død, fandt en stor begivenhed sted. Adam tog sin søn, Set, sin sønnesøn, Enosh, og andre højpræster, som var hans efterkommere i lige linje, tillige med andre af hans retfærdige efterkommere, med ud i en dal, der kaldtes Adam-on-di-Ahman. Her gav Adam sine retfærdige efterkommere sin sidste velsignelse.

Så viste Herren sig for dem [se L&P 107:53-56] ...

Hvordan bragte Adam sine efterkommere tilbage til Herren?

Svaret er: Adam og hans efterkommere påtog sig Guds præstedømmes orden. I dag ville vi sige, at de tog til Herrens hus og fik deres velsignelser.

Den præstedømmes orden, der tales om i skriften, kaldes sommetider den patriarkalske orden, fordi den gik i arv fra far til søn. Men denne orden beskrives anderledes i moderne åbenbaring, idet det her er en familieorden, hvor en mand og en kvinde indgår pagt med Gud om at lade sig besegle for al evighed, få efterkommere og gøre Guds vilje og udføre hans arbejde gennem hele deres liv på jorden – akkurat som Adam og Eva gjorde.

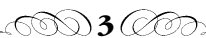
Hvis et ægtepar trofast holder deres pagter, er de berettiget til de største velsignelser i det celestiale rige. I dag kan disse pagter kun indgås i Herrens hus.

Adam fulgte denne orden og bragte sine efterkommere frem for Gud ...

Vi kan kun indtræde i denne præstedømmets orden, hvis vi lever i overensstemmelse med alle Guds bud og befalinger og søger at opnå fædrenes velsignelser, således som Abraham gjorde [se Abr 1:1-3], ved at tage i Faderens hus. Man kan ikke modtage dem noget andet sted på jorden! ...

Tag til templet – vor Faders hus – og modtag jeres fædres velsignelser, så I kan blive berettiget til de største af præstedømmets velsignelser. »For uden dette kan ingen se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve« (L&P 84:22).

Vor Faders hus er et ordens hus. Vi tager i *hans* hus for at indtræde i denne præstedømmeorden, som vil berettige os til alt, hvad Faderen har, dersom vi er trofaste.⁹

Ved hjælp af tempelordinancer og -pagter kan vi modtage beskyttelse og Guds største velsignelser, hvad angår evigt liv.

Velsignelserne ved Herrens hus er evige. De er af største vigtighed for os, for det er i templerne, vi opnår Guds største velsignelser, hvad angår evigt liv. Templerne er i virkeligheden himlens port.¹⁰

Herren ønsker, at enhver voksen mand og kvinde i Kirken modtager templets ordinancer. Det vil sige, at de skal have deres begavelse, og at ægtefolk skal besegles for al evighed. Disse ordinancer er både en beskyttelse og velsignelse af deres ægteskab. Deres børn

bliver også velsignet ved at blive født i pagten. At disse børn bliver født i pagten, giver dem en fødselsret, som garanterer dem en evig ret til forældre, uanset hvad der sker med deres forældre, så længe børnene er værdige til de velsignelser.¹¹

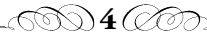
Er det ikke bemærkelsesværdigt, at selv om de hellige er spredt over hele jorden i dag, så sørges der for templer til dem? Gennem de ordinancer, de modtager på hellige steder, vil de blive udrustet med retskaffenhed og begavet med Guds kraft i stort mål.¹²

Der er en kraft, som er forbundet med himlens ordinancer – ja endog guddommelighedens kraft – som kan og vil komme på tværs af mørkets kræfter, hvis vi er værdige til disse hellige velsignelser. Vore samfund vil blive beskyttet, familierne vil blive beskyttet, vore børn vil blive beskyttet, når vi efterlever evangeliet, besøger templet og holder os tæt på Herren ... Gud vil velsigne os som hellige til at kunne leve værdigt til de pagter og ordinancer, som indgås på dette hellige sted.¹³

Tempelceremonien er blevet givet af en klog himmelsk Fader som hjælp til, at vi kan blive mere kristuslignende.¹⁴

Vi vil ikke være i stand til at dvæle i selskab af celestiale væsener, medmindre vi er rene og hellige. De love og ordinancer, som bevirker, at mænd og kvinder kommer ud af verden og bliver helliggjort, administreres kun på disse hellige steder. De gives ved åbenbaring og forstås ved åbenbaring. Det er derfor, at en af brødrene har omtalt templet som »Herrens universitet«.¹⁵

Intet medlem af Kirken kan fuldkommengøres uden templets ordinancer. Vi har til opgave at bistå dem, som ikke har modtaget disse velsignelser, til at modtage dem.¹⁶

Vi har privilegiet af at åbne frelsens døre for vore forfædre.

Der bliver bygget og indviet templer, for at forældre gennem præstedømmet kan blive beseglet til deres børn, og børn kan besegles til deres forældre. Disse beseglende ordinancer gælder levende og døde. Forfejer vi at blive beseglet til vore forfædre og efterkommere, vil formålet med denne jord, menneskenes ophøjelse, være helt spildt for vores vedkommende.¹⁷

Det er ikke tilstrækkeligt, at en ægtemand og hustru er blevet beseglet i templet for at være garanteret ophøjelse – hvis de er trofaste – de må også være evigt forbundne til deres forfædre og sørge for, at der er udført arbejde for dem. Paulus sagde, at »de ikke kan blive gjort fuldkomne uden os – ej heller kan vi blive gjort fuldkomne uden vore døde« (L&P 128:15). Vore medlemmer må derfor forstå, at de har et individuelt ansvar for at sørge for, at de er forbundet med deres forfædre – eller som de hellige skrifter siger, vore »fædre«. Det er det, der menes med afsnit 2, vers 2 i Lære og Pagter, hvor Moroni erklærer, at profeten Elias »i børnenes hjerte [skal] plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre.«¹⁸

Når jeg tænker på slægtsforskning, ser jeg mennesker for mig – mennesker jeg elsker, som venter på, at vores familie, deres efterkommere, hjælper dem til at opnå ophøjelse i det celestiale rige.¹⁹

Det er vores privilegium at åbne frelsens døre for de sjæle, som måtte være fængslet i mørke i ånde verdenen, så at de kan modtage evangeliets lys og dømmes som os. I »skal ... gøre de gerninger, jeg gør« kan også anvendes om evangeliets frelsende ordinancer for andre (se Joh 14:12). Hvor mange tusinde af vores slægtinge venter stadig på de beseglende ordinancer?

Det er godt at spørge sig selv om, hvorvidt man som enkeltperson fra denne side af sløret har gjort alt, man kan. Om man har været en frelser for sine egne forfædre.

Uden dem kan vi ikke fuldkommengøres! Ophøjelse er et familieanliggende.²⁰

Sløret er meget tyndt. Vi lever i en evighed. Alt er som én dag for Gud. Jeg tror ikke, at der er noget slør for Herren. Alt er en del af ét stort program. Jeg er sikker på, at der er glæde i himlen, når vi mødes [i templet]. Vore forfædre fryder sig, og det er mit håb og min bøn, at vi vil gøre brug af den mulighed, vi nu har, for at komme regelmæssigt i templet.²¹

De af jer, som har arbejdet med jeres slægtsforskning, som har indset vigtigheden af arbejdet og følt den begejstring, der kommer af at binde familier sammen og lære om sin ædle herkomst, er nødt til at dele den begejstring med andre. Hjælp dem til at se den glæde

og tilfredsstillelse, I ser i arbejdet. Vi har brug for at få flere af vore medlemmer med i dette arbejde. Der er så meget, der skal gøres, som I alle ved, og der er mange, mange medlemmer, som kunne udføre dette arbejde, og som ville nyde, hvis nogle af os – jer alle sammen – blot ville anspore dem gennem jeres entusiasme, eksempel og hengivenhed.²²

Børn og unge er nødt til at lære om de velsignelser, der venter dem i templet.

Templet er et helligt sted, og tempelordinancerne er hellige. Vi er somme tider bange for at fortælle vore børn og børnebørn noget om templet, fordi ordinancerne er hellige.

Som følge deraf er der måske mange, som ikke får et oprigtigt ønske om at komme i templet, eller kommer der uden at have haft mulighed for at forberede sig til at påtage sig de forpligtelser og pagter, de indgår.

Jeg tror, at den rette forståelse eller baggrund vil være en umådelig hjælp til at forberede vore unge til at komme i templet. Jeg tror, en sådan forståelse vil vokse til et ønske om at forsøge at opnå deres præstedømmevelsignelser, ligesom Abraham gjorde [se Abr 1:1-4].²³

Når jeres børn spørger, hvorfor vi bliver gift i templet, så bør I lære dem, at templerne er det eneste sted på jorden, hvor bestemte ordinancer kan udføres. I bør også fortælle jeres børn, hvad I personligt følte, da I knælede ned ved det hellige alter og indgik pagter, der gjorde, at de er besejlet til jer for evigt.²⁴

Hvor er det godt, når mødre og fædre kan pege på templet og sige til deres børn: Det var der, vi blev viet for tid og evighed.« Således kan idealet om tempelægteskab lempes ind i børnenes sind og hjerte fra de er ganske små.²⁵

Vi bør dele vores kærlighed for vore forfædre med vores familie og ligeledes vores taknemlighed for at kunne hjælpe dem til at modtage de frelsende ordinancer, ligesom mine forældre gjorde med mig. Når vi gør det, knyttes vi tættere sammen med vores familie i påskønnelse og hengivenhed.²⁶

»Må Gud velsigne os til at lære vore børn og børnebørn, hvilke store velsignelser der venter dem, når de kommer i templet.«

Jeg tror ikke alene, at de unge er villige og i stand til at udføre slægtsforskning, men også, at de er et godt redskab til at give hele programmet liv.²⁷

Må Gud velsigne os til at lære vore børn og børnebørn, hvilke store velsignelser der venter dem, når de kommer i templet.²⁸

6

Flere tempelbesøg fører til mere personlig åbenbaring.

Når jeg udfører vielser, har jeg gjort det til en vane at foreslå det unge par, at de vender tilbage til templet, så snart de kan, og går igennem templet igen som mand og hustru. Det er ikke muligt for dem at forstå den fulde mening af den hellige begavelse eller beseglingerne ved at gå igennem templet en enkelt gang, men efterhånden som de gentager deres besøg i templet, vil skønheden, betydningen og vigtigheden i og af det hele blive tydeligere for dem. Jeg har senere modtaget breve fra nogle af de unge par, som

har udtrykt påskønnelse, fordi den sag blev særligt fremhævet. Al den stund de har gentaget deres besøg i templet, synes deres kærlighed til hinanden at øges og deres ægteskab at blive styrket.²⁹

Når vi besøger templet, får vi indsigt i meningen med menneskets evige rejse. Vi ser den smukke og imponerende symbolik i de vigtigste begivenheder – både fortidige, nutidige og fremtidige – som symboliserer menneskenes mission i forhold til Gud. Vi påmindes om den forpligtelse, som vi gennem højtidelige pagter har påtaget os til lydighed, helliggørelse, opofrelse og hengiven tjeneste over for vor himmelske Fader.³⁰

Jeg lover jer, at I med større deltagelse i Guds templer vil modtage mere personlig åbenbaring, som både vil være til velsignelse for jer og dem, der er døde.³¹

I disse smukke templers stille fred kan vi sommetider finde løsninger på livets svære problemer. Under Åndens indflydelse sker det somme tider, at den rene kundskab tilflyder os der. Templer er hjemsted for personlig åbenbaring. Når jeg har været nedtrykt på grund af et problem eller en vanskelighed, så er jeg gået til Herrens hus med en bøn i mit hjerte om at finde svar. Svarene er kommet tydeligt, og de er ikke til at tage fejl af.³²

Vender vi ofte tilbage til templet for at modtage de personlige velsignelser, der kommer af regelmæssig tempeltjeneste? Bønner besvares, åbenbaringer gives, og vejledning fra Ånden finder sted i Herrens hellige templer.³³

Lad os gøre templet til et helligt hjemsted, indtil vi vender hjem til Gud igen.³⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde, at templet er »symbol på alt, vi har kært«, og han nævnte nogle af de sandheder, som templet symboliserer (se afsnit 1). Hvad symboliserer templerne for jer?
- Hvordan kan præsident Bensons belæring om præstedømmets velsignelser i afsnit 2 anvendes på alle familiemedlemmer? Tænk over det privilegium og ansvar, I har for at hjælpe

familiemedlemmer til at forberede sig på at vende tilbage til Guds nærhed, når I gennemgår afsnittet.

- Tænk nøje over præsident Bensons belæring i afsnit 3 om de velsignelser, vi modtager gennem tempelordinancerne. Hvordan er I blevet velsignet på grund af tempelordinancer? Tænk over, hvad I kan gøre for at forberede jer på at modtage tempelordinancerne, hvis I ikke allerede har modtaget dem.
- Præsident Benson sagde: »Når jeg tænker på slægtsforskning, ser jeg mennesker for mig – mennesker jeg elsker« (afsnit 4). Hvordan kan denne betragtning påvirke jeres tilgang til slægtshistorie? Hvad kan vi gøre for i større grad at hjælpe vore forfædre til at få del i evangeliets velsignelser?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge til at forberede sig på templets ordinancer og pagter? Hvordan kan de unge »give hele [slægtsforsknings]programmet liv«? (Se afsnit 5).
- Præsident Benson opfordrede os at »gøre templet til et helligt hjemsted, indtil vi vender hjem til Gud igen« (afsnit 6). Hvad siger denne udtalelse jer? Tænk over de velsignelser, I har modtaget, fordi I er vendt tilbage til templet.

Skriftstedshenvisninger

Es 2:1-3; L&P 97:15-16; 109:8-23; 124:39-41; 138:32-34

Til underviseren

»En lektion vil ofte indeholde mere stof, end du kan gennemgå i den undervisningstid, som du har. I sådanne tilfælde bør du udvælge det stof, der vil være til mest hjælp for dem, du underviser« (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 98).

Noter

1. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, <i>Stjernen</i> , maj 1986, s. 2.	findes i Conference Report, apr. 1942, s. 87.
2. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , 1988, s. 260.	7. <i>God, Family, Country: Our Three Great Loyalties</i> , 1974, s. 85.
3. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 256.	8. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 256.
4. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, s. 2.	9. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, s. 4-5, 6.
5. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 252.	10. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 255.
6. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 256; udtalelsen af Harold B. Lee	11. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i> , s. 259.

12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 255-256.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 256.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 252; se også ElRay L. Christiansen i Conference Report, apr. 1968, s. 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 248-249.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 164.
20. *Come unto Christ*, 1983, s. 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 162.
23. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, s. 4-5.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 258.
25. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, s. 2.
26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants*, piece, 1987, s. 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 163.
28. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, s. 6.
29. *God, Family, Country*, s. 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 251.
31. »Mormons Bog og Lære og Pagter«, *Stjernen*, juli 1987, s. 80.
32. »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, s. 2-3.
33. »Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham«, *Stjernen*, juli 1988, s. 77.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 256.

Præsident og søster Benson var altid loyale og trofaste mod hinanden.

Ægteskabet og familien er indstiftet af Gud

*»Familien er et af Guds største værn mod
ondskaben i vore dage. Hjælp jeres familie
til at være stærke og tæt knyttede og værdige
til vor himmelske Faders velsignelser.«*

Fra Ezra Taft Bensons liv

Helt fra begyndelsen af deres ægteskab gjorde Ezra og Flora Benson deres hjem og familie til deres topprioritet. Da deres børn var små, begyndte de at indprente dem, at de ikke ønskede tomme stole i familien i evighederne.¹ Præsident Benson gentog det samme budskab i sit virke som kirkeleder. Han sagde:

»Gud indstiftede familien, for at den skulle være evig. Jeg vidner af hele min sjæl om, at det er sandt. Må han velsigne os til at styrke vores hjem og hvert enkelt familiemedlem, så vi til sin tid kan aflægge rapport for vor himmelske Fader i hans celestiale hjem om, at vi alle er der – far, mor, søster, bror, alle som holder hinanden kær. Der er ingen tomme stole. Vi er alle vendt hjem.«²

For præsident og søster Benson begyndte indsatsen for at styrke familien med at pleje deres ægteskab. De var kærlige, hengivne, loyale og oprigtige. Selvom de ikke havde tilbøjelighed til at skændes, så havde de ofte meget ligefremme diskussioner.³ De nærrede en total tillid til hinanden, som de anså for en af de største styrker i deres ægteskab. »Jeg har aldrig *nogensinde* været i tvivl om Floras loyalitet,« sagde præsident Benson.⁴

Præsident og søster Benson støttede og styrkede hinanden. »Flora havde større visioner for mig og mit potentiale end nogen anden i mit liv. Hendes tro og støtte har været en stor velsignelse,« sagde præsident Benson.⁵ Når han følte sig utilstrækkelig i sine krævende

ansvar, tørrede søster Benson ofte hans tårer væk og trøstede ham.⁶ Hun søgte Herrens hjælp til at støtte ham, og hun opmuntrede sine børn til at gøre det samme. »Vi bad og fastede en masse for far,« har datteren Barbara sagt.⁷

Præsident og søster Benson lærte deres børn om vigtigheden af evige familierelationer ved at opbygge et stærkt ægteskab. »Vore forældre indgød en dyb loyalitet og kærlighed blandt os børn,« har sønnen Mark sagt. »Jeg tror ikke, at den atmosfære bare kommer helt naturligt i et hjem, men den fremmes og fremelskes af en omsorgsfuld og kærlig mor og far.«⁸

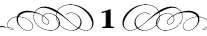
Den opførsel, som familien Benson forventede, såvel som den prioritet, de viste familien, tog udgangspunkt i evangeliet. De arbejdede på at skabe et hjem, hvor kærligheden var fremherskende, hvor børnene kunne lære og udvikle sig, og hvor de havde det sjovt. Familien Benson ønskede, at deres hjem var et helle fra verden. »Det betyder ikke, at vi ikke havde vores kampe,« har sønnen Reed udtalt. »Vi kunne ikke altid enes. Vi passede ikke altid vore pligter. Vi afprøvede til tider mors tålmodighed til det yderste. Men under det hele var der alligevel en følelse af familieenhed, og at vi trak på samme hammel.«⁹ Søster Benson har samstemmende sagt: »Ingen er fuldkommen. I vores familie er det ikke et mål at fremhæve, hvor den enkelte kommer til kort men at opmuntre hinanden til at blive bedre.«¹⁰

Børnene i familien Benson var stadig små, da deres far blev kaldet til at tjene i De Tolv Apostles Kvorum, og han var bekymret for, hvordan alle rejseaktiviteterne ville påvirke hans tid med dem. I sin dagbog skrev han: »Alle de mange rejseaktiviteter i Kirken vil medføre, at jeg kommer til at være meget væk fra min familie ... Jeg håber inderligt, at jeg kan være der for min familie og holde dem stærke i Kirken og alligevel passe mine pligter som generalautoritet. Det bliver ikke nogen let opgave.«¹¹

Det faktum, at det ikke var nogen let opgave, ansporede præsident Benson til at arbejde hårdt for at være tæt på sin familie. »Nogle af de dejligste og mest opløftende indtryk og oplevelser for sjælen i mit liv er knyttet til mit hjem og min familie,« sagde han.¹²

I 1957 foretog præsident Benson i sin egenskab af USA's landbrugsminister en fireugers verdensomrejse med henblik på at afdække handelsmuligheder. Søster Benson og døtrene, Beverly og Bonnie, ledsagede ham. De rejste til 12 lande, hvor de mødtes med regeringsledere og så seværdigheder, flygtningebosættelser og landbrug. Præsident Benson følte, at rejsen havde været en succes, hvad angik nye handelsmuligheder, men også for Kirkens omdømme. Da de vendte hjem, ventede datteren Beth, da flyet landede. Da hun fik øje på sine forældre, løb hun dem i møde med tårer i øjnene. Hendes far rakte ud mod hende og gav hende et stort kærligt kram. »Trods alle de verdensundere [vi havde set,] så var det øjeblik pludselig det bedste på hele turen,« sagde han senere.¹³

Ezra Taft Bensons lærdomme

Familien er den vigtigste organisation nu og i al evighed.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anser familien for at være den vigtigste organisation både nu og i al evighed. Kirken belærer om, at alt bør centrere sig i og omkring familien. Den understreger, at bevarelse af familielivet i tid og evighed har forrang frem for alle andre interesser.¹⁴

Der findes ingen tilfredsstillende erstatning for et hjem. Familien er lige så gammel som verden. Den er indstiftet af Gud.¹⁵

Ingen nation er stærkere end sine familier. Kirken bliver aldrig stærkere end sine familier. Som folk er vi ikke bedre end vore arnesteder, vores familie ... Den gode familie er klippegrunden, civilisationens hjørnesteen. Den må bevares. Den må styrkes.¹⁶

Som kirkeleder er jeg nogle gange blevet spurgt, hvorfor vi lægger så megen vægt på hjem og familie, når der er langt større problemer omkring os. Svaret er selvfølgelig, at de større problemer blot er en afspejling af personlige og familiemæssige problemer.¹⁷

Ægteskab og familieliv er indstiftet af Gud. Set i et evigt perspektiv er frelse et familieanliggende. Gud holder forældre ansvarlige for deres forvaltning og opdragelse af deres familie. Det er et yderst helligt ansvar.¹⁸

 2

I lykkelige ægteskaber elsker og tjener ægtemænd og hustruer Gud og hinanden.

Ægteskabet, hjemmet og familien er mere end blot sociale institutioner. De er forordnet af Gud og ikke af mennesker. Fra tidernes morgen indstiftede Gud ægteskabet. I beretningen om det første ægteskab i Første Mosebog gør Herren fire ting klart. For det første, at det ikke er godt for mennesket at være alene. For det andet, at kvinden blev skabt som hjælper, der svarer til manden. For det tredje, at en mand forlader sin far og mor og binder sig til sin hustru, og for det fjerde, at de skulle blive ét kød (se 1 Mos 2:18, 24).

Senere sagde Herren for at indprente budskabet: »Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille« (Matt 19:6). Han sagde også: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og skal holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22).¹⁹

I skrifterne står der: »Adam begyndte at dyrke jorden ... som jeg, Herren, havde befalet ham. Og Eva, hans hustru, arbejdede også sammen med ham ... De begyndte at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden ... Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn ... Og Adam og Eva priste Guds navn, og de gjorde alt kendt for deres sønner og deres døtre ... Og Adam og Eva, hans hustru, ophørte ikke med at påkalde Gud« (Moses 5:1-2, 4, 12, 16).

Ud fra denne inspirerede optegnelse ser vi, at Adam og Eva viste os det ideelle eksempel på et ægteskabeligt pagtsforhold. De arbejdede sammen, de fik børn sammen, de bad sammen, og de underviste deres børn i evangeliet – sammen. Det er et eksempel, som Herren ville ønske, at alle retskafne mænd og kvinder følger.²⁰

Ægteskabet må i sig selv anses for en hellig pagt, der er indgået for Gud. Et ægtepar har ikke alene et ansvar over for hinanden, men også over for Gud. Han har lovet velsignelser til dem, der ærer denne pagt.

Trofasthed mod ens ægteskabspagt er en absolut betingelse for kærlighed, tillid og fred. Ægteskabsbrud fordømmes utvetydigt af Herren ...

Tilbageholdenhed og selvkontrol må nødvendigvis være de herskende principper i et ægteskab. Par må lære at tøjle deres tunge såvel som deres lyster.

Bøn i hjemmet og bøn med hinanden styrker [et pars] sammenhold. Gradvist smelter jeres tanker, mål og ideer sammen i en enhed, indtil I stræber efter de samme mål.

Stol på, at såvel Herren som profeternes belæring og skrifterne vil give jer den nødvendige vejledning og hjælp, især når der er uoverensstemmelser og problemer.

Åndelig vækst fremmes ved, at man løser problemerne sammen – ikke ved, at man flygter fra dem. Vore dages uforholdsmæssigt store fokus på individualisme fører til egoisme og adskillelse. Herrens standard er stadig, at to individer bliver til »ét kød« (se 1 Mos 2:24).

Hemmeligheden bag et lykkeligt ægteskab er at tjene Gud og hinanden. Målet med ægteskabet er fællesskab og samhørighed såvel som personlig udvikling. Jo mere vi tjener hinanden, jo større bliver vores åndelige og følelsesmæssige vækst.²¹

Apostlen Paulus kommer også med et meget smukt råd omkring dette. Han siger simpelthen: »Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus har elsket kirken« (Ef 5:25).

I en sidste dages åbenbaring har Herren også talt om denne pligt. Han sagde: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og skal holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22). Så vidt jeg ved, er der kun én anden, som vi i skrifterne har fået befaling om at elske af hele vores hjerte, og det er Gud selv. Tænk over, hvad det betyder!

Denne form for kærlighed kan I vise jeres hustru på mange måder. Først og fremmest er der intet i jeres liv ud over Gud, der kommer før jeres hustru – ikke arbejdet, ikke fritidsbeskæftigelser, ikke hobbyer. Jeres hustru er jeres kostbare og evige ledsager – jeres makker.

Hvad betyder det at elske en af hele sit hjerte? Det betyder at elske med alle sine følelser og at give sig helt hen. Når du elsker din hustru af hele dit hjerte, vil du selvfølgelig heller ikke hverken nedværdige, kritisere, finde fejl ved eller misbruge hende i ord, ved sur opførsel eller handling.

*»Den kærlighed, vi føler her, er ... selve den substans,
som binder familier sammen for tid og evighed.«*

Hvad vil det sige at »holde sig til hende«? Det betyder at holde sig nær hende, være loyal og trofast over for hende, kommunikere med hende og give udtryk for sin kærlighed til hende.²²

Den mand og hustru, som elsker deres ægtefælle, opdager, at de får deres kærlighed og loyalitet gengældt. Denne kærlighed skaber en atmosfære, der kan fostre et barns følelsesmæssige vækst. Familielivet bør være en glad og lykkelig tid, som børnene kan mindes med glæde.²³

3

**Stærke familier fremelsker kærlighed, respekt
og støtte for det enkelte familiemedlem.**

Lad os styrke familien. Bønner, der bedes morgen og aften både som familie og enkeltperson, kan hidkalde Herrens velsignelser over vores husstand. Måltider er en glimrende anledning til at tale om dagens hændelser og ikke blot nære legemet, men også ånden,

og familiens medlemmer kan skiftes til at læse op fra skriften, i særdeleshed fra Mormons Bog. Sengetid er en storartet mulighed for den travle far til at sige godnat til hvert af sine børn, tale med dem og svare på deres spørgsmål og fortælle dem, hvor elskede de er.²⁴

Familien er et af Guds største værn mod ondskaben i vore dage. Hjælp jeres familie til at være stærke og tæt knyttede og værdige til vor himmelske Faders velsignelser. Gør I det, vil I få en tro og styrke, der vil være en velsignelse i jeres liv for evigt.²⁵

En stor ting, som Herren kræver af hver eneste af os, er at sørge for et hjem, hvor der er en lykkelig, positiv og god indflydelse. På længere sigt vil prisen for hjemmets udstyr eller antallet af badeværelser ikke betyde meget, men det, der betyder noget, er, om børnene følte kærlighed og accept i hjemmet. Det vil betyde meget, om der var lykke og latter, eller kiv og strid.²⁶

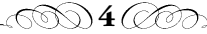
Velfungerende familier har kærlighed og respekt for hvert enkelt familiemedlem. De ved, at de er elsket og værdsat. Børnene føler, at deres forældre elsker dem. Dermed føler de sig sikre og trygge.

Stærke familier gør det til en dyd at kommunikere effektivt. De taler ud om deres problemer, lægger planer sammen og samarbejder for at nå fælles mål. De holder familieaften og familieråd, og benytter disse som effektive midler til at nå deres mål.

Fædre og mødre i stærke familier er nært knyttede til deres børn. De taler sammen. Nogle fædre interviewer deres børn helt formelt, andre taler uformelt med deres, og atter andre afsætter regelmæssigt tid alene med hvert barn.

I enhver familie er der problemer og udfordringer. Men velfungerende familier forsøger at samarbejde for at finde løsninger i stedet for at gribe til kritik og skænderier. De beder for hinanden, drøfter sagerne og opmuntrer hinanden. Ind imellem faster disse familier sammen for at støtte en eller anden i familien.

Stærke familier støtter hinanden.²⁷

Hjemmet er det bedste sted for børnene at lære om evangeliets principper og standarder.

Familien er det sted, hvor varige værdier bedst indgydes i dens medlemmer. Hvor familielivet er godt og bygget på Jesu Kristi evangeliums principper og standarder ... opstår der ikke så let problemer.²⁸

Gode forældre har opdaget, at det ikke er let at opdrage børn i omgivelser, som er forpestet af ondt. Derfor tager de selv nogle skridt til at sørge for den bedste og sundeste påvirkning. De underviser i moralprincipper. De stiller gode bøger til rådighed og læser dem. De fører kontrol med, hvad man ser i tv. De spiller god og opløftende musik. Men vigtigst af alt, så læses der i skrifterne og de drøftes for at udvikle et åndsliv.

I velfungerende sidste dages hellige familier lærer forældre deres børn, hvad tro, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven vil sige (se L&P 68:25).

I sådanne familier beder man konsekvent familiebeder. Bønnen hjælper os til at vise påskønnelse for velsignelser og til ydmygt at anerkende vores afhængighed af den almægtige Gud for at få styrke, støtte og næring.

Det er vist og klogt sagt, at den familie, som knæler sammen også vil rejse sig og holde stand for Herren!²⁹

Børn har også behov for at vide, hvem de er i et evigt perspektiv. De har brug for at vide, at de har en evig himmelsk Fader, som de kan stole på, som de kan bede til og modtage vejledning fra. De har behov for at vide, hvor de kom fra, så de har et mål og en mening med livet.

Børn må lære at bede, forlade sig på Herrens vejledning og at udtrykke påskønnelse for de velsignelser, de får. Jeg kan huske, hvorledes vi plejede at knæle med vore børn ved siden af deres seng for at hjælpe dem med at bede.

Børn må lære at skelne ret fra uret. De kan og skal lære Guds befalinger. De må lære, at det er forkert at stjæle, lyve, snyde eller misunde andre det, de har.

Børn må lære at arbejde hjemmefra. Der bør de lære, at ærligt arbejde udvikler værdighed og selvspekt. De bør lære glæden ved veludført arbejde.

Børnenes fritid bør på en konstruktiv måde tilrettelægges omkring gode og positive sysler.³⁰

Med henblik på at styrke og beskytte familien er der i Kirkens familieaftensprogram fastsat en ugentlig aften, der er reserveret til, at fædre og mødre kan samle deres sønner og døtre omkring sig i hjemmet.³¹

Evangeliske principper kan indgydes effektivt gennem gode familieaftener, hvor de unge bliver styrket og ikke føler, at de behøver at frygte for deres fremtid. Sådant undervisning må udøves i tro, med vidnesbyrd og optimisme.³²

At sætte sit hus i orden vil sige at holde Guds befalinger. Det bringer harmoni og kærlighed ... Det er en daglig bøn. Det er at undervise jeres familie, så de forstår Jesu Kristi evangelium. Det er, at hvert familiemedlem holder Guds befalinger. Det er, at I og jeres ægtefælle er værdige til at få en tempelanbefaling, at alle familiedømlemmer modtager ophøjelsens ordiancer, og at jeres familie bliver beseglet for tid og evighed. Det er at være fri for overvældende gæld, og at familiens medlemmer betaler en ærlig tiende og offerydelse.³³

Gud har åbenbaret, at familien kan bestå udover dette jordeliv.

Den kærlighed, vi føler her, er ikke blot en flygtig størrelse, men selve den substans, som binder familier sammen for tid og evighed.³⁴

Det var gennem Joseph Smith, at himlens Gud åbenbarede den sandhed, at familien kan bestå udover dette jordeliv – at vores sympati, hengivenhed og kærlighed for hinanden kan vare for evigt.³⁵

Intet offer er for stort for at kunne nyde det evige ægteskabs velsignelser. For mange af os er det let at komme til et tempel, ja, måske endda så let, at velsignelsen betragtes som noget selvfølgeligt. Som det gælder andre aspekter af trofast efterlevelse af

evangeliet, så kræver det at blive gift på Herrens vis en villighed til at fornægte sig selv al ugudelighed og verdslighed – og en fast beslutning om at gøre vor Faders vilje. Ved denne troshandling viser vi Gud vores kærlighed og hensyntagen til en endnu ufødt slægt. På samme måde som vores familie er den største kilde til glæde i dette liv, kan det også være tilfældet i evigheden.³⁶

Hjem og familie. Dejlige minder bruser op i vores bryst blot ved, at disse dyrebare ord nævnes! Må jeg af hele min sjæl og en bøn i hjertet ønske for jer, at I kender til den udsigelige glæde og tilfredsstillelse ved at være ærværdige forældre. I vil gå glip af en af de største glæder i dette liv og evigheden, hvis I med vilje undgår forældresansvaret og det at opbygge et hjem. Som det blev åbenbart til profeten Joseph Smith, ligger det glørværdige begreb hjem og varige familierelationer til grund for vores lykke her og herefter.³⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde: »Set i et evigt perspektiv er frelse et familieanliggende« (afsnit 1). Hvad betyder det for jer? Hvad kan familiemedlemmer gøre for hinandens frelse?
- Tænk over, hvad præsident Bensons råd i afsnit 2 har at gøre med det, han kaldte »hemmeligheden bag et lykkeligt ægteskab«. Hvorfor tror I, at denne »hemmelighed« fører til lykke?
- Overvej hvad præsident Benson sagde i afsnit 3 om vaner i vel-fungerende familier. Hvordan styrker disse vaner familier? Tænk over, hvad I kan gøre for at følge dette råd.
- Hvorfor tror I, at »familien er det sted, hvor varige værdier bedst indgydes? (Bemærk præsident Bensons råd i afsnit 4 om undervisning af familien). Hvornår har I set en familie hjælpe hinanden med at lære evangeliets principper?
- Præsident Benson bar vidnesbyrd om, at familien kan »bestå ud-over dette jordeliv« (afsnit 5). Hvilke tanker gør I jer, når I tænker over denne sandhed? Hvilke »dejlige minder« fylder jer, når der tales om hjem og familie?

Skriftstedshenvisninger

Sl 127:3-5; 1 Kor 11:11; 3 Ne 18:21; L&P 49:15; 132:18-19; se også »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Studiehjælp

»Dit studium af evangeliet er mest effektivt, når du bliver undervist af Helligånden. Begynd altid dit studium af evangeliet med en bøn om, at Helligånden må hjælpe dig med at lære« (se *Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 18).

Noter

1. I Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 493.
3. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s.126.
4. I Derin Head Rodriguez, »Flora Amussen Benson: En profets medhjælp, Herrens tjenerinde«, *Stjernen*, juni 1987, s. 19.
5. I »Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion«, *Ensign*, mar. 1987, s. 14.
6. Se *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 179.
7. Barbara Benson Walker, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 179.
8. Mark Amussen Benson, i »Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion«, s. 20.
9. Reed Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 140.
10. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 133.
11. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 178.
12. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 126.
13. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* s. 489.
15. I Conference Report, apr. 1949, s. 198.
16. I Conference Report, okt. 1953, s. 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 521.
18. Se »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 114.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 534.
21. »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, s. 115, 116.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 2003, s. 209-210.
23. »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, s. 116.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 491.
25. »Til den stærke og stræbende ungdom«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 41.
26. Se »Meget kræves af deres fædre«, *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 58.
27. »Råd til de hellige«, *Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 10-11.
28. Se »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, s. 115
29. »Råd til de hellige«, s. 11.
30. Se »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, s. 116-117.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 528.
32. »Må Guds rige have fremgang«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 56.
33. »Meget kræves af deres fædre«, s. 61.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 490.
36. »Dette er en offerdags«, *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 55.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 491-492.

Ezra Taft Benson med sine sønner, Reed og Mark

Fædres og mødres hellige hverv

*»Må vi være trofaste i dette store hverv
som forældre, dette hellige ansvar.«*

Fra Ezra Taft Bensons liv

Gennem sine ord og sit eksempel, ude og hjemme, i Kirken og som samfundsborger underviste præsident Ezra Taft Benson om vigtigheden af at være gode forældre. »Nær jeres børn med kærlighed og Herrens formaninger,« sagde han.¹ »Gud holder forældre ansvarlige for deres forvaltning af børnenes opdragelse. Det er et yderst helligt ansvar.«²

Præsident Benson og hans hustru, Flora, arbejdede tæt sammen for at opfylde deres hellige ansvar som forældre. De »gik til opgaven med at tage sig af familien med energi og entusiasme,«³ De rådførte sig ofte med hinanden om børnene og andre sager. »Jeg kunne se, at jeg havde en åndeligt modtagelig kvinde ved min side,« sagde præsident Benson.⁴

De arbejdede sammen om at skabe et hjem, hvor deres børn kunne vokse og lære – hvor deres børn ønskede at være. »Jeg ville hellere være hjemme end noget andet sted,« har deres søn, Mark, sagt. »Det var et tilflugtssted. Mor var den beskyttende, og far var der med sin styrke.«⁵

Præsident og søster Benson brugte bøn meget i deres ansvar som forældre. Mark sagde: »Mor havde større tro, end nogen anden kvinde jeg nogensinde har kendt ... Jeg har aldrig set nogen bede mere. Der skulle ingenting til, før hun var på knæ for at bede for børnene, om det handlede om en prøve eller sportskamp i skolen spillede ingen rolle. Hun og far havde en enkel og ren tro.«⁶

Præsident Benson var ofte væk fra hjemmet på grund af sit arbejde og sine kirkepligter, så Flora stod med en stor del af ansvaret for at opdrage og undervise deres seks børn. Hun nød at være mor. »Hjemmet er kernen i vores jordiske hengivenhed,« udtalte hun.⁷ Mark sagde: »Mor elskede bare sit hjem. Og hun elskede os – ikke fordi det var hendes pligt, men fordi det var hendes liv.«⁸ Flora beskrev sine følelser om vigtigheden af at være mor således: »Ønsker du at finde storhed, så gå ikke til troner, gå til vuggen. Der er en mægtig kraft i en mor. Hun er den, der former hjerter, liv og karakter.«⁹

Når præsident Benson var væk hjemmefra, forsøgte han altid at våge over og styrke sin familie. Han var regelmæssigt i kontakt med dem ved hjælp af telefonopkald og breve. Når han var hjemme, brugte han så meget tid med dem som muligt. Han nævnte ofte historien om en travl far, som forklarede alle de timer, han brugte på at spille bold med sin søn, med, at han hellere ville have ondt i ryggen nu end ondt i hjertet senere.¹⁰

Han spenderede også lang tid alene med hvert af sine børn. Mark huskede, at hans far tog ham med til Salt Lake City i Utah, hvor de skulle møde en speciallæge: »Hvor var det sjovt at være der med far, bare ham og mig! Vi snakkede om alt det, jeg havde lyst til at snakke om. Selv som dreng vidste jeg, at far elskede mig, fordi han var der og hjalp mig med at blive bedre.«¹¹

Når præsident Benson kunne, tog han sine børn med sig på sine rejser. I marts 1948 tog han sin datter, Bonnie, som dengang var syv år gammel, med sig til et landsbrugsmøde i Nebraska. »Pressen blev meget betaget af den lille pige og hendes sikre optræden, og af det unormale i, at en far tog et barn i den alder med på så lang en tur for at deltage på et højt profileret møde. Bonnie kom på avisforsiden dagen efter. Men det var ikke unormalt for ældste Benson. Han tog jævnligt børnene med sig på sine udenbys rejser, både for at pleje deres gode forhold og som en del af deres dannelse.«¹²

Ezra Taft Bensons lærdomme

1

Kaldelsen som far er evig.

Fædre, I har en evig kaldelse, som I aldrig kan blive afløst fra. Hvor vigtige kaldelser i Kirken end er, så gælder de af natur kun for en vis periode, hvorpå I afløses på behørig vis. Men en fars kaldelse er evig, og vigtigheden af den spænder over tid og rum. Det er en kaldelse, der gælder for tid og al evighed.¹³

Vores mønstereksempel eller model for faderskab er vor himmelske Fader. Hvordan arbejder han med sine børn? For at vide noget om det er fædre selvfølgelig nødt til at kende noget til evangeliet og Herrens store plan.¹⁴

For en mand findes der ingen højere kaldelse end at være en retfærdig patriark, der er gift i Herrens hus og leder sine børn. Selveste Elohim har bedt os om at tiltale ham som »Vor Fader, du som er i himlene« (Matt 6:9; 3 Ne 13:9).¹⁵

2

Fædre skal forestå en åndelig ledelse i deres familie.

En far må hunge, tørste og længes efter at velsigne sin familie, han må henvende sig til Herren, grunde over Herrens ord og leve i overensstemmelse med Ånden, så han ved, hvad der er Herrens vilje, og hvordan han skal lede sin familie.¹⁶

Fædre, I har et helligt ansvar for at sørge for jeres families åndelige ledelse.

I en pjece, som De Tolvs Råd udgav for nogle år siden, kan vi læse følgende: »Faderrollen indebærer ledelse, den vigtigste form for ledelse. Sådan har og vil det altid være. Fædre, med jeres evige mages hjælp, rådgivning og opmuntring præsiderer I i hjemmet« (*Father, Consider Your Ways*, pjece, 1973, s. 4-5).

Lad mig med kærlighed i mit hjerte til Israels fædre komme med 10 konkrete forslag til, hvordan fædre kan lede deres børn åndeligt:

1. Giv jeres børn en fars velsignelse. Døb og bekræft jeres børn. Ordiner jeres sønner i præstedømmet. Det bliver åndelige højdepunkter i jeres børns liv.

2. Forestå personligt familiebønner, daglig læsning i skriften og ugentlige familieaftener. Jeres personlige engagement viser jeres børn, hvor vigtige disse ting virkelig er.

3. Deltag i Kirkens møder sammen som familie, når som helst det er muligt. At I tager ansvar for familiens gudsdyrkelse er afgørende for jeres børns åndelige velfærd.

4. Gå ud sammen med jeres børn enkeltvis ...

5. Skab familietraditioner i forbindelse med ferier og udflugter. Sådanne minder vil jeres børn aldrig nogen sinde glemme.

6. Tal regelmæssigt med jeres børn under fire øjne. Lad dem tale om det, de har lyst til. Lær dem om evangeliets principper. Lær dem om sande værdier. Fortæl dem, at I elsker dem. Den tid, I tilbringer alene sammen med jeres børn, viser dem, hvad I sætter højest.

7. Lær jeres børn at arbejde, og vis dem værdien af at arbejde hen imod et værdigt mål ...

8. Opelsk interessen for god musik, kunst og litteratur i hjemmet. Et hjem, der har en ophøjet ånd og skønhed, vil være til velsignelse for børnene i al evighed.

9. Hvis afstanden til templet tillader det, så besøg det regelmæssigt sammen med jeres hustru. Så vil jeres børn bedre forstå betydningen af tempelægteskab, tempelpagter og evige familier.

10. Lad jeres børn se jeres glæde og tilfredshed ved at arbejde i Kirken. Det kan smitte af på dem, så også de får et ønske om at arbejde i Kirken, og de vil elske Guds rige.

Kære ægtemænd og fædre i Israel – I kan gøre så utrolig meget for jeres families frelse og ophøjelse! I har så vigtigt et ansvar.¹⁷

Vi hører somme tider om mænd, selv i Kirken, der tror, at når de er hjemmets overhoved, så har de ret til at spille en overordnet rolle og de tillader sig at diktere og stille krav til deres familie.

Apostlen Paulus sagde at »en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved« (Ef 5:23; kursiv tilføjet). Det er det forbillede, vi skal følge, når vi præsiderer i hjemmet. Vi ser ikke Frelseren lede Kirken med en barsk og uvenlig hånd. Vi ser ikke Frelseren behandle sin kirke med manglende respekt eller ligegyldighed. Vi ser ikke Frelseren benytte sig af tvang for at gennemføre sin vilje.

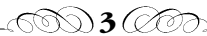

»Tal regelmæssigt med jeres børn under fire øjne.«

Intet sted ser vi, at Frelseren gør andet end noget, der opbygger, opløfter, trøster og ophøjer Kirken. Kære brødre, jeg siger helt nøgternt til jer – Han er det forbillede, som vi skal følge, når vi leder vores familie åndeligt.¹⁸

I har, som patriark i hjemmet, et stort ansvar for at påtage jer ledelsen i arbejdet med jeres børn. I må være med til at skabe et hjem, hvor Herrens Ånd kan bo ...

Jeres hjem bør være midtpunktet for jeres families fred og glæde – et anker for dem. Intet barn må være bange for sin egen far – især ikke en far, der bærer præstedømmet. Det er en fars pligt at gøre sit hjem til et sted med lykke og glæde ... Den stærke påvirkning, som retskafne fædres eksempel er, deres disciplinering, opdragelse, omsorg og kærlighed, er afgørende for deres børn åndelige velfærd.¹⁹

Moderkaldet er indstiftet af Gud.

Mødre er eller bør være selve hjertet og sjælen i familien. Der findes intet ord i verdslige eller hellige bøger, der er mere helligt

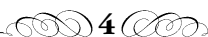
end ordet *mor*. Der findes intet mere ædelt arbejde end en god og gudfrygtig mors.

I den evige familie har Gud fastsat, at fædre præsiderer i hjemmet. Det er fædres opgave at forsørge, elske, undervise og lede. Moderkaldet er også indstiftet af Gud. Mødre har til opgave at undfange, bære, nære, elske og undervise. Dette fremgår af åbenbaringerne.²⁰

Vi anerkender, at nogle kvinder, grundet omstændigheder de ikke selv er herre over, ikke er i stand til at få børn. Alle Guds profeter har lovet, at disse vidunderlige søstre vil blive velsignet med børn i evighederne, og at de ikke vil blive nægtet efterkommere.

Gennem ren tro, tryglende bønner, faste og specielle velsignelser har mange af de selvsamme skønne søstre med deres ædle mager ved deres side oplevet det mirakel, at de er blevet velsignet med børn. Andre har efter at have bedt om det valgt at adoptere børn. Vi har al respekt for de ofre og den kærlighed, som I vidunderlige par har valgt at give børn, som I har valgt at kalde jeres egne.²¹

Må Gud velsigne alle vore vidunderlige mødre. Vi beder for jer. Vi støtter jer. Vi ærer jer for jeres evindelige tålmod, omsorg, oplæring, undervisning og kærlighed. Jeg lover jer alle himlens velsignelser og »alt det, som [vor] Fader har« (se L&P 84:38), når I højner det ædleste kald af alle – at være mor i Zion.²²

Mødre bør elske, undervise og bruge reel tid sammen med deres børn.

Mødre i Zion, jeres gudgivne ansvar er så afgørende for jeres egen ophøjelse og for jeres families frelse og ophøjelse. Et barn har mere brug for en mor end for noget som helst, penge kan købe. At tilbringe tid med jeres børn er den største af alle gaver.²³

Med stor kærlighed til mødrene i Zion vil jeg nu komme med ti konkrete forslag til, hvordan vore mødre kan anvende tiden med deres børn effektivt.

Tag jer for det første, når det overhovedet er muligt, tid til at stå ved skillevejene, når jeres børn kommer og går – når de går i skole og kommer hjem fra skole, når de går i byen, når de kommer hjem,

og når de tager venner med hjem. Vær der ved skillevejen, uanset om jeres børn er 6 eller 16 år ...

For det andet skal I mødre tage jer tid til at være rigtige venner med jeres børn. Lyt til jeres børn, lyt rigtigt til dem. Tal med dem, grin og lav sjov med dem, syng med dem, leg med dem, græd med dem, giv dem et knus og ros dem oprigtigt. Ja, tilbring ofte uforstyrret tid alene med hvert barn. Vær en rigtig ven for jeres børn.

Tag jer for det tredje tid til at læse for jeres børn. Begynd med at læse for jeres sønner og døtre fra de er helt små ... I sår kærlighed til god litteratur og især til skrifterne, hvis I regelmæssigt vil læse for jeres børn.

Afse for det fjerde tid til at bede med jeres børn. Familiebøn bør, under faderens ledelse, finde sted morgen og aften. Lad jeres børn mærke jeres tro, når I nedkalder himlens velsignelser over dem ... Lad jeres børn deltage i familiebønner og bede selv, og glæd jer over deres søde ytringer til deres Fader i himlen.

Afse for det femte tid til en meningsfuld familieaften hver uge. Inddrag aktivt jeres børn. Lær dem de korrekte principper. Gør dette til en af jeres familietraditioner ...

Tag jer for det sjette tid til at være sammen ved måltiderne så tit som muligt. Det er en udfordring, når børnene bliver større, og de får mere travlt. Men glade samtaler, beretninger om dagens planer og aktiviteter er fremragende undervisningsmuligheder, der opstår ved måltiderne, fordi mødre og fædre og børnene gør en indsats for det.

Tag jer for det syvende tid til dagligt at læse skriften sammen som familie ... Læsning af Mormons Bog som familie vil bringe en større åndelighed ind i hjemmet, og det vil give både forældre og børn styrke til at modstå fristelse og til at have Helligånden som deres stadige ledsager. Jeg lover jer, at Mormons Bog vil forandre jeres familieliv.

Brug for det ottende tid til at gøre noget sammen som familie. Gør familieudflugter, skovture, fødselsdage og rejser til gode oplevelser, der skaber minder. Overvær som familie så vidt muligt altid arrangementer, hvor et familiemedlem er involveret, som fx skolekomedier, sportskampe, taler eller optrædener. Deltag sammen i

»Tag jer ... tid til at læse for jeres børn.«

Kirkens møder og sid sammen som familie, når I kan. Mødre, der hjælper deres familie til at bede og lege sammen, hjælper dem til at blive sammen, og det vil velsigne børnene for evigt.

Mødre, afse for det niende tid til at undervise jeres børn. Grib de undervisningssituationer, der opstår ved et måltid, i uformelle situationer eller på fastsatte tidspunkter, hvor I sidder sammen, ved fodenden af sengen, når dagen er forbi, eller på en gåtur sammen en tidlig morgenstund ...

En mors kærlighed og bønssomme omsorg for sine børn er de vigtigste ingredienser, når hun skal undervise sine egne. Lær børnene evangeliets principper. Lær dem, at det kan betale sig at være god. Lær dem, at der ingen tryghed er i at synde. Lær dem at elske Jesu Kristi evangelium, og giv dem et vidnesbyrd om dets guddommelighed.

Lær jeres sønner og døtre ærbarhed, og lær dem at respektere mandighed og kvindelighed. Undervis jeres børn i seksuel renhed, passende standarder ved dating, tempelægteskab, missionering og betydningen af at acceptere og ære kirkekaldelser.

Lær dem værdien af arbejde og betydningen af en god uddannelse.

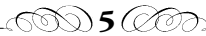
Lær dem vigtigheden af den rette form for underholdning, herunder passende film og videoer, musik, bøger og blade. Tal om farerne ved pornografi og narkotika, og belær dem om værdien af at leve rent.

Ja, mødre, undervis jeres børn i evangeliet i jeres eget hjem, ved jeres eget bord. Det er den mest givende undervisning, jeres børn nogensinde vil få ...

Det tiende og sidste punkt, mødre – tag jer tid til inderligt at elske jeres børn. En mors betingelsesløse kærlighed nærmer sig kristuslignende kærlighed.

Mødre, jeres teenagebørn har også brug for den kærlighed og opmærksomhed. Det virker lettere for mange mødre og fædre at udtrykke og vise deres kærlighed til deres børn, når de er små, men langt sværere, når de bliver ældre. Arbejd på dette med en bøn i hjertet. Der behøver ikke at være en generationskløft. Og nøglen er kærlighed. Vore unge har brug for kærlighed og opmærksomhed, ikke eftergivenhed. De har brug for sympati og forståelse, ikke ligegyldighed fra mødre og fædre. De har brug for forældrenes tid. En mors venlige undervisning og hendes kærlighed og tillid til sin teenagesøn eller -datter kan bogstaveligt talt frelse dem fra en ond verden.²⁴

Ved I, hvad en af årsagerne er til, at retskafne mødre elsker deres børn så højt? Fordi de ofrer så meget for dem. Vi elsker det, vi ofrer for, og vi ofrer for det, vi elsker.²⁵

Forældre bør arbejde sammen i enighed og kærlighed om at opdrage deres børn.

Ægtemænd og hustruer bør som samskabende ivrigt og bønsumt byde børn velkommen i deres hjem ... Velsignet er det ægtepar, som har en familie af børn. De største glæder og velsignelser i livet er forbundet med familie, forældrehverv og offer. At få de små, søde ånder ind i sit hjem er praktisk taget ethvert offer værd.²⁶

Når forældre i fællesskab, kærlighed og enighed opfylder det ansvar, de har fået fra himlen, og børnene responderer med kærlighed og lydighed, følger den største glæde.²⁷

Gud hjælper os til at støtte hinanden. Må det begynde i hjemmet med, at vi støtter vores familie. Må der være en ånd af loyalitet, enhed, kærlighed og gensidig respekt. Må ægtemænd være loyale mod deres hustru, tro mod hende, elske hende, stræbe efter at lette hendes byrder og dele ansvaret for at tage sig af, vejlede og opdrage børnene. Må mødre og hustruer udvise en ånd af hjælpsomhed mod deres ægtemand, opretholde og støtte ham i hans præstedømmeplichter og være trofaste i de kald, han modtager gennem Guds præstedømme.²⁸

Må vi være trofaste i dette store hverv som forældre, dette hellige ansvar, må vi bygge vores hjem solidt på evige principper, så vi ikke skal høste nogen fortrydelse. Må vi aldrig svigte den store tillid, som vi er blevet vist. Må vi altid holde os for øje, at det er udvalgte ånder, der er kommet til vores hjem.²⁹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde: »Vores mønstereksempel eller model for faderskab er vor himmelske Fader« (afsnit 1). Hvordan kan jordiske fædre følge det eksempel, vor himmelske Fader har vist?
- Overvej præsident Bensons »10 konkrete forslag til, hvordan fædre kan lede deres børn åndeligt« (afsnit 2). Hvordan tror I, at hvert af disse forslag kan påvirke børn?
- Præsident Benson erklærede: »Der findes intet mere ædelt arbejde end en god og gudfrygtig mors« (afsnit 3). Hvilke eksempler har I set på ædel moderlighed? Hvad kan vi gøre for at værne om det ædle og hellige ansvar, mødre har, i takt med at verdens indstilling til moderskab ændrer sig?
- Hvilke gode ting kan der komme ud af, at forældre og børn tilbringer tid sammen? (Se eksempler i afsnit 4).
- Hvilke velsignelser kan det give i et hjem, når forældrene står sammen om deres ansvar? (Se afsnit 5). Hvad kan fædre og mødre gøre for bedre at stå sammen? Hvordan kan enlige forældre få den styrke, de har behov for, til at løfte deres ansvar?

Skriftstedshenvisninger

Ordsp 22:6; Ef 6:4; Mosi 4:14-15; Alma 56:45-48; 3 Ne 22:13; se også »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Til underviseren

»Når du forbereder dig åndeligt og anerkender Herren i din undervisning, vil du blive et redskab i hans hænder. Helligånden vil støtte dine ord med kraft« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 41).

Noter

1. »Grundlæggende principper for varige familieforhold« *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 116; kursiv fjernet i forhold til original.
2. »Grundlæggende principper for varige familieforhold«, s. 114.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 127.
4. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 141.
5. Mark Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 133.
6. Mark Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 139.
7. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 134.
8. Mark Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 133.
9. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 130.
10. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 134.
11. Mark Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 138.
12. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996, s. 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 2003, s. 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 208, 212-213.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 222.
23. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 217.
24. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 218-221.
25. »Jesus Christ – Gifts and Expectations«, *Ensign*, dec. 1988, s. 6.
26. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s. 216.
27. »Råd til de hellige«, *Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 10.
28. I Conference Report, okt. 1951, s. 155.
29. I Conference Report, okt. 1953, s. 123.

*»Jeg har særlige følelser for de ældre ... Jeg føler, at jeg til
en vis grad forstår dem, fordi jeg er en af dem.«*

De ældre i Kirken

»Må disse sølvgrå år blive de bedste i jeres liv fulde af liv, kærlighed og tjeneste. Og må Gud velsigne dem, som hjælper jer – jeres familie, jeres venner og medlemmer og ledere i Kirken.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Ezra Taft Benson var 86 år gammel, da han blev præsident for Kirken. Han forstod de glæder og udfordringer, der kommer med livets sidste år. En stor glæde for ham var, at han fortsat havde sin hustru, Flora, ved sin side. Parret kunne fejre deres 60-års bryllupsdag det første år, han tjente som præsident for Kirken. De nød hinandens selskab og tog sammen i templet næsten hver eneste fredag morgen. Da han fejrede sin 87-års fødselsdag, spurgte nogle ham om hemmeligheden bag et langt og lykkeligt liv. »Inden han kunne nå at svare, sagde søster Benson spøgefuldt men alvorligt: »Han har en god hustru.«¹

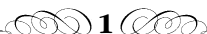
Som ældre elskede præsident og søster Benson at tilbringe tid sammen med deres børn og børnebørn, og deres familie fortsatte med at lære af deres eksempel. »Et af børnebørnene boede hos sine bedsteforældre det meste af det første halvandet år, præsident Benson tjente som præsident, og de bad hende ofte om at ledsage sig på rejser og hjælpe dem med deres praktiske og personlige behov. Hun bemærkede på nærmeste hold, hvordan bedsteforældrene var derhjemme – deres stævnemøder i isbaren, hvordan de flettede fingre i sofaen og mindedes, sang og grinte sammen, den varme velkomst de gav deres hjemmelærere og andre, der kom på besøg.«²

Børnebørnene anerkendte, hvilken velsignelse det var at have så kloge og kærlige bedsteforældre. »Et barnebarn skrev og sagde

tak, efter præsident Benson havde rådet hende og hendes mand omkring en svær beslutning. »Vi spurgte dig om, hvad du mente, og du sagde: »Bed om det. Jeg har fuld tiltro til, at I vil træffe den rigtige beslutning.« Din tro på os gav os ekstra tillid.«³

Til den generalkonference, der fulgte umiddelbart efter hans 90-års fødselsdag, forberedte præsident Benson en tale rettet »til de ældre i Kirken og deres familier og dem, der varetager deres behov.« I indledningen udtrykte han sin personlige tilknytning til emnet således: »Jeg har særlige følelser for de ældre – for denne vidunderlige gruppe af mænd og kvinder. Jeg føler, at jeg til en vis grad forstår dem, fordi jeg er en af dem.«⁴

Ezra Taft Bensons lærdomme

Herren kender og elsker de ældre og har betroet dem mange store ansvar.

Herren kender og elsker de ældre blandt sit folk. Det har altid været sådan, og på dem har han lagt mange af sine største ansvar. I forskellige uddelinger har han vejledt sit folk gennem profeter, som var oppe i årene. Han behøvede den visdom, der udspringer af alderens erfaring, og de menneskers inspirerede ledelse, som gennem mange år havde vist sig trofaste mod hans evangelium.

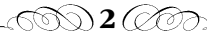
Herren velsignede Sara i hendes ældre år, så hun kunne føde Abraham et barn. Måske blev kong Benjamins største tale givet, da han var meget gammel og døden nær. Han var i sandhed et instrument i Herrens hånd, for han var i stand til at lede og grundlægge fred blandt sit folk.

Mange andre mænd og kvinder har igennem tiderne udført store gerninger, når de, selv i deres fremskredne alder, tjente Herren og hans børn.

I vores uddeling er mange af de 13 profeter, som er blevet kaldet af Herren, blevet kaldet, da de var omkring 70-80 år eller endnu ældre. Hvor Herren dog kender og elsker sine børn, som har givet så meget gennem et langt liv fyldt med erfaringer!

Vi elsker jer, som er ældre i Kirken. I er den hurtigst voksende del af verdens befolkning i dag, ligesom I er det i Kirken.

Vores ønske er, at jeres modne år vil blive gode og berigende. Vi beder for, at I vil føle glæden ved et liv, der blev brugt godt, og et liv, der er fyldt af gode minder og endnu større forventninger gennem Kristi forsoning. Vi håber, at I vil føle den fred, som Herren har lovet dem, som fortsætter med at stræbe efter at holde hans bud og følge hans eksempel. Vi håber, at jeres dage er fyldt med gøremål og med aktiviteter, hvorved I kan tjene dem, som ikke er så heldige som jer. Ældre betyder næsten altid bedre, for jeres rigdom af visdom og erfaring kan fortsat øges, når I hjælper andre.⁵

Vi kan få det bedste ud af vore ældre år.

Må vi foreslå 8 ting, der kan berige vore år som ældre:

1. *Arbejd i templet og kom der ofte.* Vi, som er ældre, bør ikke alene bruge vores energi på at velsigne vore forfædre, men også sikre os, så vidt det er os muligt, at alle vore efterkommere kan modtage ophøjelsens ordinancer i templet. Arbejd med jeres familie, rådfør jer med dem og bed for dem, som måske endnu er uvillige til at berede sig selv på at drage til templet.

Vi tilskynder alle, som kan, til ofte at tage til templet og acceptere kaldelser til at tjene i templet, når helbred og styrke og afstande tillader det. Vi er afhængige af jeres hjælp i tempeltjenesten. Med det øgede antal templer har vi behov for, at flere af vore medlemmer forbereder sig på denne tjeneste. Søster Benson og jeg er taknemlige for, at vi næsten hver uge kan komme i templet sammen. Sikke en stor velsignelse det har været i vores liv!

2. *Indsaml og skriv slægtens historie.* Vi beder jer flittigt søge at indsamle og skrive jeres personlige og jeres families historie. I er, i mange tilfælde, de eneste, der kender historien, minderne om de kære, samt datoerne og begivenhederne. I nogle tilfælde er I slægtshistorien. Der er kun få måder, hvorpå jeres arv vil blive bedre bevaret, end ved at I indsamler og skriver jeres historie.

3. *Bliv involveret i missioneringen.* Vi har behov for et større antal ældre missionærer. Der, hvor helbred og midler tillader det, beder vi flere hundrede af vore ægtepar om at sætte deres liv i orden og tage på mission. Hvor har vi dog stor brug for jer i missionsmarken!

I er i stand til at missionere på måder, som vore yngre missionærer ikke kan.

Jeg er taknemlig for, at to af mine egne søstre, som er enker, var i stand til at tjene som missionærkammerater i England. De var henholdsvis 68 og 73 år gamle, da de blev kaldet, og det var en vidunderlig oplevelse for dem begge to.

Hvor er bedsteforældre dog et godt eksempel og en velsignelse for familiens efterkommere, når de udfører en mission. De fleste ældre ægtepar, som tager af sted, bliver styrket og oplivet ved at missionere. Ved denne hellige måde at tjene på, bliver mange helliggjorte og føler en glæde ved at bringe andre kundskab om Jesu Kristi evangeliums fylde.

4. *Sørg for lederskab ved at opbygge familiesammenhold.* Vi tilskynder alle ældre medlemmer til, når det er muligt, at samle deres familie. Organisér dem i enheder, der støtter hinanden. Sørg for effektiv ledelse ved familiesammenkomster. Arranger familiemøder, hvor man mærker fællesskabet og lærer familiearven at kende. Nogle af de bedste minder, jeg har, er fra vore egne familiesammenkomster. Skab gode familietraditioner, som knytter jer sammen for evigheden. Ved at gøre dette, kan vi skabe en del af himlen her på jorden inden for de enkelte familier. Når alt kommer til alt, er evigheden jo blot en fortsættelse af det retskafne familieliv.

5. *Acceptér og opfyld kirkekaldelser.* Vi har tiltro til, at alle ældre medlemmer, som på nogen mulig måde kan, vil acceptere kaldelser i Kirken og udfylde dem med værdighed. Jeg er taknemlig for personligt at kende brødre, som er mellem 70 og 90, der tjener som biskopper og grenspræsidenter. Vi har virkelig stor brug for råd og indflydelse fra jer, som har gået ad livets sti! Vi har alle behov for at høre om jeres succes, hvordan I har overvundet hjertesorg, smerte eller skuffelse, og hvordan I er blevet stærkere af at opleve disse ting.

I har rig mulighed for at tjene i de fleste af Kirkens organisationer. I har tiden, og I har en solid grundvold i evangeliet, hvilket gør jer i stand til at yde et godt stykke arbejde. På så mange måder viser I vejen med hensyn til trofast tjeneste i Kirken. Vi takker jer for alt

»Må disse sølvgrå år blive jeres allerbedste år, mens I til fulde lever og viser kærlighed og tjener.«

det, I har gjort, og vi beder om, at Herren vil styrke jer til at gøre endnu mere.

6. Planlæg jeres økonomiske fremtid. Når I går gennem livet frem mod jeres pensionering og de mange år, der følger efter, beder vi alle vore ældre medlemmer om at planlægge at være sparsommelige i de år, der følger efter deres fuldtidsbeskæftigelse. Lad os undgå unødvendig gæld. Vi råder ligeledes til forsigtighed ved at kautionere for nogen, selv når det gælder familiemedlemmer, hvis pensionsindtægten derved bringes i fare.

Vær endnu mere forsigtig i de ældre år med »bliv-hurtig-rig«-projekter, belåning af hus eller med investering i usikre foretagender. Gå forsigtigt frem, så et helt livs planlægning ikke ødelægges af en eller flere dårlige økonomiske beslutninger. Planlæg tidligt jeres økonomiske fremtid, og følg dernæst planen.

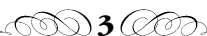
7. Yd kristuslignende tjeneste. Kristuslignende tjeneste ophøjer. Idet vi erkender dette, kalder vi alle ældre medlemmer, som er i stand til det, til at bruge seglen i andres tjeneste. Dette kan være en del af den helliggørende proces. Herren har lovet, at de, som

mister deres liv i andres tjeneste, vil finde det. Profeten Joseph Smith fortalte os, at vi bør »slide os op« for at udføre Herrens værk (L&P 123:13).

Fred og glæde og velsignelser vil følge dem, som tjener andre. Ja, vi anbefaler tjeneste for alle, men den er særlig sød i de ældres liv.

8. *Hold jer i fysisk form, sunde og aktive.* Vi glæder os over den indsats, der gøres af så mange ældre for at sikre sig et godt helbred i de ældre år ...

Vi elsker at se vore ældre holde sig levende og aktive! Når man holder sig aktiv, fungerer både sindet og legemet bedre.⁶

At tjene andre kan læge sårene hos dem, som har mistet en kær, eller dem, som dør med at være alene.

Vi vil også udtrykke vores kærlighed til jer, som har mistet jeres ægtefælle. Nogle gange føler I jer unyttige og alene, følelser, der kan virke næsten overvældende. I mange tilfælde behøver det ikke at være således. Foruden de 8 hovedpunkter, der lige er nævnt, er her nogle aktiviteter, der har været nyttige for andre.

Nogle mennesker, som er alene, beskæftiger sig med at lave tæpper til hvert nyt barnebarn, som skal giftes, eller til hvert nyt barn, der fødes ind i familien. Andre skriver fødselsdagsbreve eller deltager i børnebørnenes skole- og sportsaktiviteter, når de kan. Nogle samler album med billeder af hvert barnebarn, som de forærer dem på fødselsdage ...

Vi ser utallige andre af vore enker arbejde som frivillige på hospitaler eller yde andre former for samfundstjeneste. Der er mange, der finder tilfredsstillelse ved at hjælpe på disse måder.

For dem, som er fysisk i stand til det, er nøglen til at overvinde ensomhed og en følelse af at være unyttig at glemme sig selv i hjælp for andre, som i sandhed trænger til det. Vi lover dem, som vil yde denne form for tjeneste, at de til en vis grad vil blive helbredt for tabet af deres kære eller for angsten ved at være alene. Måden, hvorpå man kan få det bedre med sin situation, er ved at forbedre et andet menneskes.⁷

 4

I tider med sygdom og smerte kan vi være stærke i ånden og bevare modet.

Til de syge og dem, der lider smerte, eller under dette livs omskiftelighed, vil vi gerne give udtryk for en særlig kærlighed og omsorg. I er med i vore bønner og i vores hjerte. Husk, hvad fader Lehi sagde, da han velsignede sin søn, Jakob, som led under sine ældre brødres, Lamans og Lemuels, overgreb. Han sagde: »Alligevel ... kender du Guds storhed, og han vil hellige dine trængsler til gavn for dig« (2 Ne 2:2). Således vil det også være for jer.

Vi beder til, at I vil fortsætte med at være stærke i ånden og bevare modet. Vi ved, at det ikke altid er let. Vi beder til, at de, som nu gør det for jer, som I ikke længere selv er stand til at gøre, vil gøre det i kærlighed, i blidhed og med en omsorgsfuld ånd.

Vi håber, at I vil fortsætte med at have gode tanker og følelser i jeres hjerte og sind og hurtigt afvise de følelser, som er skadelige og ødelæggende for jer. Vi stoler på, at jeres bønner bliver bedt hver dag, og endog hver time, hvis der er brug for det. I Mormons Bog får vi at vide, at vi »daglig[t] skal leve i taksigelse for den store barmhjertighed og de mange velsignelser, som [Gud] skænker [os]« (Alma 34:38).

I vil opdage, at daglig læsning i Mormons Bog vil opløfte jeres ånd, føre jer nærmere på Frelseren og vil hjælpe jer til at blive evangeliestuderende, som kan dele storslåede sandheder med andre.⁸

 5

Det er vigtigt, at familier giver deres ældre forældre og bedsteforældre den kærlighed, omsorg og respekt, de fortjener.

Nu vil jeg kort tale til de ældres familier. Vi gentager skriftstedet fra Salmerne: »Kast mig ikke bort, når jeg bliver gammel, forlad mig ikke, når kræfterne svigter« (Sl 71:9).

Vi opmuntrer familierne til at give deres aldrende forældre og bedsteforældre den kærlighed, omsorg og opmærksomhed, de fortjener. Lad os huske buddet i skrifterne, som siger, at vi skal tage os af vore egne og vores husstand, medmindre vi vil findes »være

end en vantro« (1 Tim. 5:8). Jeg er så taknemlig for min egen kære familie og for den kærlige omsorg, de har givet deres forældre i så mange år.

Husk, at forældre og bedsteforældre er vores ansvar, og at vi skal tage os af dem efter bedste evne. Når de ældre ikke har familier, der kan tage sig af dem, bør præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere gøre alt, der står i deres magt, for at imødekomme de ældres behov på den samme kærlige måde. Vi kommer med nogle få forslag til de ældres familier.

Siden Gud skrev de ti bud på stentavlerne, har hans ord »ær din far og din mor« (2 Mos 20:12) genlydt fra Sinaj ned gennem århundrederne.

At ære og respektere vore forældre omfatter, at vi sætter dem højt. Vi elsker og påskønner dem og bekymrer os for deres lykke og velvære. Vi behandler dem med høflighed og tankefuld hensynsfuldhed. Vi søger at forstå deres synspunkter. Lydighed mod forældres retfærdige ønsker er i sandhed en del af det at ære dem.

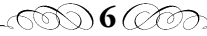
Desuden fortjener vore forældre ære og respekt for at have givet os livet. Ud over dette har de næsten altid ydet utallige ofre, mens de drog omsorg for os og passede os, da vi var spæde. I vores barndom sørgede de for livets nødvendigheder og passede os, når vi var syge, og de tog sig af os, da vi var underlagt den følelsesmæssige stress ved at vokse op. I mange tilfælde gav de os mulighed for at få en uddannelse, og til en vis grad uddannede de os. Meget af det vi ved og gør, lærte vi af deres eksempel. Må vi altid være taknemlige over for dem og vise denne taknemlighed.

Lad os også lære at være tilgivende over for vore forældre, som, selv om de måske nok begik fejl, da de opdrog os, næsten altid gjorde det bedste, de kunne. Må vi altid tilgive dem, således som vi også ønsker at blive tilgivet af vore børn for de fejl, vi begår.

Selv når forældre bliver ældre, bør vi ære dem ved at tillade dem valgfrihed og mulighed for uafhængighed så længe som muligt. Lad os ikke forhindre dem i at træffe de valg, de stadig kan træffe. Nogle forældre er i stand til at leve og klare sig selv langt op i alderen og foretrækker at gøre det. Når de kan, så lad dem gøre det.

Hvis de får sværere ved at klare sig selv, kan familiens, Kirkens og samfundets ressourcer være nødvendige for at hjælpe dem. Når de ældre bliver ude af stand til at klare sig selv, endog med ekstra hjælp, bør den nødvendige omsorg gives i et familiemedlems hjem, når det er muligt. Kirkens og samfundets ressourcer kan også være nødvendige i denne situation.

Omsorgsgiverens rolle er meget vigtig. Der er et stort behov for støtte og hjælp til en sådan person. Sædvanligvis er det en ældre ægtefælle eller en midaldrende datter, der har sine egne børn at tage sig af, som også tager sig af en forælder, der er oppe i alderen.⁹

**De, som er velsignet med at være tæt på
bedsteforældre og andre ældre mennesker,
nyder godt selskab og omgang med dem.**

Vi håber også, at I vil medtage de ældre ved jeres familieaktiviteter, når det er muligt. Det er en vidunderlig glæde for os at se livlige, søde børnebørn med en kærlig bedsteforælder midt iblandt dem. Børn elsker disse lejligheder. De elsker, når deres bedsteforældre besøger dem, og når de kommer til middag, til familieaftener og andre særlige lejligheder. Dette giver mulighed for at undervise i at ære, elske, respektere og drage omsorg for dem, som er ældre.

Bedsteforældre kan have en dyb indflydelse på deres børnebørn. Deres tid er almindeligvis ikke så overlæst og travl som forældrenes, så bøger kan blive åbnet og læst, historier kan blive fortalt, og der kan undervises i anvendelse af evangeliske principper. Børn kan derved få et syn på livet, som ikke alene er belønnende, men det bringer dem sikkerhed, fred og styrke. Det er muligt at sende breve, bånd, og billeder, især når afstandene er store, og det ikke er muligt at se hinanden så ofte. De, som er velsignet med at være nært knyttet til deres bedsteforældre og andre ældre mennesker, har et rigt kammeratskab og sammenhold. De kan sammen med familiemedlemmer deltage i eksamensafslutninger, bryllupper, ture til templet ... og andre særlige begivenheder.

Vi nyder at se vore børn og børnebørn vokse og opnå forskellige ting, og vi deler på mange måder deres glæder og fryder os over deres sejre. Lykke velsigner vores liv, når vore børn stræber

»Bedsteforældre kan have en dyb indflydelse på deres børnebørn.«

efter og opnår deres mål i livet. I 3 Johannes 1:4 læser vi: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandheden.« Og denne viden kan fornye kærligheden og modet til at fortsætte vore egne kampe.¹⁰

7

Kirkeledere bør bønsumt søge Ånden for at hjælpe medlemmerne til at imødekomme de ældres behov.

... Vi [vil] tilskynde de ældres præstedømmeledere til at være opmærksomme på vor himmelske Faders Ånd, når de hjælper og imødekommer de ældres åndelige, fysiske, følelsesmæssige og økonomiske behov. Vi stoler på, at I vil bruge jeres rådgivere, lederne i Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer og Hjælpeforeningen, hjemmelærerne og besøglærerne i dette store ansvar, og at I vil opfylde disse pligter uden tilbageholdenhed og tøven.

Vi håber, at præstedømmets og organisationernes ledere fortsat vil give de ældre kaldelser, hvori de kan bruge al deres visdom og gode råd. Vi håber, hvor det er muligt, at alle ældre kan være

hjemmelærere eller besøglærere. Selv de, som til en vis grad er bundet til deres seng og hjem, kan af og til hjælpe i dette arbejde med telefonsamtaler, brevskrivning eller andre særlige opgaver.

En præstedømmeleder kan gøre meget for at hjælpe og opmuntre den enkelte og ægteparrene, når de bereder sig til at udføre en mission. Uddragningsprogrammet [som nu kaldes indeksering under slægtshistorie] og velfærdsprogrammet velsignes i høj grad af dem, som er ældre og har mulighed for at tjene i disse områder.

Vi håber, at alle ældre personer og ægtepar har gode og omsorgsfulde hjemmelærere og besøglærere. Det er en stor trøst og fred for dem at vide, at de har nogen, de kan henvende sig til i nødens stund. Det er vigtigt, at der bruges takt, diplomati og oprigtighed, når disse behov imødekommes.

Vi håber, at I vil involvere de uafhængige ældre i barmhjertighedstjenesten. Tag dem også med til stavens og menighedens sociale aktiviteter, især de enlige medlemmer og dem, med en afhængig ægtefælle. De glemmes så ofte. Kærlig omsorg bør især ydes ved en ægtefælles dødsfald. Det er for de fleste en tid, hvor man er meget følsom.

Ofte er midlertidig aflastning et stort behov for familiemedlemmer, der konstant sørger for fysisk og følelsesmæssig omsorg til personer med særlige behov, og den påskønnes i høj grad. Det er vigtigt at hjælpe familien med at vedligeholde dens funktioner som en familie, med periodisk frihed fra de tunge ansvar, som en langvarig eller dødelig sygdom kan medføre. Alle har behov for kærlig støtte og hjælp i de overvældende pligter, der er forbundet med alvorlig sygdom eller problemer.

Transport er ofte et stort problem for de ældre. Vi kan hjælpe med at sørge for, at de får mulighed for at deltage i deres søndagsmøder, besøge kære, gå på indkøb og komme til lægen eller på hospitalet.

Jeg gentager, at vi altid bønsonst bør søge inspiration og vejledning, når vi drager omsorg for de ældre. Der er altid stor forskel på de enkelte og deres behov.¹¹

 8

Vore sene år kan blive vore bedste år.

Må Gud velsigne de ældre i Kirken. Jeg elsker jer af hele mit hjerte. Jeg er en af jer.

I har så meget at leve for. Må disse sølvgrå år blive jeres allerbedste år, mens I til fulde lever og viser kærlighed og tjener. Må Gud velsigne dem, som hjælper jer – jeres familie, jeres venner og medlemmer og ledere i Kirken.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om glæden ved at leve – om glæden ved *fuldstændigt* at efterleve evangeliet og om at gå gennem Smelterens ild og om den helliggørende proces, der foregår. Som apostlen Paulus udtrykte så godt: »Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud« (Rom 8:28).

Jeg efterlader min velsignelse over jer. Frelseren lever. Dette er hans kirke. Værket er sandt, og som vor Herre og Frelser sagde: »Se hen til mig, og hold ud til enden, og så skal I leve; for den, der holder ud indtil enden, vil jeg give evigt liv« (3 Ne 15:9).¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan har I draget nytte af ældre menneskers »visdom og erfaring«? (Se afsnit 1).
- I afsnit 2 opremser præsident Benson 8 ting, som ældre kan gøre for at få mest ud af deres ældre dage. Overvej de enkelte forslag. Hvordan kan disse forslag berige vores liv uanset alder?
- Hvorfor tror I, at tjeneste er »nøglen til at overvinde ensomhed og en følelse af at være unyttig«? (Se afsnit 3). Hvornår har I oplevet, at dette er sandt?
- Overvej præsident Bensons råd til os, der plages af sygdom og smerte (se afsnit 4). Hvordan kan dette råd hjælpe os til at forblive »stærke i ånden og bevare modet«?
- Tænk over det, som præsident Benson forklarer i afsnit 5. På hvilke måder kan børn og børnebørn ære deres ældre forældre og bedsteforældre?

- Hvornår har I set, at unge og ældre har nydt glæde af hinandens selskab? (Se afsnit 6). Hvad kan vi gøre i vores familie og i Kirken for at pleje sådanne relationer?
- Hvordan kan kirkeledere og menighedsmedlemmer imødekomme de ældres behov? (Se eksempler i afsnit 7).
- Hvad mener I, det betyder at opleve glæden »ved fuldstændigt at efterleve evangeliet«? (Se afsnit 8). Hvilke eksempler har I set på mennesker, som har holdt trofast ud til enden?

Skriftstedshenvisninger

Ordsp 20:29; Es 46:3-4; Luk 2:36-38; Ef 6:1-3; Tit 2:1-5; Jak 1:27; L&P 121:7-8

Studiehjælp

»Når du handler efter det, du har lært, får du yderligere og vedvarende forståelse (se Joh 7:17)« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 19). Overvej hvordan du kan anvende de evangeliske belæringer i dit hjem, på dit arbejde og i dine kirkekaldelser.

Noter

1. Sheri L. Dew, <i>Ezra Taft Benson: A Biography</i> , 1987, s. 502.	6. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 3-4.
2. Sheri L. Dew, <i>Ezra Taft Benson: A Biography</i> , s. 504.	7. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 4-5.
3. Sheri L. Dew, <i>Ezra Taft Benson: A Biography</i> , s. 504-505.	8. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 5.
4. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 3.	9. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 5.
5. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 3.	10. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 5-6.
	11. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 6.
	12. <i>Stjernen</i> , jan. 1990, s. 6.

Lydighed mod kyskhedsloven giver en »dyb og betydelig glæde og lykke«.

Hold kyskhedsloven

»Himlens moralske kodeks for både mænd og kvinder er komplet kyskhed inden ægteskabet og total troskab i ægteskabet.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Præsident Benson rejste både som religiøs og politisk leder meget, og han var i høj grad opmærksom på et konstant moralsk forfald verden over, særligt med henblik på kyskhedsloven. Han tog stærkt afstand fra dette forfald, og han underviste om, at »kyskhedsloven er et evigt princip.¹ Han sagde: »I Kirken og Guds rige bliver kyskhedsloven aldrig gammeldags, uanset hvad verden siger eller gør.«² Han erklærede desuden: »Vi er nødt til at være *i* denne amoralske og umoralske verden ... men ikke til at være *af* den. Vi må være i stand til at lægge os til at sove om aftenen uden først at lulle vores samvittighed til ro.«³

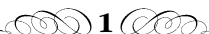
For at illustrere vigtigheden af at holde sig ren fra verdens umoralske indflydelse fortalte præsident Benson følgende historie:

»Jeg bliver mindet om en historie om en ung pige, der i forbindelse med et stævnemøde skulle hen til et berygtet sted, hvilket hendes forældre klogt rådede imod. Hun sagde: »Hvilken skade kan det gøre bare at tage derhen og se, hvad der foregår?« Hendes forældre lod sig tilsyneladende overtale og foreslog, at hun tog en smuk hvid kjole på til lejligheden. Inden den unge mand ankom, spurgte faderen hende: »Vil du gøre mig en tjeneste og gå ud i rygekammeret og hente et stykke bacon?«

Pigen blev bestyrtet over forespørgslen og svarede: »I min bedste kjole? Jeg får aldrig den forfærdelige lugt væk.« Dertil svarede moren: »Det er rigtigt, du kan ikke gå ud i rygekammeret uden at blive tilrøget. Vi tror, du er klog nok til ikke at gå ind et sted, hvorfra

du ikke kan komme lige så smuk og ren ud igen, som da du gik ind.« Med dette vise råd traf den unge pige en beslutning om at holde sig uplettet af verdens onder.⁴

Ezra Taft Bensons lærdomme

Gud har fastsat standarden for kyskhed for sine børn.

Herren har i denne uddeling gentaget den befaling, som han gav på Sinaj, da han sagde: »Du må ikke ... begå ægteskabsbrud ... *eller gøre noget, der ligner det*« (L&P 59:6, fremhævelse tilføjet). Fra tidernes morgen har Herren sat en klar og umiskendelig standard for seksuel renhed. Den har altid været, er det nu og vil altid være den samme. Denne standard er kyskhedsloven. Det er den samme lov for alle – mænd som kvinder, ung som gammel og rig som fattig.⁵

Kirken har ingen dobbelt standard for moral. Himlens moralske kodeks for både mænd og kvinder er komplet kyskhed inden ægteskabet og total troskab i ægteskabet.⁶

Profeten Jakob siger i Mormons Bog, at Herren fryder sig ved, at hans børn er kyske (se Jakob 2:28). Er I klar over det – mine søskende? Herren finder ikke blot behag i, at vi er kyske – nej, han *fryder* sig over kyskhed. Mormon belærte sin søn, Moroni, om det samme, da han skrev, at kyskhed og dyd er mere »dyrebart ... end alt andet« (Moro 9:9).⁷

Det naturlige ønske hos mænd og kvinder om at være sammen har Gud lagt i os. Men en sådan naturlig omgang er bundet af hans love. Den er forbeholdt ægteskabet, og når den udøves inden for ægteskabets rammer, er den rigtig og velbehagelig for Gud og opfylder befalingen om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. Men udøves den samme ting uden for ægteskabets rammer, er den en forbandelse.⁸

Gå rene og uplekkede til alteret. Gem det sødmefulde og intime forhold til ægteskabet, som Gud i himlen havde til hensigt, at det skulle. Det var ikke hensigten, at det skulle udøves uden for ægteskabspagten. Jeg bryder mig ikke om, hvad verden siger, dette er standarden i Guds rige.⁹

 2

Den hærgende synd blandt denne generation er seksuel umoral.

Den hærgende synd blandt denne generation er seksuel umoral. Profeten Joseph sagde, at den ville blive årsag til større fristelser, flere knubs og vanskeligheder for Israels ældster end noget andet.¹⁰

Seksuel umoral er ikke blot en svøbe, der rammer verden, men også Kirken i dag. Tillad jer ikke at være farligt afslappede omkring den, det svarer til at stikke hovedet i busken. I kategorien af overtrædelser er det kun mord og fornægtelse af Helligånden, der i alvor overgår utilladelige seksuelle forhold, som vi kalder utugt, når det involverer en ugift person, eller den alvorligere synd ægteskabsbrud, når en af parterne er gift. Jeg ved godt, at ukyskhed ifølge landets love ikke anses for at være lige så alvorligt, som Gud gør, eller straffer den så hårdt, som Gud gør, men det ændrer ikke ved, at den er en vederstyggelighed. I Guds øjne er der kun en moralsk standard for mænd og kvinder. I Guds øjne går kyskhed aldrig af mode ...

Ingen anden synd forårsager i større grad tab af Herrens Ånd blandt vores folk i dag end promiskuitet. Den gør, at vores folk snubler, hæmmes i deres vækst, sløver deres åndsevner og at de begår andre synder.¹¹

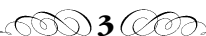
Der ligger en alvorlig fare i at bygge sin førægteskabelige omgang med hinanden på det fysiske ... De skadelige virkninger ved en sådan utilladelig omgang bærer man med sig ind i ægteskabet, hvilket fører til skuffelser, hjertesorg og svækkelse af hjemmet.¹²

Moralsk renhed er et evigt princip. Guds Ånd »bor [ikke] i vanhellige templer« (se Hel 4:24). Renhed er livgivende, urenhed er dødbringende. Guds hellige love kan ikke brydes ustraffet. Store nationer blev bragt til fald, da folket forfaldt moralsk, fordi umoraliske synder efterlod dem som arrede og misdannede skabninger, der var ude af stand til at modstå deres tids udfordringer.¹³

Ukyskhed er af alle onder den mest skadelige, fordi moralsk renhed er et stærkt bolværk omkring opbygningen af et lykkeligt hjem. Lykkelige hjem kan ikke opbygges på umoral.¹⁴

Nogle vil gerne retfærdiggøre deres umoral med at sige, at restriktioner imod den blot er religiøse, meningsløse regler, fordi der i realiteten ingen Gud er. Det, ved I godt, er en usand efterrationalisering, der blot er udformet for at retfærdiggøre ens kødelige appetit, lyst og begær. Guds love er uigenkaldelige. De gælder alle, uanset om de tror på Gud eller ej. Alle må betale straffen for overtrædelse af dem, uanset hvor meget man måtte prøve at bortforklare eller ignorere dem.

Umoral ... medfører altid fortrydelse. Et menneske kan ikke fremture i promiskuitet uden at skulle døje med følgerne af det. Det kan ikke handle forkert og reelt have det godt – det er umuligt. Hver gang man bryder en af Guds love, betaler man en straf i form af hjertesorg, tristhed, anger og mangel på selvrespekt, og man fjerner sig fra kontakt med Guds Ånd.¹⁵

For at holde os moralsk rene må vi forberede os på at modstå fristelse.

De fleste mennesker begår seksuel synd i et misvisende forsøg på at tilfredsstille grundlæggende, menneskelige behov. Vi har alle behov for at føle, at vi er elskede og føle, at vi er noget værd. Vi søger alle glæde og lykke i vores liv. Dét ved Satan, og han lokker derfor ofte folk til umoralitet ved at spille på deres grundlæggende behov. Han lover glæde, lykke og tilfredshed.

Men dette er naturligvis et bedrag. Som forfatteren til Ordsprogenes Bog siger: »Den, der begår ægteskabsbrud, er uden forstand, sådan gør kun den, der vil ødelægge sig selv« (Ordsp 6:32). Lamanitten Samuel belærte om det samme, da han sagde: »I har stræbt efter lykke ved at gøre misgerninger, hvilket er i modstrid med beskaffenheden af ... retfærdighed« (Hel 13:38). Alma udtrykte det mere enkelt: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).¹⁶

Et gammelt mundheld lyder: Det er bedre at forberede sig og forebygge end det er at udbedre og omvende sig. Det må i høj grad siges at gælde for kyskhedsloven. Den første række i forsvarslinjen for at holde os moralsk rene er at forberede os til at modstå fristelse og afholde os fra at falde i synd.¹⁷

Rene tanker

Hold styr på dine tanker. Ingen bliver bare umoralsk på et øjeblik. Umoralens første frø sås altid først i tankerne. Når vi tillader vore tanker at dvæle ved sjofle eller umoralske ting, er det første skridt på vejen mod umoral taget. Jeg advarer jer især mod pornografiens svøbe. Vi hører igen og igen fra dem, som er blevet fanget i syndens dyb, at det første skridt på vejen mod overtrædelse ofte begyndte med pornografiske materialer. Frelseren belærte om, at hvis en mand så meget som kaster et lystent blik efter en andens hustru, eller med andre ord, når han lader sine tanker løbe ud af kontrol, så har han allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte (se Matt 5:28; L&P 63:16).¹⁸

De, der tænker rene tanker, udfører ikke smudsige handlinger. I er ikke blot ansvarlige over for Gud for jeres handlinger, men også for at kontrollere jeres tanker. Lev derfor, så I ikke ville rødme af skam, hvis jeres tanker og handlinger kunne kastes op på en skærm i jeres kirkebygning. Det gamle ordsprog om, at man sår en tanke og høster en handling, man sår en handling og høster en vane, man sår en vane og høster en karakter, og ens karakter afgør ens evige skæbne, gælder stadig. »For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med« (Matt 12:34).¹⁹

Tænk omhyggeligt over profeten Almas ord til sin vildfarne søn, Corianton: »Du skal ... aflægge dine synder og ikke mere gå efter dine øjnes begær« (Alma 39:9).

Hvad betyder udtrykket »dine øjnes begær« i vore dage?

Film, tv-programmer og videoptagelser som både er vovede og sjofle.

Uanstændige og pornografiske ugeblade og bøger.

Vi råder jer til ikke at fordærve jeres sind med sådanne nedbrydende ting, for det sind, som dette smuds trænger igennem, vil aldrig være det samme bagefter.²⁰

Vær rene. Vær dydige i jeres tanker og handlinger Læs gode bøger. Lad aldrig jeres sind besmitte med pornografi ... Som Herren sagde: »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtilid

vokse sig stærk i Guds nærhed ... Helligånden skal være din stadige ledsager« (L&P 121:45-46).²¹

Bed om styrke

Bed altid om kraft til at modstå fristelse. Vi vil alle blive fristet. Det sker på mange forskellige måder, i mange forklædninger, men Herren har fortalt os, hvordan vi modstår. Han sagde til profeten Joseph Smith: »Bed altid, så du kan komme ud af det som sejrherre; ja, så du kan besejre Satan, og så du kan undslippe hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk« (L&P 10:5). Det bør være en del af vore daglige bønner at bede Herren om styrke til at modstå fristelse, især fristelser som har med kyskhedsloven at gøre.²²

Der placeres ingen fristelse foran jer, som I ikke kan afvise. Giv ikke jer selv lov til at stå i situationer, hvor det er let at falde. Lyt til Åndens tilskyndelser. Hvis I er optaget af ting, der gør, at I føler, at I ikke kan bede Herren om at velsigne jer i det, I gør, så er I optaget af de forkerte aktiviteter.²³

Undgå upassende situationer

Sommetider driller eller flirter gifte mænd og kvinder med andre af det modsatte køn. Der aftales såkaldte uskyldige møder, eller man tilbringer for megen tid sammen. I alle disse tilfælde efterrationaliserer folk ved at sige, at det bare er naturlige udtryk for venskab. Men det, der ligner harmløst drilleri eller en smule morskab med et andet menneske af det modsatte køn, kan nemt føre til alvorligere engagementer og i den sidste ende til utroskab mod ægtefællen.

Det er godt at spørge sig selv: Ville min ægtefælle blive glad, hvis han eller hun vidste, at jeg gjorde det?²⁴

Er du gift, så undgå så vidt muligt at være alene sammen med nogen af det modsatte køn. Mange tragiske umoralske hændelser begynder med, at en mand og en kvinde er alene sammen på kontoret, i kirken eller i en bil. Til at begynde med er der måske hverken hensigt eller tanke om synd. Men omstændighederne kan være grobund for fristelser. Det ene fører til det andet, og der kan hurtigt ske en ulykke. Det er meget lettere at undgå sådanne situationer til at begynde med, så fristelserne ikke får en chance for at næres.²⁵

»De af jer, som er enlige og dater bør nøje planlægge gode og konstruktive aktiviteter.«

Sømmelighed

Vær sømmelige. Sømmelighed i påklædning, sprog og manerer er et sandt kendetegn på ædelhed og et adelsmærke på en dydig sidste dages hellig ... undgå alt der er tarveligt, vulgært eller udfordrende.²⁶

Sunde, gode aktiviteter

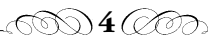
Overvind ondt med godt. Man kan overvinde mange dårlige tilbøjeligheder med god fysisk udøvelse og sunde aktiviteter. En sund sjæl, hvor hverken legeme eller ånd er sløret af alkohol og tobak, er bedre i stand til at modstå djævelen.²⁷

De af jer, som er enlige og dater bør nøje planlægge gode og konstruktive aktiviteter, så I ikke står uden andet at lave end at udveksle kærtegn ... Dette er et princip om at fylde sit liv med gode aktiviteter, så det negative ikke får en chance for at trives.²⁸

Fyld [jeres] liv med kraft fra gode kilder. Det er ikke nok blot at modstå det onde eller tømme vores liv for synd. Vi må også fylde vores liv med retfærdighed. Vi må være engagerede i gøremål, som giver åndelig styrke.

Jeg tænker på sådan noget som at fordybe sig i skrifterne. Vores tilværelse vil blive fyldt med en styrke, som vi ikke kan få på nogen anden måde, dersom vi læser og studerer skrifterne hver dag. Daglig bøn er en anden kilde til stor kraft. Faste for at få ekstra styrke eller særlige velsignelser kan styrke vore evner udover det normale. Kristne tjenestegerninger, deltagelse i Kirkens møder, arbejdet for riget – kan altsammen give os en reserve af styrke og kraft.

Vi må gøre andet og mere end blot at fjerne de negative påvirkninger i vores liv. Vi må erstatte dem med retfærdige gøremål, som kan fylde os med styrke og beslutsomhed om at leve, som vi bør.²⁹

De, som er blevet filtret ind i seksuel synd, kan gennem passende omvendelse blive rene igen.

Der kan være nogle, for hvem rådet om at forberede og afholde sig kan komme for sent. I er måske allerede filtret dybt ind i alvorlig overtrædelse. Hvis det er tilfældet, er der intet andet valg nu end at rette op på jeres liv og omvende jer fra jeres synder. Jeg vil foreslå jer fem vigtige ting, som I kan gøre for at komme tilbage i en tilstand af moralsk renhed. Fly straks enhver situation I måtte være i, som enten gør, at I synder, eller som får jer til at begå synd. Trygl Herren om kraft til at overvinde den. Lad jeres præstedømmeledere hjælpe jer til at råde bod på overtrædelsen og komme tilbage til fuldt fællesskab med Herren. Drik af den guddommelige kilde og fyld jeres liv med kraft fra gode kilder. Husk, at I gennem behørig omvendelse kan blive rene igen.

For dem, der er villige til at betale prisen for oprigtig omvendelse, er løftet sikkert. I kan blive rene igen. Fortvivlelsen kan fordufte. Tilgivelsens sødmefulde fred kan tilflyde jeres liv. I denne uddeling har Herren talt helt klart, da han lovede: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).³⁰

Præsident Benson rådede forældre til at undervise deres børn om kyskhedsloven.

5

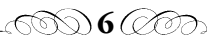
Forældre bør lære deres børn at efterleve kyskhedsloven.

Forældre bør give deres børn specifikke instruktioner om kyskhed i en tidlig alder, både af hensyn til deres fysiske og moralske beskyttelse.³¹

Hvis forældre elsker og respekterer hinanden, og hvis der i deres hellige partnerskab er fuld støtte og total troskab, vil disse grundlæggende ting blive videreført i fremtidige hjem. Modsat gælder det også, at dersom der hersker kævlen, kiv og mangel på harmoni i hjemmet, og man udøver farlig flirten med andre, når man er ude, så svækkes fremtidige hjem også af det ...

Vore hjem må blive stærke bolværk ved at lade retfærdighed herske i dem og bringe fred ind i dem gennem enighed og uselviskhed affødt af personlig renhed, total troskab og hengivenhed for familien. Forældre må acceptere, at ægteskabet er guddommeligt indstiftet og ære forældrehvervet. Børn må inspireres af anvisninger og et godt eksempel som forberedelse til ægteskab og for at

skærme dem mod ukyskhed, som var det en smitsom sygdom, og for at kunne udøve andre grundlæggende kristne dyder.³²

Gud har givet os kyskhedsloven, for at den kan bringe os glæde.

Vor himmelske Fader har ikke noget større ønske for os, end at vi skal være lykkelige. Han beder os kun om ting, der kan gøre os lykkelige. Og en af de sikreste principper, som Gud har givet os for at vi kan finde glæde, er kyskhedsloven. Jeg beder af hele mit hjerte om, at I højtideligt vil overveje de frydefulde følger ved at holde denne lov og de tragiske konsekvenser af at forbyrde sig imod den.³³

En årsag til, at vi skal være dydige – som indebærer, at man er kysk, har rene tanker og vaner og er retscaffen – er, at vi kan have Guds Ånd og kraft i vores liv, så vi kan udføre Guds værk. Uden den kraft og indflydelse er vi ikke bedre stillet end andre mennesker i nogen anden organisation. Den dyd vil skinne igennem og påvirke andre til et bedre liv og ikke-medlemmer til at undersøge vores tro.³⁴

Vær tro mod Guds hellige love. Husk, at de ikke kan brydes ustraffet. Dersom I vil være lykkelige og fremgangsrige i jeres jordiske samkvem, kurmageri og opbygning af et hjem, så grundlæg jeres liv på himlens evige love. Der findes ingen anden måde.³⁵

Der findes ingen varig lykke i umoral. Der findes ingen glæde i at overtræde kyskhedsloven. Faktisk tværtimod. Der kan måske være midlertidig glæde. Det ser måske ud til at være ganske vidunderligt for en tid. Men forholdet vil hurtigt gå skævt. Så kommer skyldfølelsen og skammen. Vi bliver bange for, at vore synder bliver opdaget. Vi må snige os omkring og skjule os, lyve og snyde. Kærligheden visner. Bitterhed, jalousi, vrede ja, selv had begynder at vokse frem. Alt dette er naturlige følger af synd og overtrædelse.

Når vi på den anden side adlyder kyskhedsloven og holder os moralsk rene, vil vi blive velsignet med stadig større kærlighed og fred, større tillid og respekt for vores ægtefælle, dybere hengivenhed for hinanden, og derfor også en dyb og betydelig glæde og lykke.³⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde, at Herrens standard for seksuel renhed er »klar og umiskendelig« (afsnit 1). Hvordan adskiller denne standard sig fra verdens normer?
- Hvilke konsekvenser er der ved at overtræde kyskhedsloven? (Se eksempler i afsnit 2).
- Hvad kan vi specifikt gøre for at skærme os selv og vores familie mod seksuel fristelse? (Se eksempler i afsnit 3).
- Gennemgå præsident Bensons råd til dem, der begår alvorlig synd (afsnit 4). Hvilke tanker gør I jer, og hvad føler I, når I grunder over Herrens løfte om at byde den omvendte velkommen »tilbage til fuldt fællesskab«?
- Hvorfor tror I, at det er vigtigt, at forældre giver »deres børn specifikke instruktioner om kyskhed i en tidlig alder«? Hvordan påvirker forældres trofasthed over for hinanden deres børns syn på ægteskab og kyskhedsloven? (Se afsnit 5).
- Hvad er nogle af de »frydefulde følger« af at holde kyskhedsloven? (Se eksempler i afsnit 6).

Skriftstedshenvisninger

1 Mos 39:7-21; 1 Kor 6:18-20; Gal 5:16; Alma 38:12; 39:3-5; 3 Ne 12:27-30; L&P 42:22-25

Til underviseren

»Motivér dem, som du underviser, til at komme til klassen og være forberedt til at lære og deltage. Når hver enkelt bestræber sig på at lære om evangeliet, er der større sandsynlighed for, at de vil bidrage til at få en god atmosfære i undervisningen« (*Undervisning, det største kald*, 2000, s. 80).

Noter

1. Se »Kyskhedsloven«, *Stjernen*, okt. 1988, s. 36.
2. »To »the Rising Generation«, *New Era*, juni 1986, s. 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 282-283.
5. »Kyskhedsloven«, s. 36.
6. »To »the Rising Generation«, s. 5-6.
7. »Kyskhedsloven«, s. 36.
8. I Conference Report, okt. 1964, s. 59.

9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 281.
10. »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3; udtalelsen af Joseph Smith citeres i Brigham Young, »Instructions to Missionaries«, *Deseret News*, 13. juni 1860, s. 113.
11. I Conference Report, okt. 1964, s. 59.
12. »Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man«, *New Era*, sep. 1979, s. 43.
13. I Conference Report, okt. 1959, s. 113.
14. I Conference Report, apr. 1949, s. 196.
15. *This Nation Shall Endure*, 1977, s. 97.
16. »Kyskhedsloven«, s. 37.
17. »Kyskhedsloven«, s. 37.
18. »Kyskhedsloven«, s. 38-39.
19. I Conference Report, okt. 1964, s. 60.
20. »Til den stærke og stræbende ungdom«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 42; se også »Til Kirkens unge piger«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 70-74.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 285.
22. »Kyskhedsloven«, s. 39.
23. I Conference Report, okt. 1964, s. 60.
24. Se »Kyskhedsloven«, s. 39.
25. Se »Kyskhedsloven«, s. 39.
26. Se »Til Kirkens unge piger«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 72.
27. I Conference Report, okt. 1964, s. 60.
28. Se »Kyskhedsloven«, s. 39.
29. Se »Kyskhedsloven«, s. 40.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 284.
31. I Conference Report, okt. 1964, s. 59.
32. I Conference Report, apr. 1949, s. 197, 198.
33. Se »Kyskhedsloven«, s. 40.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 278.
35. »Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man«, s. 43.
36. Se »Kyskhedsloven«, s. 37-38.

Vogt jer for stolthed og hovmod

*»Stolthed er den universelle synd – den store last.
Kuren mod stolthed er ydmyghed.«*

Fra Ezra Taft Bensons liv

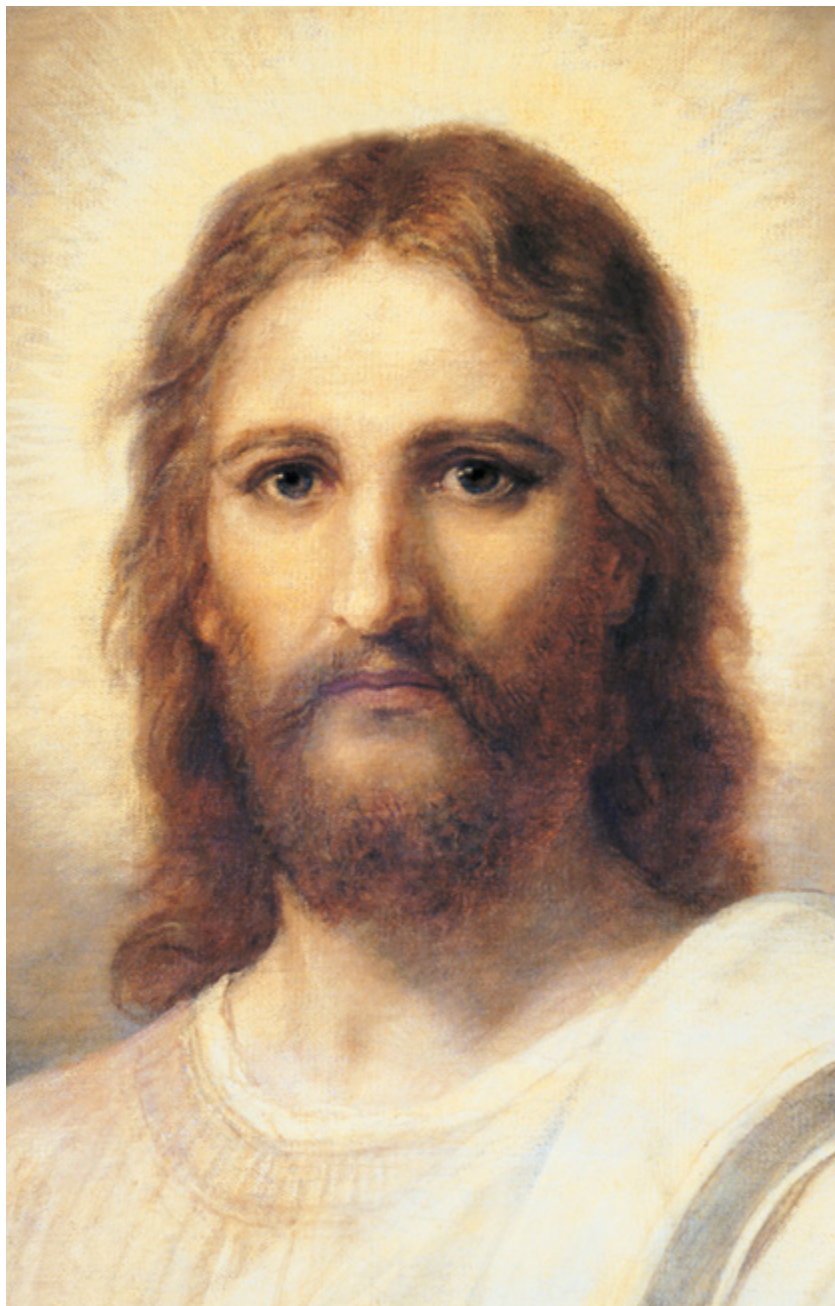
Ved sin første generalkonferencetale som præsident for Kirken belærte præsident Ezra Taft Benson om forskellen på stolthed og ydmyghed:

»Den stolte ser ikke op til Gud og er ligeglad med, hvad der er rigtigt. Han skeler til mennesker og argumenterer for, hvem der har ret ...

Stolthed karakteriseres ved, at man spørger: »Hvad vil jeg have ud af mit liv?« frem for: »Hvad ønsker Gud, at jeg skal gøre i mit liv?« Det er egenviljen, som går imod Guds vilje. Det er at frygte mennesker mere end Gud.

Den ydmyge efterkommer Guds vilje – han frygter Guds dom og reagerer på sine medmenneskers behov. For den stolte ringer verdens ros sødt i ørerne, mens den ydmyge bliver varm om hjertet af himlens ros.«¹

Disse belæringer var ikke nye for de mænd, som havde tjent sammen med præsident Benson i De Tolv Apostles Kvorum. De vidste, at han som præsident for deres kvorum aldrig havde bekymret sig om sine personlige meninger – kun om at lære Guds vilje at kende og følge den. Præsident Boyd K. Packer, der senere selv tjente som præsident for De Tolvs Kvorum, har fortalt følgende om præsident Bensons tilgang til diskussioner ved kvorumsmøderne: »Man kunne sagtens være uenig med præsident Benson uden at bekymre sig for, at der lå noget personligt i det. Vi havde livlige diskussioner uden at bekymre os om, hvad hans synspunkt var.«² Ældste Russell M. Nelson, der i to år tjente i De Tolvs Kvorum under præsident

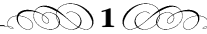

*Frelsen, der var »sagtmodig og ydmyg af hjertet« (Matt 11:29),
er vores store eksempel på ydmyghed.*

Bensons ledelse, har sagt: »Under enhver overvejelse afvejede præsident Benson, uanset sin egen mening, kun en situation efter én standard – hvad er bedst for riget? Betød det, at en rynke skulle foldes på en måde, han ikke ville have gjort det, så blev den det. Han ønskede kun, hvad der var bedst for riget.«³

Som minister var præsident Benson stadig lige optaget af at gøre, hvad der var bedst for Guds rige. Da han var landbrugsminister, modtog han meget af »verdens ros«⁴ – tillige med en god del hård kritik. Han lå ikke under for nogen af delene. I stedet huskede han på et råd, han ofte blev mindet om af sin hustru, Flora: »Du skal ikke bekymre dig om, hvad verden synes, så længe Herren synes, du gør det godt.«⁵ Idet han var tilfreds med »himlens [stille] applaus«,⁶ stræbte han altid efter at gøre Guds vilje.

Ezra Taft Bensons lærdomme

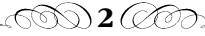
Herren har advaret os mod stolthed og hovmod.

I Lære og Pagter står der, at Mormons Bog er »en optegnelse om et faldent folk« (L&P 20:9). Men hvorfor faldt de? Det er et af hovedbudskaberne i Mormons Bog. Mormon besvarer spørgsmålet i et af de sidste kapitler med disse ord: »Se, dette folkeslags, eller det nefitiske folks, stolthed bliver deres undergang« (Moro 8:27). Og for at vi ikke skal overse dette vigtige budskab fra et faldent folk i Mormons Bog, giver Herren os denne advarsel i Lære og Pagter: »Vogt jer for stolthed, så I ikke bliver som nefitterne fordem« (L&P 38:39).

Jeg er oprigtigt interesseret i jeres tro og bønner, når jeg nu bestræber mig på at kaste lys over dette budskab i Mormons Bog – om det syndige i stolthed og hovmod. Dette budskab har ligget mig meget på sinde i nogen tid. Jeg ved, at Herren ønsker, at dette budskab skal ud lige netop nu.

I det store råd i himlen var det stolthed, der var skyld i Lucifers fald, han var »en af morgengryets sønner« (2 Ne 24:12-15; se også L&P 76:25-27; Moses 4:3). Når denne jord skal forgå, når Gud vil rense jorden med ild, skal de hovmodige brænde op som halm, og de sagtmodige skal arve jorden (se 3 Ne 12:5; 25:1; L&P 29:9; JS-H 1:37; Mal 3:19).

Tre steder i Lære og Pagter bruger Herren udtrykket: »Vogt dig for stolthed«, deriblandt i forbindelse med en advarsel til Oliver Cowdery, den anden ældste i Kirken, og til Emma Smith, profetens hustru (L&P 23:1; se også 25:14; 38:39).⁷

Det centrale træk ved stolthed er fjendtlighed mod Gud og vore medmennesker.

Stolthed er en meget misforstået synd, og mange synder i uvidenhed (se Mosi 3:11; 3 Ne 6:18). I skrifterne finder man ikke noget, der hedder retfærdig stolthed – stolthed betragtes altid som en synd. Så uanset hvordan verden benytter det ord, så må vi forstå, hvordan Gud bruger ordet, så vi kan forstå sproget i den hellige skrift og drage nytte af den (se 2 Ne 4:15; Mosi 1:3-7; Alma 5:61).

De fleste mennesker opfatter stolthed som selvoptagethed, indbildskhed, pral, overlegenhed eller hovmod. De er alle træk ved denne synd, men det mest centrale har vi endnu ikke beskrevet.

Det centrale træk ved stolthed og hovmod er fjendtlighed – fjendtlighed over for Gud og vore medmennesker. *Fjendtlighed* er et »hadefuldt, fjendtligsindet, modsætningsfyldt forhold«. Det er ved den kraft, at Satan ønsker at regere over os.

Stolthed og hovmod er af natur konkurrencebetonet. Vi sætter vores egen vilje op imod Guds vilje. Når vi er stolte i forhold til Gud er det åndeligt set som at sige, »min vilje ske og ikke din«. Som Paulus sagde: »De ... søger jo deres eget og ikke det, der hører Jesus Kristus til« (Fil 2:21).

Når vores vilje konkurrerer imod Guds vilje, tillader vi begær, lyster og lidenskaber at forblive ubeherskede (se Alma 38:12; 3 Ne 12:30).

Stolte mennesker kan ikke acceptere, at Gud har myndighed til at give dem retningslinjer i livet (se Hel 12:6). De sætter deres opfattelse af sandhed op imod Guds store kundskab, deres evner op imod Guds præstedømmekraft og deres resultater op imod hans storslåede skaberværk.

Vores fjendtlighed mod Gud antager mange forskellige former, såsom oprør, hårdhertethed, stivnakkethed, mangel på omvendelse,

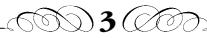
opblæsthed, fornærmethed og søgen efter tegn. De stolte ønsker, at Gud skal være enig med dem. De er ikke interesseret i at ændre opfattelse for at blive enige med Gud.

Et andet væsentligt træk ved denne meget fremherskende synd er fjendtligheden mod vore medmennesker. Vi fristes dagligt til at hævde os og ringeagte andre (se Hel 6:17; L&P 58:41).

De stolte gør alle mennesker til deres modstandere ved at sammenligne deres intellekt, meninger, resultater, velstand, talenter eller andre verdslige målbarheder med andres. C.S. Lewis har engang sagt: »Den stolte har ingen glæde ved at have noget, kun ved at have mere af det end næsten ... Det er sammenligningen, der gør en stolt: Glæden ved at hævde sig over resten. Når først konkurrenceelementet er væk, så er stoltheden det også« (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, s. 109-110).

Ved det store råd i himlen fremsatte Lucifer sit forslag i modstrid med Faderens plan, som Jesus Kristus var fortaler for (se Moses 4:1-3). Satan ønskede at blive æret frem for nogen anden (se 2 Ne 24:13). Hans hovmodige ønske var kort og godt at overtage Guds trone (se L&P 29:36; 76:28).

Skrifterne er fyldt med beviser på de alvorlige konsekvenser af enkeltpersoners, grupper, byers og nationers hovmod og stolthed. »Hovmod går forud for ulykke« (Ordsp 16:18). Det førte til udryddelsen af den nefitiske nation og byen Sodoma (se Moro 8:27; Ez 16:49-50).⁸

Den stolte frygter menneskers dom mere end Guds.

Det var stolthed, der gjorde, at Kristus blev korsfæstet. Farisæerne var forbitrede over, at Jesus hævdede, at han var Guds Søn, hvilket var en trussel mod deres stilling, og derfor sammensvor de sig om at slå ham ihjel (se Joh 11:53).

Saul gjorde David til fjende på grund af sin stolthed. Han var misundelig, fordi de israelitiske kvinder sang: »Saul har dræbt sine tusinder, men David sine titusinder« (1 Sam 18:6-8).

Kong Noas stolthed førte både til Abinadis og hans egen død.

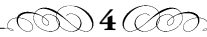
Den stolte frygter menneskers dom mere end Guds (se L&P 3:6-7; 30:1-2, 60:2). »Hvad vil folk mon tænke om mig?« vejer tungere end, »hvad vil Gud mon tænke om mig?«

Kong Noa ville løslade profeten Abinadi, men da hans ugudelige præster appellerede til hans stolthed, overlod han Abinadi til flammerne (se Mosi 17:11-12). Herodes var bedrøvet over, at hans hustru krævede Johannes Døbers hoved på et fad. Men hans stolthed forbød ham at tabe ansigt foran sine gæster, hvilket gjorde, at han slog Johannes Døber ihjel. (Matt 14:9; se også Mark 6:26).

Frygten for menneskers dom viser sig i konkurrencen om menneskers anerkendelse. »De elskede nemlig ære fra mennesker frem for ære fra Gud« (Joh 12:42-43). Vores motiv til det, vi gør, afslører vore synder. Jesus sagde, at han altid gjorde »det, der er godt i [Guds] øjne« (Joh 8:29). Ville det ikke også være godt for os, dersom vore motiver var at behage Gud fremfor at forsøge på at hævde os over for vore søskende og overgå andre?

Nogle stolte mennesker bekymrer sig ikke så meget om, hvorvidt deres løn kan dække deres behov, men mere om de får mere i løn end andre. Deres belønning ligger i at ligge over resten. Deri er fjendtligheden ved stolthed.

Når stoltheden først får tag i vores hjerte, mister vi vores uafhængighed af verden, og vi opgiver vores frihed fordi, vi lægger under for menneskers mening. Verden råber højere, end Helligånden hvisker. Folk tilsidesætter Guds åbenbaringer i deres ræsonnementer, og de stolte slipper jernstangen (se 1 Ne 8:19-28; 11:25; 15:23-24).⁹

Hovmod og stolthed viser sig på mange måder.

Hovmod er en synd, som er nem at få øje på hos andre, men som man sjældent er parat til at indrømme hos en selv. De fleste af os betragter hovmod som en synd, der kun findes hos folk i toppen, hos de rige og de lærde, som ser ned på os andre (se 2 Ne 9:42). Men der findes dog en lidelse, der er langt mere udbredt blandt os, og det er den stolte, der kigger nedefra og op. Det giver sig udslag på mange forskellige måder, som for eksempel ved at finde fejl, sladre, bagtale, surmule, leve over evne, misunde, begære, ved at afholde sig fra at være taknemlig og rose andre for at kunne opløfte dem, samt ved at man er utilgivende og jaloux.

Ulydighed er i al væsentlighed en hovmodig magtkamp mod personer med større autoritet end vi selv. Det kan være forældre, en præstedømmeleder, en lærer eller i sidste ende Gud. Stolte mennesker hader den kendsgerning, at nogen står over dem. De føler, det er fornedrende.

Selviskhed er en mere almindelig side af hovmod. »Hvordan påvirker det mig«, vil altid være kernen i alt for den selviske og give sig udslag i indbildskhed, selvmedlidenhed, verdslig selvtilfredshed, selvglæde og selvoptagethed.

Hovmod fører til hemmelige sammensværgelser, der går ud på at få mere magt, flere besiddelser i verden og større verdslig ære (se Hel 7:5; Eter 8:9, 16, 22-23; Moses 5:31). Hemmelige sammensværgelser, hovmodets syndige frugt, medførte både den jereditiske og

den nefitiske nations undergang, og den har og vil altid være årsag til mange nationers fald (se Eter 8:18-25).

En anden side af hovmod er splid og strid. Skænderier, bataljer, uretfærdigt herredømme, generationskløfter, skilsmisser, mishandling af sin ægtefælle, spektakler og uroligheder falder alle ind under denne kategori.

Splid i familien jager Herrens ånd bort. Splid fordriver også mange familiemedlemmer. Splid er alt lige fra fjendtlige ord til verdensomspændende konflikter. I skriften står der, at »den ryggesløse og grådige volder strid« (se Ordsp 13:10; se også Ordsp 28:25).

Skriften vidner om, at de stolte let lader sig fornærme og bærer nag (se 1 Ne 16:1-3). De holder deres tilgivelse tilbage for at lade en anden stå i gæld til dem og for at retfærdiggøre deres sårede følelser.

De stolte har ikke let ved at tage imod råd eller irettesættelse (se Ordsp 15:10; Amos 5:10). De går i defensiven for at retfærdiggøre og bortforklare deres svagheder og fejl (se Matt 3:9; Joh 6:30-59).

De stolte forlader sig på, at verden fortæller dem, hvorvidt de er noget værd eller ej. Deres selvagtelse afgøres af, hvor de står på verdens rangliste. De føler sig værdifulde, hvis der er et tilstrækkeligt antal, som står under dem, hvad angår bedrifter, talenter, skønhed eller intellekt. Stolthed og hovmod er grimme egenskaber. Deres motto er: »Hvis du har succes, så er jeg en fiasko.«

Hvis vi elsker Gud, gør hans vilje og frygter hans mening mere end menneskers, får vi selvagtelse.¹⁰

Stolthed begrænser eller sætter en stopper for fremgang.

Stolthed er i ordets egentlige betydning en ødelæggende synd. Den begrænser eller sætter en stopper for fremgang (se Alma 12:10-11). De stolte har ikke let ved at lære (se 1 Ne 15:3, 7-11). De vil ikke forandre deres tankegang for at acceptere sandheden, fordi det indebærer, at de har taget fejl.

Stolthed og hovmod har en skadelig virkning på alle vore forhold – på vores forhold til Gud og hans tjenere, mellem mand og hustru, forældre og børn, ansat og arbejdsgiver, lærer og elev samt til hele

Ydmyghed giver enighed og styrke i ægteskaber og familier.

menneskeheden. Hvor stolte og hovmodige vi er, kan måles ud fra, hvordan vi tjener Gud og behandler vore søskende. Kristus ønsker at opløfte os til sit stade. Ønsker vi det samme for andre?

Hovmod svækker vores fornemmelse af, at vi er Guds børn, og af at alle mennesker er vore søskende. Stolthed og hovmod adskiller os og rangordner os i »klasser efter [vores] rigdomme og ... mulighed for at tilegne os kundskab« (3 Ne 6:12). Det er umuligt for et stolt folk at blive ét, og medmindre vi er ét, er vi ikke Herrens (se Mosi 18:21; L&P 38:27; 105:2-4; Moses 7:18).

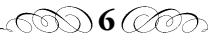
Tænk på, hvad stolthed og hovmod har kostet os førhen, og hvad det koster os nu i vores liv, i vore familier og i Kirken.

Tænk på, hvilken omvendelse der kunne finde sted, hvordan liv kunne ændres, ægteskaber bevares og hjem styrkes, dersom stolthed og hovmod ikke afholdt os fra at bekende vore synder og aflægge dem (se L&P 58:43).

Tænk på de mange kirkemedlemmer, som er mindre aktive, fordi de er blevet fornærmede, og hvis stolthed forbyder dem at tilgive eller deltage fuldt ud i nadveren ved Herrens bord.

Tænk på de tusinder af unge mennesker og ægtepar, der også kunne komme på mission, hvis det ikke var, fordi deres stolthed forhindrede dem i at give deres hjerte helt til Gud (se Alma 10:6; Hel 3:34-35).

Tænk på, hvor meget mere tempeltjeneste der ville blive udført, dersom det var vigtigere for os at anvende vores tid i denne guddommelige tjeneste end på de mange stolte gøremål, der kappes om vores tid.¹¹

Kuren mod stolthed og hovmod er ydmyghed.

Vi påvirkes alle sammen af stolthed på forskellige tidspunkter og i forskellig grad. Nu ser I, hvorfor bygningen i Lehis drøm, der repræsenterer verdens stolthed, var så stor og rummelig. Det var for, at den kunne rumme de mange mennesker, som trådte ind i den (se 1 Ne 8:26, 33; 11:35-36).

Stolthed er den universelle synd i verden – den store last. Ja, stolthed *er* en meget fremherskende synd – en stor last.

Kuren mod stolthed er ydmyghed – sagtomdighed, underdanighed (se Alma 7:23). Det er et sønderknust hjerte og en angergiven ånd (se 3 Ne 9:20; 12:19; L&P 20:37; 59:8; Sl 34:19; Es 57:15; 66:2). Rudyard Kipling formulerede det så fint:

*»Tumult og råben forstummer,
kaptajner og konger forgår,
men dit evige offer stadig består,
og et ydmygt, angergivent hjerte.
Hærskarers Herre vær med os endnu,
så vi kommer i hu, så vi kommer i hu.«*

Gud ønsker et ydmygt folk. Vi kan enten vælge at være ydmyge eller blive tvunget til at være det. Alma sagde: »Velsignede er derfor de, der ydmyger sig uden at være nødt til at være ydmyge« (Alma 32:16).

Lad os vælge at være ydmyge.

Vi kan vælge at være ydmyge ved at overvinde vores fjendtlighed mod vore søskende, ved at agte dem, som vi agter os selv, og opløfte dem til vores eget eller et højere niveau (se L&P 38:24; 81:5; 84:106).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at tage imod råd og irettesættelse (se Jakob 4:10; Hel 15:3; L&P 63:55; 101:4-5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Ordsp 9:8).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at tilgive dem, som har såret os (se 3 Ne 13:11, 14; L&P 64:10).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at yde uselvvisk tjeneste (se Mosi 2:16-17).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at tage på mission og forkynde ordet, som kan gøre andre ydmyge (se Alma 4:19; 31:5, 48:20).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at tage mere hyppigt til templet.

Vi kan vælge at være ydmyge ved at bekende og forsage vore synder og blive født af Gud (se L&P 58:43; Mosi 27:25-26; Alma 5:7-14, 49).

Vi kan vælge at være ydmyge ved at elske Gud, underkaste os hans vilje og sætte ham først i vores liv (se 3 Ne 11:11; 13:33; Moro 10:32).

Lad os vælge at være ydmyge. Vi kan gøre det. Jeg ved, at vi kan.

Mine kære søskende, vi skal forberede os på at forløse Zion. Det var hovedsageligt synderne stolthed og hovmod, der afholdt os fra at etablere Zion på profeten Joseph Smiths tid. Det var den samme syndige stolthed, der bragte indivielsesloven til ophør blandt nefitterne (se 4 Ne 1:24-25).

Stolthed og hovmod er den største forhindring for Zions fremgang. Jeg gentager: Stolthed og hovmod *er* den største forhindring for Zions fremgang.

Vi må rense vores bæger indeni for at overvinde vores stolthed og hovmod (se Alma 6:2-4; Matt 23:25-26).

Vi må følge »den hellige Ånds tilskyndelser«, aflægge det stolte »naturlige menneske«, blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning«

og blive »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg« (Mosi 3:19; se også Alma 13:28).

At vi må gøre dette og nå vores guddommelige bestemmelsessted er min inderlige bøn.¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson påpegede, at stolthed og hovmod førte til det nefitiske folks undergang (se afsnit 1). Hvorfor tror I, at stolthed og hovmod rummer sådan en destruktiv kraft?
- På hvilke måder kan mennesker »[sætte deres] vilje op imod Guds? (Se afsnit 2). Hvilke velsignelser får vi, når vi følger Guds vilje?
- Hvorfor tror I, at vi sommetider bekymrer os mere om, hvad andre mennesker tænker om os, end om hvad Gud tænker om os? (Se afsnit 3). Hvordan ændrer vores liv sig, når vores største ønske er at behage Gud?
- Gennemgå de forskellige træk ved stolthed og hovmod, som nævnes i afsnit 4. Hvordan kan vi undgå de udslag af stolthed i vores liv?
- Præsident Benson sagde: »Stolthed og hovmod har en skadelig virkning på alle vore forhold« både med Gud og mennesker (afsnit 5). Hvorfor er dette sandt? Hvordan forbedrer det vore forhold, når vi er ydmyge?
- I afsnit 6 nævner præsident Benson forskellige ting, vi kan vælge at gøre for at være ydmyge. Hvorfor tror I, at det er bedre at vælge at være ydmyg end at blive tvunget til at være ydmyg?

Skriftstedshenvisninger

Matt 23:12; Luk 18:9-14; Jak 4:6; Alma 5:27-28; L&P 112:10; 121:34-40

Studiehjælp

For at anvende profetens ord på dig selv kan du tænke over, hvordan hans belæring angår dig (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 159-160). Overvej, hvordan disse belæring kan hjælpe dig med de bekymringer, spørgsmål og udfordringer, du har i dit liv.

Noter

1. Se »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 5.
2. Boyd K. Packer, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 429-430.
3. Russell M. Nelson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 430.
4. »Rensning af karrets inderside«, s. 5.
5. Flora Amussen Benson, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 293.
6. »Rensning af karrets inderside«, s. 5.
7. Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, *Stjernen*, juli 1989, s. 3
8. Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, s. 3-4.
9. Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, s. 4.
10. Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, s. 4-5.
11. Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, s. 5.
12. Se »Vogt jer for stolthed og hovmod«, s. 5; originalteksten til salmen »God of Our Fathers, Known of Old« af Rudyard Kipling er nr. 80 i *Hymns* (Kirkens engelske salmebog).

*Præsident Ezra Taft Benson og hans rådgivere i
Det Første Præsidentskab: Præsident Gordon B. Hinckley (til venstre)
og præsident Thomas S. Monson (til højre)*

Ledelse

»Dersom I er fremtidens ledere for Kirken, jeres land og jeres hjem, er I nødt til at være standhaftige i troen og urokkelige også i mødet med ondt.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Allerede da han var helt ung, lærte Ezra Taft Benson om ledelse. Han var næsten 13 år gammel, da hans far blev kaldet til at tjene på mission. Som det ældste barn i familien påtog Ezra sig mange ledelsesmæssige ansvar på familiens farm, mens faderen var borte. Da han adskillige år senere blev kaldet til Den Britiske Mission, tjente han som grenspræsident og som præsident for Newcastle Conference (det der svarer til et distrikt i dag). Senere tjente han i tre stavspræsidentskaber – en gang som rådgiver, en kort periode som stavspræsident og atter igen for en længere periode som stavspræsident. Under sin professionelle karriere arbejdede han i mange lederstillinger inden for landbrugsindustrien. Netop fordi han var leder og ekspert inden for landbrug, udpegede præsident Dwight D. Eisenhower ham som landbrugsminister. I otte år fungerede han som USA's landsbrugsminister under præsident Eisenhower.

Inden præsident Benson blev præsident for Kirken, tjente han 12 år som præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Kvorumsmedlemmerne respekterede ham højt som deres leder. Ældste Bruce R. McConkie »fortalte ofte sin familie, at han aldrig havde set præsident Bensons administrative ligemand i Kirken«.¹

I sin ledelse af De Tolv opmuntrede præsident Benson kvorumsmedlemmerne til åbent at udtrykke deres tanker, selvom han måtte have en anden mening end dem. Da Ældste Russell M. Nelson var nyt medlem, tænkte han, at han nok ikke skulle sige så meget. »Men det lod præsident Benson sig ikke spise af med,« har han

fortalt. »Hvis jeg undlod at udtale mig om en sag, så trak han det ud af mig.«²

Selvom præsident Benson gerne hørte alles mening, så lod han aldrig diskussionen løbe af sporet. Præsident Howard W. Hunter sagde, at præsident Benson »vidste, hvordan han fik gang i en åben og ligefrem diskussion blandt brødre og var samtidig i stand til at lede og kontrollere den og nå frem til en enstemmig beslutning.«³ Når han syntes, at de havde drøftet noget længe nok, sagde han typisk: »Jeg tror, at vi har fået vendt sagen nu. Lad os samle op på det og komme frem til en beslutning.«⁴

Præsident Benson nærede omsorg for dem, han ledte, og han underviste gennem sit eksempel. »Jeg kender ingen mand, der er mere betænksom og bekymret for sine medmenneskers velbefindende,« sagde præsident Gordon B. Hinckley. »Han beder ikke andre om at gøre noget, som han ikke selv er villig til at gøre, men viser hellere et eksempel på tjeneste til efterfølgelse af os andre.«⁵ Præsident Benson var også god til at uddelegere arbejde til andre og undervise og opbygge dem i den proces.

Ved den generalkonference, hvor præsident Benson blev opretholdt som Kirkens præsident, gav præsident Gordon B. Hinckley udtryk for sin overbevisning om, at Herren havde udvalgt og beredt præsident Benson på at lede Kirken:

»Jeg vidner om, at det var Herren, som udvalgte Ezra Taft Benson til at være medlem af De Tolvs Råd for næsten 43 år siden. Det var Herren, som gennem alle disse år prøvede og opdrog ham, som oplærte og forberedte ham ...

Som en, der kender ham og står ved hans side, bærer jeg vidnesbyrd om, at han er en troens mand, en prøvet leder, som har dyb kærlighed til Herren og hans værk, som har kærlighed til Guds sønner og døtre overalt. Han har bevist sin dygtighed.«⁶

Ezra Taft Bensons lærdomme

1

Gode ledere står fast i troen og viser et godt eksempel.

Kraften i Kristi lederskab voksede frem af hans eksempel og opfordringen ved det. Hans klare kald lød: »Kom, følg mig!« ... At det lykkedes ham at vinde menneskers loyalitet og hengivenhed for retfærdighedens principper beroede primært på, at hans kærlighed var en stor motiverende faktor. Han hjalp os til at indse, at de guddommelige kvaliteter i hver af os, der råber efter at komme til udtryk, på herlig vis kan realiseres. Hans eksempel er fortsat menneskehedens største håb og styrke.⁷

Dersom I er fremtidens ledere for Kirken, jeres land og jeres hjem, er I nødt til at være standhaftige i troen og urokkelige også i mødet med ondt, og gøre som Paulus sagde: »Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet« (Ef 6:11-12).⁸

Vore unge har brug for mindre kritik og bedre rollemodeller. I er dem, de kigger på for at finde et forbillede, de kan følge og holde fast ved i livet. De har brug for den inspiration, der kan komme fra jer, hvis I retter jeres liv helt ind efter evangeliets lære.⁹

2

Mennesker er modtagelige over for god ledelse.

Ydmyghed

Et af kendetegnene ved storslået ledelse har altid og vil altid være en ydmyg ånd.¹⁰

Åndelig styrke

Åndelig styrke fremmer gode tanker, gode idealer, gode vaner, en god indstilling og en god indsats. Det er kvaliteter, der fremmer visdom, fysisk og psykisk velbefindende og andres entusiastiske accept og respons.¹¹

Kun det sunde menneske evner at opløfte og opmuntre andre til større tjeneste, større resultater og større styrke.¹²

Inspiration er afgørende for at kunne lede ... Vi må have inspirationens ånd, uanset om vi underviser (L&P 50:13-14) eller forvalter rigets anliggender (L&P 46:2).¹³

Der findes ingen fyldestgørende erstatning for Ånden.¹⁴

Viden

En rigtig leder forsøger at holde sig velinformeret. Det er et menneske, som hellere handler ud fra principper end formålstjenlighed. Han eller hun prøver på at lære af alle menneskelige erfaringer, som bliver holdt op imod vise og åbenbarede guddommelige principper.¹⁵

En af de bedste måder, hvorpå ledere kan forstå de rette principper, er ved at have indgående kendskab til og forståelse af skrifterne og den relevante håndbog. De fleste situationer har nogen stået i før, måske endda mange gange, og fremgangsmåden for at håndtere problemet er allerede fastlagt. Det er derfor altid klogt at læse og være bekendt med eksisterende skriftlige instrukser og Kirkens politik omkring spørgsmålene, efterhånden som de opstår.¹⁶

Ledere rådes til at studere Kirkens læresætninger, så de på passende vis er i stand til at præsentere vores lære for andre. Med apostlen Paulus' ord forventer vi, at I står jeres »prøve for Gud som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig« (2 Tim 2:15).¹⁷

Loyalitet

En god leder forventer loyalitet. Han viser til gengæld også sin. Han bakker op om dem, han har givet en opgave. Loyaliteten rækker ud over det, pligten kræver. Han er loyal, når de, han tjener med, hædres. Han er stolt på deres vegne over deres succes. Han underkender dem ikke, medmindre han først har rådført sig med dem, han underkender. Han sætter aldrig en samarbejdspartner i forlegenhed over for andre. Han er ærlig og ligefrem over for vedkommende.¹⁸

»En kærlighed til mennesker er afgørende for godt lederskab.«

Enighed

Der er en »enighed, som kræves af det celestiale riges lov; og Zion kan ikke opbygges, medmindre det sker efter principperne i det celestiale riges lov« (L&P 105:4-5). Blandt de påkrævede principper og egenskaber er at være ét af hjerte og sind. »Jeg siger jer: Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine«, er Frelserens påbud til sin nutidige kirke (L&P 38:27; Joh 17:20-23). Intetsteds er dette mere afgørende end blandt dem, han har kaldet til at præsidere rundt om i sit rige.¹⁹

Kærlighed og udtryk for tillid

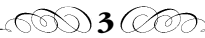
En kærlighed til mennesker er afgørende for godt lederskab. Elsker I dem, I arbejder sammen med? Husker I, at sjæles værdi er stor i Guds øjne (se L&P 18:10)? Har I tro på de unge? Påskønner I deres dyder og roser dem for deres resultater? Eller har I en kritisk indstilling til dem, fordi de ikke er ufejlbarlige?²⁰

Oftentimes kan det, at der intet nævnes fra lederens side om en opgave, man har fået, være tungere at bære end kritik. En lille oprigtig og specifik kommentar eller bemærkning undervejs virker meget motiverende.²¹

Vi ved ... at den tid, en leder bruger på personlig kontakt med medlemmerne, er langt mere effektiv end tid, der bruges på møder og administrative pligter. Personlig kontakt er nøglen til at genaktivere medlemmer.²²

Særligt i Kirken skaber det både bedre resultater og følelser at bede om frem for at beordre. Husk at fortælle hvorfor. Følg op for at se, hvordan tingene går. Vis påskønnelse, når folk er gode til at følge instruktioner. Udtryk tillid, når det kan gøres ærligt og oprigtigt. Når der går kludder i noget, er det godt at tjekke op på, hvor I begik en fejl – og vær ikke bange for at indrømme egne fejl. Husk, at vores folk består af frivillige, selvstændige arbejdere. De elsker også Herren og hans værk. Elsk dem. Påskøn dem. Når I fristes til at give en medtjener en reprimande, så lad være. Prøv i stedet at give vedkommende et opmuntrende klap på skulderen. Vor himmelske Faders børn rundt om på jorden er i al væsentlighed gode. Han elsker dem. Det bør vi også.²³

Folk kan ikke lide at blive tvunget til at gøre noget, heller ikke selv om det er for deres eget bedste. Men folk er modtagelige over for god ledelse.²⁴

Gode ledere uddelegerer med visdom.

Frelserens eksempel på at uddelegere

Selve grundlaget for denne verden bestod i at uddelegere myndighed. Jesus mindede mange gange folk om, at hans mission på jorden var baseret på uddelegeret myndighed. Genoprettelsen af hans kirke handlede helt fra starten om at uddelegere myndighed.

Da Jesus talte til jøderne i synagogen, fortalte ham dem, at han var Faderens delegerede: »For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 6:38).²⁵

Jesus er mønstereksemplet på god administration gennem passende uddelegering ... Mange af hans bemyndigede missionærer rejste uden hverken pung eller taske. De led store trængsler for at udbrede hans lære. Nogle af dem døde på grusom vis i hans tjeneste. Men hans bemyndigede disciple gik modige som løver

Under sin jordiske tjenestegerning uddelegerede Jesus Kristus myndighed til sine tolv apostle.

ud i verden på hans opdrag. De opnåede ting, de end ikke havde drømt om. Ingen leder har nogensinde kunnet motivere mænd eller kvinder som Kristus kunne.²⁶

Jesu Kristi Kirke oplærer ledere ved at involvere folk, som er blevet bemyndigede. Da Jesus levede på jorden, kaldte han 12 apostle til at bistå sig i ledelsen af kirken. Han kaldte også 72. Han uddelegerede. Ingen skulle blot være tilskuere i hans kirke. Alle blev involveret i opbyggelsen af riget. I takt med, at de opbyggede riget, opbyggede de sig selv.

Jesus sigtede efter at ophøje den enkelte ...

Jesus sigtede efter at gøre hver mand til konge og oplære ham til leder i evigheden. Den mindeværdige nat efter den første nadver sagde han til de elleve: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen« (Joh 14:12). Gennem uddelegering ønskede Jesus at opløfte fremfor at undertrykke den enkelte. Og i dag vokser mænd og kvinder i statur over hele Kirken gennem de stillinger, de er blevet delegeret i.²⁷

Uddeleger i vore organisationer

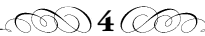
God ledelse betyder, at man uddelegerer ansvar. Det hjælper jer og jeres organisation at uddelegere en del af arbejdsbyrden. Effektiv ledelse er den kunst at nå målet gennem at uddelegere.²⁸

At kunne uddelegere med visdom kræver bønssom forberedelse, akkurat som undervisning eller forkyndelse. Det gør Herren klart med disse ord: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise« (L&P 42:14). Og vi må tilføje, at I ikke skal uddelegere uden Ånden.²⁹

En vis administrator i Kirken i dag forsøger ikke at gøre alt arbejdet selv og dermed give indtryk af, at ingen anden er kvalificeret. Og når han uddelegerer, så forsikrer han den, der har fået opgaven, om, at vedkommende har hans fulde opbakning.³⁰

Når ansvaret er uddelegeret, glemmer lederen hverken den, der har fået opgaven, eller opgaven. Han følger interesseret op uden at kigge nogen over skulderen. Han giver konkret ros, når den er på sin plads. Han giver støtte og opmuntring, når der er behov for det. Når han føler, at opgaven ikke bliver varetaget, og der er brug for en ændring, så handler han modigt og fast, men også med venlighed. Når en opgave er løst eller et embede fuldført, udtrykker han anerkendelse og tak.³¹

Ingen klog leder tror, at alle gode ideer kommer fra ham selv. Han opfordrer dem, han leder, til at komme med forslag. Han lader dem føle, at de er en vigtig del af beslutningsprocessen. Han giver dem en følelse af, at de udfører deres arbejde, ikke bare hans.³²

Kirkeledere er et redskab i Guds hænder og bør søge Ånden for at lede og opbygge andre.

I Kirken i dag får en leder generelt det udført, han forventer. Han må derfor tænke stort. Han bør forsikre dem, han giver opgaver, om, at de i Herrens tjeneste kan trække på langt større kræfter, end man kan i et almindeligt arbejde. Der kan ikke begås fejl i Herrens værk, når vi gør vores bedste. Vi er blot redskaber; dette er Herrens værk. Det er hans kirke, hans evangeliske plan. Det er hans børn, vi arbejder sammen med. Han vil ikke tillade, at det mislykkes for

os, hvis vi gør alt, hvad vi kan. Han vil endda højne os ud over vore egne talenter og evner, når det er nødvendigt. Dette ved jeg.³³

Vi er nødt til at huske på, at ... Kirken ... ikke er forretningsverdenen. Kirkens succes måles i frelste sjæle, ikke i over- og underskud. Vi er selvfølgelig nødt til at være effektive og produktive, men vi må også holde fokus på de evige mål. Vær forsigtige med at indføre verdslige metoder og forretningsverdenens sprogbrug i hellige præstedømmefunktioner. Husk, at selvom rationelle problemløsningsprocedurer måske nok kan være nyttige, vil de ikke være fuldt tilstrækkelige i rigets virke. Guds værk skal udføres ved tro, bøn og ved Ånden, »og hvis det sker på nogen anden måde, er det ikke af Gud« (L&P 50:18).³⁴

Hele formålet med Kirken er at udvikle mænd og kvinder, som vil, til at blive guddommelige i deres indstilling, egenskaber og idealer.³⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson belærte om, at ledere bør være retskafne, gode eksempler (se afsnit 1). Hvorfor er eksemplets magt så stor? Hvornår har retskafne lederes gode eksempel inspireret jer?
- Læs om det, der kendetegner gode ledere, som det forklares i afsnit 2. Hvorfor tror I, at de fleste mennesker »er modtagelige over for [en sådan] ledelse«? Tænk over, hvad I kan gøre for at udvikle disse karaktertræk.
- Præsident Benson sagde, at Kirkens ledere bør følge Frelserens eksempel på at uddelegere (se afsnit 3). Hvordan hjælper uddelegering til at opbygge Guds rige? Hvordan har I nydt glæde af de ansvar, I har blevet delegeret eller betroet?
- Hvordan kan vores tjeneste i Kirken ændre sig, når vi husker på, at »dette er Herrens værk« og »det er hans børn, vi arbejder sammen med«? (Se afsnit 4). Hvad har jeres erfaringer været, når I har virket som et redskab i Herrens hænder for at hjælpe andre mennesker?

Skriftstedshenvisninger

2 Mos 18:13-26; Matt 5:13-16; Luk 22:31-32; Alma 17:1-11; L&P 38:23-27

Til underviseren

»Folk påvirkes, når deres indsats anerkendes. Du kan gøre en særlig indsats for at anerkende hver persons kommentar og om muligt gøre kommentarerne til en del af samtalen i klassen« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 35).

Noter

1. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 429.
2. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 430.
3. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 430.
4. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 429.
5. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 474-475.
6. Gordon B. Hinckley, »Kom og vær med«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 44.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 345.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 375-376.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 371.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, s. 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 375.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 376-377.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 378.
27. *God, Family, Country*, s. 135-136.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 379-380.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 379.
31. *God, Family, Country*, s. 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 372-373.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 373.

»Vogt mine lam«

»Vi må alle lære at være sande hyrder. Vi må udvise den samme kærlighed til andre, som den gode hyrde har til alle os. Hver eneste sjæl er ham dyrebar.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Præsident Benson fortalte om en oplevelse, han havde haft, da han tjente som rådgiver i et stavspræsidentskab:

»Ved et stavspræsidentskabsmøde i Boise i Idaho for nogle år siden prøvede vi at finde en præsident for det svageste og mindste af ældsternes kvorum i staven. Sekretæren havde medbragt en liste over alle ældsterne i kvorummet, og på den liste var navnet på en mand, som jeg havde kendt i nogle år. Han kom fra en stærk sidste dages hellig familie, men han kom ikke så meget i Kirken.

Ringede biskoppen og bad nogle om at hjælpe til i kirkebygningen, plejede han at komme, og hvis ældsterne skulle spille softball, kom han af og til ud og spillede med dem. Han havde lederevner; han var leder for en velgørende organisation og gjorde det godt.

Jeg spurgte stavspræsidenten: »Vil du give mig lov til at tage ud og mødes med ham og opfordre ham til at rette sit liv ind efter Kirkens standarder og tage ansvaret som leder for sit kvorum? Det er ikke sikkert, at der kommer noget ud af det, men han har evnerne.«

Stavspræsidenten svarede: »Gør du det, og må Herren velsigne dig ...

Så jeg tog hjem til manden. Jeg glemmer aldrig hans ansigtsudtryk, da han åbnede døren og så et medlem af stavspræsidentskabet stå der. Han inviterede mig tøvende indenfor. Hans hustru var ved at lave middagsmad, og jeg kunne lugte duften af kaffe komme fra køkkenet. Jeg bad ham om at lade hans hustru gøre os selskab, og

»Tiden er inde til at anvende Frelserens belæring om den gode hyrde.«

da vi havde sat os ned, fortalte jeg ham, hvorfor jeg var kommet. »Jeg beder dig ikke om at svare mig i dag,« sagde jeg til ham. »Jeg vil bare gerne have, at du lover mig at tænke over det, bede om det og tænke over, hvad det vil betyde for din familie, og så vender jeg tilbage i næste uge. Beslutter du dig for at sige nej, så elsker vi dig alligevel stadig,« tilføjede jeg,

Så snart han åbnede døren for mig den følgende søndag, kunne jeg se, der var sket noget. Han var glad for at se mig, og bød mig hurtigt indenfor og kaldte på sin kone. Han sagde: »Bror Benson, vi har gjort, som du sagde. Vi har tænkt over det, og vi har bedt om det, og vi har besluttet os for at tage imod kaldet. Hvis I brødre har den tillid til mig, er jeg villig til at lægge mit liv i Kirkens folder, hvilket jeg burde have gjort for længst.«

Han sagde så: »Jeg har ikke drukket kaffe, siden du var her i sidste uge, og jeg skal ikke have mere.«

Han blev indsat som ældsternes kvorumspræsident, og hans kvorum begyndte at komme på fode – og det fortsatte det med. Han tog ud og lagde armen om de mindre aktive ældster og førte dem tilbage. Et par måneder senere flyttede jeg fra staven.

Årene gik, og en dag ved Tempelpladsen i Salt Lake City kom en mand hen til mig, rakte hånden frem og sagde: »Bror Benson, du kan ikke huske mig, vel?«

»Jo, jeg kan,« sagde jeg, »men jeg kan ikke huske dit navn.«

Så sagde han: »Kan du huske, at du kom hjem til en forsømmelig ældste i Boise for syv år siden?« Og så kom jeg selvfølgelig i tanke om det hele. Derpå sagde han: »Bror Benson, jeg kan ikke takke dig nok for, at du tog hjem til mig den søndag eftermiddag. Jeg er biskop nu. Jeg troede, at jeg var lykkelig, men jeg vidste ikke, hvad sand lykke var.«¹

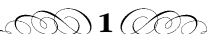
Inspireret af denne og andre oplevelser opfordrede præsident Benson trofaste sidste dage hellige til at række ud mod medlemmer af Kirken, som »levede væk fra Kirken og evangeliets indflydelse.«² Ved aprilkonferencen i 1984 sagde han: »Vi er glade for og tilfredse med den aktive deltagelse, som mange af vore søskende udviser. Vi vil gerne opfordre præstedømmet og organisationslederne til at fortsætte dette storslåede arbejde.«³ Samme uge talte han til en

gruppe præstedømmeledere om behovet for bedre indlemmelse af de mænd i Kirken, som endnu ikke var blevet ordineret som ældster:

»Mit hjerte bløder for de mænd, familieoverhoveder ... jeg tror ikke, at vi har en større udfordring i Kirken i dag end at aktivere disse mænd og hjælpe dem til det punkt, hvor de kan tage deres familie med til Herrens hus og få adgang til de rigeste velsignelser, som mænd og kvinder både i denne og den tilkommende verden kender.

Brødre, det er vores håb og bøn, at I vil betragte denne aktiveringsindsats som langt mere end noget temporært. Vi håber, at det, når denne del af Kirkens historie skal skrives, vil kunne siges, at det var kendetegnende for denne tid, at mange vildfarne og fortabte sjæle fandt tilbage til Guds kirke.«⁴

Ezra Taft Bensons lærdomme

Som Herrens disciple er en del af vores mission at række ud mod de af vore søskende, som har lagt afstand til Kirken.

Formålet med Herrens kirke er at støtte de skridt, som enhver af Guds sønner og døtre tager mod at kunne opnå det evige livs velsignelser ...

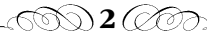
Jeg vil gerne drøfte vores mission med at fuldkommengøre de hellige, og i særdeleshed udfordringen med at aktivere dem, som har distanceret sig fra fuld aktivitet i Kirken. Disse medlemmer, som er vore brødre og søstre, lever for nuværende væk fra Kirken og evangeliets indflydelse.

I denne gruppe af mindre aktive medlemmer er der mange, som kan være uinteresserede og ligeglade. I den er der også dem, som blot midlertidigt er væk, fordi vi ikke ved, hvor de bor. Nogle af dem er nykonverterede, som tilsyneladende ikke har modtaget den nærende opmærksomhed og undervisning, som gjorde dem til »de helliges medborgere« (se Ef 2:19). Mange af dem er enlige voksne.

Vi må som medlemmer af Kirken og Herrens disciple vise og forny vores kærlighed og invitation til alle disse mennesker om at

komme tilbage. »Kom tilbage og spis fra Herrens bord, og smag igen de helliges fællesskabs søde og mættende frugter« (se *Liahona*, juli 1999, s. 44).

Den udfordring, der ligger foran os, er stor ... den kræver, at vi udøver stor tro, energi og hengivenhed, hvis vi skal nå ud til disse brødre og søstre. Men vi er nødt til gøre det. Herren forventer det af os. Og vi vil!⁵

Når vi stræber efter at tage os af dem, som er faret vild, anvender vi Frelserens belæringer om den gode hyrde.

Tiden er inde til at anvende Frelserens belæringer om den gode hyrde i den udfordring, vi har med at finde det fortabte får og de vildfarne lam.

»Hvad mener I? Hvis en mand har hundrede får, og ét af dem farer vild, lader han så ikke de nioghalvfems blive i bjergene og går ud og leder efter det vildfarne?«

Og lykkes det ham at finde det, sandelig, jeg siger jer, han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, der ikke fór vild« (Matt 18:12-13).

På Jesu tid kendte hyrderne i Palæstina hvert af sine får. Fårene kendte hans stemme og fulgte ham. De fulgte ikke en fremmed. Således kom fårene til ham, når han kaldte (se Joh 10:1-5, 14).

Om natten førte hyrderne deres får til en indhegning eller en fårefold. Høje mure omgav fårefolden, og der var torne øverst på disse mure for at forhindre vilde dyr og tyve i at klatre over. Af og til sprang et vildt dyr drevet af sult imidlertid over muren og ned midt iblandt fårene og skræmte og truede dem.

Sådan en situation adskilte den sande hyrde – én som elskede sine får – fra lejesvenden, som kun arbejdede for betaling og af pligt. Den sande hyrde var villig til at sætte sit liv til for fårene. Han gik ind blandt fårene og kæmpede for deres ve og vel. Lejesvenden satte på den anden side sin egen personlige sikkerhed over fårenes og flygtede normalt fra faren.

Jesus benyttede denne velkendte situation fra sin tid til at erklære, at han var den gode hyrde, den sande hyrde. Takket være

Når vi plejer venskaber i vore menigheder, hjælper vi hinanden til at blive i den gode hyrdes fold.

sin kærlighed til sine brødre og søstre var han villig til at give sit liv for dem (se Joh 10:11-18).

I sidste ende satte den gode hyrde sit liv til for fårene – for dig og mig, for os alle.

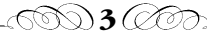
Symbolikken om den gode hyrde kan stadig i høj grad anvendes på Kirken i dag. Fårene må ledes af opmærksomme hyrder. For mange farer vild. Nogle lader sig lokke væk af midlertidige forstyrrelser. Andre går helt tabt.

Som i tidligere tider må vi indse, at nogle af fårene vil gøre oprør og »er som en vild flok, der flygter fra hyrden« (Mosi 8:21). Men de fleste af vore problemer kommer af en mangel på kærlig og opmærksom vogtning, og der må flere og bedre hyrder på banen.

Vore nye medlemmer, de, som lige er blevet født ind i evangeliet, må passes med en hyrdes omsorg, med opmærksomt venskab i takt med, at de vokser i viden om evangeliet og begynder at leve efter nye standarder. En sådan opmærksomhed vil sikre, at de ikke falder tilbage i gamle vaner.

Med en hyrdes kærlige omsorg vil vore unge mennesker, vore unge lam, ikke være tilbøjelige til at stikke af. Og hvis de gør, så kan krumningen på hyrdestaven – en kærlig arm og et forstående hjerte – hjælpe til at få dem tilbage.

Med en hyrdes omsorg kan mange af dem, som nu lever uden for flokken, stadig indlemmes igen. Mange af dem, som gifter sig uden for Kirken og har taget verdens livsstil til sig, kan reagere på en opfordring til at vende tilbage til folden.⁶

Vildfarne sidste dages hellige har brug for ægte, hjertevarm omsorg fra oprigtige og kærlige hyrder.

Der findes ingen *nye* løsninger på dette *gamle* problem med får, der søger andre græsgange. Det opdrag Jesus gav Peter, og som han gentog tre gange, er den holdbare løsning: »Vogt mine lam! Vær hyrde for mine får. Vogt mine får!« (se Joh 21:15-17).

Som den storladne formaning lyder i Mormons Bog må de døbte i Kristi kirke konstant »blive husket og få næring ved Guds gode ord« (Moro 6:4).

Så svaret eller løsningen findes i bønssomt at vogte og nære flokken – eller med andre ord personlig opmærksomhed. Der må udvises ægte, hjertevarm omsorg af en oprigtig og kærlig hyrde og ikke bare den overfladiske omsorg, som en lejesvend kunne vise.

Når vi taler om, hvad det vil sige at være en rigtig hyrde, anerkender vi, at Herren har pålagt præstedømmebærere dette ansvar. Men søstrene er også kaldet til at være hinandens hyrder i den barmhjertige og næstekærlige tjeneste, de yder hinanden og andre. Således må vi alle lære at være sande hyrder. Vi må udvise den samme kærlighed til andre, som den gode hyrde har til alle os. Hver eneste sjæl er ham dyrebar. Hans indbydelse gælder ethvert medlem – enhver Guds søn og datter.

»Se, han sender en opfordring til alle mennesker; for barmhjerlighedens arme er strakt ud mod dem, og han siger: Omvend jer, så vil jeg modtage jer ...

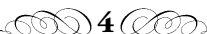
Kom til mig, så skal I nyde af frugten af livets træ ...

Ja, kom til mig, og frembring retfærdigheds gerninger« (Alma 5:33-35).

Ingen er udeladt i hans invitation. Alle er velkomne til at tage imod hans nådige opfordring til at tage del i hans evangelium. Fårene må – omend de er distraherede, ligeglade eller travlt optaget – findes og elskes tilbage til aktivitet. Enhver præstedømme- og organisationsressource må sættes ind i denne bestræbelse.

Udfordringen vil aldrig blive indfriet før stavs-, menigheds-, kvorums- og organisationsledere og trofaste medlemmer alle vegne udøver deres vilje og tro for at føre de mindre aktive tilbage til fuld aktivitet i Kirken.

Vi opfordrer jer på det kraftigste til at lægge fornyet vægt på god hjemmeundervisning fra præstedømmet og god besøgsundervisning fra Hjælpeforeningen i forbindelse med jeres oprigtige bestræbelse på at nå dette værdige mål. Hjemme- og besøgsundervisning er inspirerede programmer. De er udformet til at nå hvert enkelt medlem af Kirken hver måned, både den aktive og den mindre aktive. Hav venligst øget fokus på hjemme- og besøgsundervisning.⁷

Når vi vedbliver med at tjene vore brødre og søstre, kan vi hjælpe dem til at modtage alle evangeliets velsignelser og ordinancer.

Vore bønner i dag må være fyldt med samme intensitet og omsorg, som Almas bønner var, da han prøvede at føre de vildfarne zoramitter tilbage til Herren:

»O Herre, vil du give os, at det må lykkes for os at bringe dem *tilbage* til dig i Kristus?

Se, o Herre, deres sjæl er dyrebar, og mange af dem er vore brødre; giv os derfor, o Herre, magt og visdom, så vi kan bringe disse vore brødre *tilbage* til dig« (Alma 31:34-35; kursiv tilføjet) ...

Principperne for at aktivere sjæle har ikke ændret sig. De er:

1. De vildfarne eller mindre aktive må findes og kontaktes.
2. Der må udvises kærlig omsorg. De må føle vores kærlighed.

3. De må undervises i evangeliet. De må føle Helligåndens kraft gennem underviserne.

4. De må indlemmes i fællesskabet.

5. De må have meningsfulde ansvar i Kirken.

Vi skal, som der står i Mormons Bog, »fortsætte med at betjene« (3 Ne 18:32).

Vi er i særdeleshed interesserede i, at de nyomvendte bliver fuldt integrerede i fællesskabet i Kirken. De må bydes velkommen med åbne arme.

Lad os stå sammen i en indsats for at føre de mindre aktive tilbage til fuld aktivitet i Kirken. Ved at gøre det vil vi alle blive bedre sammensvejsede omkring opfyldelsen af Kirkens mission – at bringe evangeliet med alle dets velsignelser og ordinancer mere fuldt ud ind i alle Kirkens medlemmers liv. Kirken »har ... brug for hvert eneste lem« (L&P 84:110), og hvert eneste medlem har brug for evangeliet, Kirken og alle dens ordinancer.

Må vi alle søge Herrens velsignelser for at styrke os og give os den nødvendige kraft og indflydelse, som vi har brug for til at arbejde sammen i dette store kærlighedsværk.⁸

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvilke følelser vækker det i jer, når I tænker på familiemedlemmer eller venner, som for »nuværende [lever] væk fra Kirken og evangeliets indflydelse«? Hvad kan vi gøre for at række ud til dem? (Se afsnit 1).
- Overvej præsident Bensons belæringer om forskellen på en lejesvend og en hyrde (se afsnit 2). Hvad kan vi gøre for at være bedre hyrder?
- Præsident Benson mindede os om, at mennesker har brug for »ægte, hjertevarm omsorg fra en oprigtig og kærlig hyrde« (afsnit 3). Hvordan kan vi udvikle hjertevarm omsorg for andre? Når I overvejer det spørgsmål, så tænk over, hvordan I tjener som hjemmelærer eller besøglærer.

- Hvad tror I, det vil sige at »fortsætte med at betjene«? (3 Ne 18:32). Tænk over de fem principper, som præsident Benson nævnte, der kan hjælpe os til at tjene dem, der har brug for at vende tilbage til aktivitet i Kirken (se afsnit 4). Hvordan kan hvert enkelt af de principper hjælpe nogen til at modtage evangeliets velsignelser?

Skriftstedshenvisninger

Matt 9:10-12; Luk 15; 22:32; 1 Pet 5:2-4; Moro 6:4; L&P 18:10-16; 84:106

Studiehjælp

»At læse, studere og granske er ikke en og samme ting. Vi læser nogle ord, og vi får måske nogle ideer. Vi studerer, og vi afdækker måske temaer og sammenhænge i skriften. Men når vi gransker, indbyder vi til åbenbaring gennem Ånden. For mig er gransknin-gen tankeprocessen og bønnerne efter, at jeg har læst og studeret skriften nøje« (Henry B. Eyring, »Tjen med Ånden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 60).

Noter

1. »Feed My Sheep«, <i>Ensign</i>, sep. 1987, s. 4-5. 2. »Feed My Sheep«, s. 3. 3. Se »Råd til de hellige«, <i>Den danske Stjerne</i>, okt. 1984, s. 13.	4. <i>The Teachings of Ezra Taft Benson</i>, 1988, s. 234. 5. »Feed My Sheep«, s. 3. 6. »Feed My Sheep«, s. 3-4. 7. »Feed My Sheep«, s. 4. 8. »Feed My Sheep«, s. 4, 5.

Principper for timelig og åndelig velfærd

»Alt, der angår økonomisk, social og åndelig velfærd for den menneskelige familie, er og vil altid være et anliggende for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

I 1936, da folk over hele verden kæmpede med følgerne af den økonomiske depression, introducerede Det Første Præsidentskab et nyt velfærdsprogram. Dette program, der blev kaldt Kirkens sikkerhedsplan, blev ikke sat i værk for at give trængende mennesker almisser, men for »at hjælpe mennesker til selvhjælp.«¹ Da Det Første Præsidentskab og andre kirkeledere iværksatte programmet, underviste de om de fundamentale principper hårdt arbejde, selvhjulpethed og tjeneste. De opfordrede Kirkens medlemmer til at betale tiende og fasteoffer, fremstille og opbevare fødevarer, undgå unødigt gæld og spare op til fremtidige behov.

På det tidspunkt tjente præsident Ezra Taft Benson som rådgiver i et stavspræsidentskab i Boise i Idaho. Han var også økonom, marketingspecialist og landbrugseksperter i delstaten Idaho. Han tog imod en opgave fra sin stavspræsident om at deltage på et møde, hvor Kirkens sikkerhedsplan skulle introduceres. Han sagde senere: »Min sjæl tog helhjertet imod alt, jeg hørte den dag. Jeg tog tilbage til Boise Stav og fortalte mine brødre, at det program, som var blevet bekendtgjort, var økonomisk, socialt og åndeligt sundt, og jeg udtrykte en tillid til, at Kirkens folk ville tage det helhjertet til sig, som noget, der ikke blot var sundt, men også nødvendigt.«²

To måneder efter, at præsident Benson havde introduceret programmet i sin stav, »var adskillige velfærdsprojekter sat i værk: En menighed havde lavet en flere hektar stor have, en anden havde

Ældste Ezra Taft Benson, til højre, tjekker nødhjælpsforsyninger i Geneve i Schweiz i 1946 sammen med præsident Max Zimmer, der var fungerende missionspræsident for Schweiz-missionen.

sået sukkerroer på seks hektar jord, og Hjælpeforeningen i en tredje menighed konserverede mad og syede tæpper og tøj. En menighed byggede oven i købet en lille konserverfabrik.«³

Præsident Benson så den store virkning af velfærdsprogrammet 10 år senere. Som medlem af De Tolv Apostles Kvorum fik han til opgave at præsidere over Kirken i Europa lige efter Anden Verdenskrig. I de krigshærgede lande stod han i spidsen for Kirkens indsats for at skaffe forsyninger, der kunne hjælpe folk på fode igen. Han beskrev sin oplevelse, da Kirkens første forsendelse af nødhjælp ankom til Berlin:

»Jeg havde den fungerende missionspræsident, Richard Rangelack, med mig. Vi gik hen til det gamle ødelagte varehus, hvor bevæbnede vagter passede på den dyrebare nødhjælp. I den fjerneste ende af varehuset så vi kasserne, der nåede helt op til loftet.

»Er der mad i alle de kasser?« spurgte Richard. »Vil du fortælle mig, at de kasser er fulde af fødevarer?«

»Ja, kære bror,« svarede jeg, »fødevarer, tøj og sengetøj – og lidt medicinsk udstyr, håber jeg.«

Richard og jeg tog en af kasserne ned. Vi åbnede den. Den var fyldt med de mest almindelige af almindelige fødevarer – tørrede bønner. Da denne gode mand så det, stak han sin hånd ned i dem og lod dem løbe mellem sine fingre, hvorefter han brød sammen og begyndte at græde som et lille barn af lutter taknemlighed.

Vi åbnede endnu en kasse, som var fyldt med knækket hvede, der var intet tilsat eller fjernet, helt som Herren havde skabt og tænkt det. Han tog lidt af det i munden. Efter et øjeblik så han op på mig med tårer i øjnene – mine var også blevet blanke – og sagde, mens han sagte rystede på hovedet: »Bror Benson, det er vanskeligt at tro, at folk, som aldrig har set os, vil gøre så meget for os.«

Det er Herrens system! Frivillige bidrag, der motiveret af broderlig kærlighed og velvillige ofre, hjælper folk til at hjælpe sig selv. Sådant sikrer værdighed og selvrespekt.«⁴

Ezra Taft Bensons lærdomme

1

Herren er ivrig efter og villig til at velsigne sit folk både timeligt og åndeligt.

Jeg anerkender, mine brødre og søstre, at når talen falder på timelige anliggender, har Herren sagt:

»For mig er alle ting åndelige, og ikke på noget tidspunkt har jeg givet en lov, som var timelig« (L&P 29:34).

Målet er selvfølgelig åndeligt. Vi lever dog i en materiel, fysisk og timelig verden ...

Mennesket er et dualistisk væsen, timeligt og åndeligt, og i tidlige åbenbaringer til dette folk, tog Herren flere gange lejligheden til at give vejledning og befaling om timelige ting. Han vejledte de hellige og lederne i Kirken til at købe land og anden ejendom, til at opføre templer, ja endog sørge for en trykpresse og en forretning og et logi for den »trætte vejfarende« (se L&P 124:22-23). I den store åbenbaring, der er kendt som visdomsordet, indikerer han ikke blot, hvad der er godt, og hvad der ikke er godt for mennesket, men han udlægger også en plan for fodring af husdyr, som i mere end 100 år gradvist er blevet understøttet af menneskers videnskabelige undersøgelser (se L&P 89). Hvad end der påvirker menneskers velfærd, har det altid været og vil det altid være en sag for Kirken. Vores folk har altid modtaget råd om timelige anliggender ...

Det er vigtigt, at vi tænker klart, mine brødre og søstre. Lad os altid holde os for øje, at alle materielle ting er midler til at nå et mål, der er åndeligt, selvom Herren både er ivrig efter og villig til at velsigne sit folk timeligt. Det har han tilkendegivet i mange åbenbaringer. Han har igen og igen påpeget, at vi bør bede for vore afgrøder, for vore husdyr, for vores husstand, vores hjem og nedkalde Herrens velsignelser over vore timelige anliggender. Og han har lovet, at han vil være der – klar og villig til at velsigne os ...

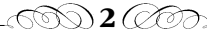
Herren gør ikke det for os, som vi selv kan og bør gøre. Men det er hans hensigt at sørge for sine hellige. Alt, der angår økonomisk, social og åndelig velfærd for den menneskelige familie, er

og vil altid være et anliggende for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.⁵

Vi må holde os det primære formål med velfærdsprogrammet for øje i ethvert aspekt af vores administration af det. Det erklærede formål er: »Så vidt muligt at etablere et system, hvorved man kan udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kan indfinde sig blandt os. Kirkens mål er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Arbejde skal igen sættes i højsædet som det ledende princip i Kirkens medlemmers tilværelse.«⁶

Styrken i Kirkens velfærdsprogram ligger i, at enhver familie følger Kirkens ledes inspirerede råd om at blive selvhjulpne gennem passende forberedelse. Guds hensigt for sine hellige er, at de forbereder sig, så »kirken [som Herren har sagt] ... kan stå uafhængig i forhold til alle andre skabninger, der er under den celestiale verden« (L&P 78:14).⁷

Lignelsen i skriften om de ti brudepiger [se Matt 25:1-13] er en påmindelse om, at man kan vente for længe med at bringe sit hus i åndelig og timelig orden. Er vi beredte?⁸

Gennem energisk, meningsfuldt og uselvsk arbejde kan vi skaffe til livets fornødenheder og udvikle vore guddommelige egenskaber.

Et af de første principper, der blev åbenbaret til Adam, da han blev drevet ud af Edens have, var dette: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden« (1 Mos 3:19). Alt, vi opnår i dette liv af materiel art kommer som resultat af arbejde og Guds forsyn. Kun arbejde kan skaffe os livets fornødenheder.⁹

Gud befaler mennesket at leve i sit eget ansigts sved, ikke en andens.¹⁰

Dette evangelium handler om meningsfuldt arbejde, der ydes uselvsk i Kristi sande kærligheds ånd. Kun på den måde kan vi udvikle guddommelige egenskaber. Kun således kan vi blive værdige redskaber i Herrens hænder til velsignelse af andre gennem

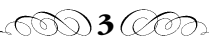
den kraft, som kan føre til, at mænd og kvinder ændrer deres liv til det bedre.

Vi bør være ydmygt taknemlige for denne udfordring, arv og mulighed for at tjene og for alle de rige belønninger, tjeneste giver. Hvor begunstigede er ikke de, som kan følge Herrens plan for at udvikle denne kraft og bruge den til at velsigne andre. Det var det, Kristus gjorde. Det er det, vi er så privilegerede at kunne gøre.¹¹

Modtagere af velfærdsydelse bør arbejde efter evne for deres varer eller fasteofferhjælp. Når det ikke er muligt at skaffe meningsfuldt arbejde, når folk ikke bliver tilskyndet til at arbejde, kan der udvikles en demoraliserende kirkeunderstøttelsestilstand, og dermed bliver selve grundlaget for iværksættelsen af velfærdsprogrammet undermineret. Det er himlens lov og en, vi ikke helt har lært her på jorden, at man ikke bestandigt kan hjælpe mennesker ved at gøre det for dem, som de selv kan og bør gøre.¹²

Vi bør bede om Herrens velsignelser i alle vore gøremål og bør aldrig gøre noget, som vi ikke kan bede Herren om at velsigne. Vi bør ikke forvente, at Herren gør det for os, som vi selv kan gøre. Jeg tror på tro og arbejde og på, at Herren vil velsigne det menneske mere, som arbejder for det, han beder om, end han vil velsigne den, som kun beder.¹³

Energisk, meningsfuldt arbejde fører til et livskraftigt helbred, prisværdige resultater, ren samvittighed og forfriskende søvn. Arbejde har altid været et gode for mennesket. Må I have en sund respekt for arbejde, hvad enten det er med hovedet, hjertet eller hånden. Må I altid nyde glæden ved et ærligt stykke arbejde ... Man kan aldrig kun ønske eller drømme sig ind i himlen. Man er nødt til at betale prisen med hårdt arbejde, offer og en retskaffen levevis.¹⁴

Når vi fremstiller og opbevarer mad, høster vi de umiddelbare goder og forbereder os på fremtidige behov.

Har I nogen sinde tænkt over, hvad der ville ske med samfundet eller nationen, hvis al transport blev lammet, eller vi blev ramt af krig eller økonomisk depression? Hvordan ville I og jeres naboer få mad? Hvor lang tid ville den lokale købmand eller det nærmeste supermarked kunne imødekomme behovet for varer?

Alle familiemedlemmer kan deltage i bestræbelsen på at fremstille mad.

Kort tid efter Anden Verdenskrig kaldte Det Første Præsidentskab mig til at tage til Europa for at retablere vore missioner og sætte et program i værk til distribution af mad og tøj til de hellige. Synet af mennesker, som hver morgen steg på et tog med al slags nips i favnen for at tage på landet og prøve at bytte deres ejendele for mad, står stadig lyslevende for mig. Om aftenen var banegården fyldt med mennesker belæsset med grøntsager og frugt og et utal af hvinende grise og kyllinger. Aldrig har jeg hørt et lignende postyr. Disse mennesker var selvfølgelig villige til at bytte næsten hvad som helst væk for den ene vare, der kunne opretholde deres liv – mad.

Hjemmeproduktion af fødevarer er et næsten glemt middel til økonomisk uafhængighed. Vi er alt for vant til bare at gå ned i en forretning og købe, hvad vi har brug for. Ved selv at fremstille vores mad reducerer vi i stort omfang virkningen af inflationen. Men hvad vigtigere er, så lærer vi at dyrke vore egne fødevarer og kan involvere hele familien i et godt projekt ...

Må jeg foreslå jer at gøre, som andre har gjort. Slå jer sammen med andre og søg om tilladelse til at bruge et ledigt stykke jord til have eller lej et stykke jord og anlæg selv en køkkenhave. Nogle ældster har gjort dette som kворum, og alle, der har deltaget, har

fået del i høsten af grøntsager og frugt og velsignelserne ved at arbejde sammen og involvere familien. Mange familier har rykket græsplænen op og anlagt køkkenhave.

Vi tilskynder jer til at være mere selvforsynende, så at Kirken, som Herren erklærede, »til trods for den modgang, der skal komme over jer – kan stå uafhængig i forhold til alle andre skabninger, der er under den celestiale verden« (L&P 78:14). Herren ønsker, at vi skal være uafhængige og selvforsynende, for der vil komme dage med prøvelser. Han har gentagne gange advaret os om dette ...

Fremstilling af fødevarer er blot en del af den gentagne opfordring til at samle sig et forråd af mad ... hvor som helst det er lovligt at gøre det. Kirken har ikke fortalt jer, hvilke fødevarer I skal opbevare. Den beslutning er op til det enkelte medlem ...

Åbenbaringen om forråd kan blive lige så vigtig for vores timelige frelse, som det var for folk på Noas tid at gå om bord i arken ...

Planlæg at opbygge et forråd af mad, som var det en opsparing. Spar lidt op til forråd hver gang I får løn. Henkog frugt og grøntsager fra jeres haver. Lær at konservere fødevarer ved at tørre eller fryse dem. Gør jeres forråd til en del af jeres budget. Opbevar frø og hav tilstrækkeligt med redskaber til at kunne gøre arbejdet. Hvis I sparer op og har planer om endnu en bil eller et TV eller andre ting, som blot føjer til jeres komfort eller velbehag, så skal I måske omprioritere. Vi opfordrer jer indtrængende til at gøre det under bøn – og til at *gøre det nu* ...

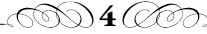
Alt for ofte soler vi os i vores magelige tilfredshed og tror ikke, at krigshærgen, økonomisk kollaps, sult og jordskælv rammer os. De, som tror det, er enten ikke bekendte med Herrens åbenbaringer, eller også tror de ikke på dem. De, som selvtilfredse tænker, at de plager ikke vil komme, at de på en eller anden måde vil blive afværget på grund af de helliges retfærdighed, lader sig narre og vil angre den dag, de faldt for det selvbedrag.

Herren har advaret og forvarslet os om en tid med store prøvelser, og han har gennem sine tjenere givet os råd om, hvordan vi kan berede os på de svære tider. Har vi lyttet til hans råd? ...

Vær trofaste, mine brødre og søstre, mod disse råd så vil I blive velsignet – ja, det mest velsignede folk på hele jorden. I er gode

mennesker, det ved jeg. Men vi trænger alle til at blive bedre, end vi er. Lad os bringe os i en position, hvor vi ikke alene er i stand til at brødføde os selv ved hjælp af hjemmeproduktion og -forråd, men også andre.

Må Gud velsigne os til at være beredt på de dage, der venter forude, og som måske bliver de sværeste hidtil.¹⁵

Vi får fred og sjælero, når vi sparer noget op af vores indkomst og undgår unødigt gæld.

Med al respekt vil jeg tilskynde jer til at efterleve de grundlæggende principper om arbejde, sparsommelighed og selvhjulpethed og undervise jeres børn gennem jeres gode eksempel ... og ikke leve over evne. Læg regelmæssigt en del af jeres indkomst til side. Undgå unødigt gæld. Vær kloge og forsøg ikke at udvide for hurtigt. Lær at håndtere det, I har, før I tænker på at udvide.¹⁶

Desværre er der hos nogle fostret en forventning om, at når vi møder svære tider, når vi har været ukloge og ekstravagante med vore ressourcer og levet over evne, så kan vi regne med, at Kirken eller samfundet hjælper. Glemte blandt nogle af vore medlemmer er det bagvedliggende princip i Kirkens velfærdsprogram om, at »ingen sand sidste dages hellig vil, så længe vedkommende fysisk er i stand til det, frivilligt fralægge sig ansvaret for egen forsørgelse ...«

Vi trænger mere end nogensinde før til at lære og at anvende principperne for økonomisk uafhængighed. Vi ved ikke, hvornår vi selv kan blive påvirket af kriser som sygdom eller arbejdsløshed. Men vi ved, at Herren har varslet om verdensomspændende ulykker i fremtiden, og han har igen og igen opfordret os til at være beredte. Af denne grund har brødrene gentagne gange fremhævet et grundlæggende program for timelig og åndelig velfærd.¹⁷

Herren ønsker, at hans hellige skal være frie og uafhængige i de svære tider, der venter forude. Men intet menneske er helt frit, hvis det er bundet af gæld.¹⁸

I Kongebøgerne læser vi om en kvinde, der grædende opsøgte profeten Elisa. Hendes mand var død, og hun stod med en gæld,

At leve over evne kan forårsage »en masse hjertesorg«.

hun ikke kunne betale. Ågerkarlen var på vej for at tage hendes to sønner og sælge dem som slaver.

Ved et mirakel gjorde Elisa hende i stand til at erhverve sig en god portion olie. Derefter sagde han til hende: »Gå hen og sælg olien og betal din gæld! Resten kan du og dine sønner leve af« (se 2 Kong 4:1-7).

Betal din gæld og lev. Hvor har de ord dog altid været til stor nytte! Hvor er det dog vise ord til os i dag! ...

Mange mennesker tror ikke, at vi nogensinde igen vil blive ramt af alvorlig økonomisk recession. De føler sig sikre i deres forventning om fortsat fast ansættelse og stabil indkomst. De binder deres forventede fremtidige indkomst uden tanke for, hvad de gør, hvis de mister deres arbejde eller indkomst af en eller anden årsag. Men selv de dygtigste eksperter har gentagne gange sagt, at vi endnu ikke er kloge nok til at styre økonomien helt uden om kriser. Før eller siden vil disse kriser komme.

En anden mere afgørende årsag til øget gæld er årsag til stor bekymring. Det er en øget materialisme, som står i skarp kontrast til åndelige værdier. Mangt en familie vil for at »holde facaden« binde

sig til et større og dyrere hus end nødvendigt i et dyrt område ... Med en bedre levestandard øges fristelsen til hele tiden at skulle have det sidste nye. De subtile og nøje udtænkte teknikker og taktikker, der anvendes i moderne markedsføring, er rettet mod forbrugernes svageste punkt. Desværre bliver resultatet af det en udbredt følelse af, at materielle ting skal erhverves her og nu, uden at vente, uden at spare op og uden selvfornægtelse.

Hvad værre er, står mange familier med en personlig gæld, og uden nogen form for likviditet eller opsparing at falde tilbage på. De lægger i kakkelovnen til alvorlige problemer, hvis deres indkomst pludselig afskæres eller reduceres kraftigt. Vi kender alle til familier, som har bundet sig for hårdt økonomisk. I hvert af de tilfælde er der en masse hjertesorg.¹⁹

Nu er det ikke sådan, at jeg siger, at al gæld er af det onde. Selvfølgelig ikke. En sund forretningsgæld er kendetegnende for vækst. Gode realkreditlån kan hjælpe en familie, der er nødt til at låne til et hjem.²⁰

I det lange løb er det lettere at sætte tæring efter næring og modstå fristelsen til at låne af fremtidige reserver, medmindre det er strengt nødvendigt – og aldrig til luksus. Det er hverken fair over for os selv eller samfundet at være så uforudseende i vores forbrug, at vi den dag, vores indkomst ophører, må søge Kirken eller hjælpeorganisationer om økonomisk hjælp.

Jeg opfordrer jer på det kraftigste til at undgå at stifte eller binde jer til stor gæld. Spar op nu og køb senere, så er I et skridt foran. I vil spare dyre renter og andre omkostninger, og de penge, I sparer, kan give jer mulighed for senere at købe med væsentlig kontantrabat ...

Modstå fristelsen til at stifte gæld for en ejendom, som er langt flottere eller større, end I har brug for.

I vil være så meget bedre stillet, især unge førstegangskøbende familier, ved først at købe et lille hus, som I kan forvente at betale af inden for relativt kort tid ...

I må ikke lade jer selv eller jeres familie stå helt ubeskyttede i økonomisk modvind. Undgå luksus, i det mindste lige nu, og spar

i stedet op. Det er klogt at spare op til jeres børns uddannelse og jeres alderdom ...

Brødre og søstre, det giver fred og sjælero ikke at leve over evne. Må Gud indgyde os visdom og tro til at give agt på præstedømmets inspirerede råd om at komme ud af vores gæld, sætte tæring efter næring og ikke købe på afbetaling – eller kort sagt at »betale vores gæld og leve«. ²¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- I afsnit 1 nævner præsident Benson de grundlæggende principper i Kirkens velfærdsprogram. Hvordan bidrager de principper til vores timelige velfærd? Hvordan bidrager de til vores åndelige velfærd?
- Hvilke goder er der ved »energisk, meningsfuldt arbejde«? (Se nogle eksempler i afsnit 2). Hvilke ting gør, at I nyder at arbejde? Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge til at lære glæden ved at arbejde?
- Hvilke velsignelser kan der knytte sig til, at vi følger præsident Bensons råd i afsnit 3? Tænk på, hvad I vil gøre for at følge det råd i jeres nuværende situation.
- Hvorfor tror I, at en klog brug af penge fører til »fred og sjælero«? Hvad kan vi derimod forvente, hvis vi ikke »sætter tæring efter næring«? (Se afsnit 4).

Skriftstedshenvisninger

Jak 2:17-19; Alma 34:19-29; L&P 19:35; 42:42; 75:28-29; 104:78; Moses 5:1

Til underviseren

»For at hjælpe eleverne med at forberede sig til at besvare spørgsmål kan du, inden noget bliver læst op eller præsenteret, fortælle dem, at du vil bede dem om at besvare noget ... Du kan for eksempel sige: »Lyt, når jeg læser dette skriftsted op, så I kan fortælle, hvad der interesserer jer mest ved dette.« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 69).

Noter

1. Heber J. Hinckley, i Conference Report, okt. 1936, s. 3.
2. »Church Welfare – Economically Socially Spiritually Sound«, i Welfare Agricultural Meeting, 7. okt. 1972, s. 5.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 119.
4. »Hjælp til nødlidende efter Herrens forrådsystem«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 88.
5. I Conference Report, okt. 1945, s. 160, 163, 164.
6. Se »Hjælp til nødlidende efter Herrens forrådsystem«, s. 87, citat af Heber J. Grant i Conference Report, okt. 1936, s. 3.
7. »Prepare Ye«, *Ensign*, jan. 1974, s. 81.
8. I Conference Report, apr. 1967, s. 61.
9. Se »Bered jer til trængslens tid«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 59.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 484.
12. Se »Hjælp til nødlidende efter Herrens forrådsystem«, s. 87.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 481.
15. »Bered jer til trængslens tid«, s. 61-63, 64.
16. »The Ten Commandments: America at the Crossroads«, *New Era*, juli 1978, s. 39.
17. Se »Bered jer til trængslens tid«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 59-61, hvor der citeres fra *Welfare Plan Handbook*, 1952, som blev citeret af Marion G. Romney i »Church Welfare – Some Fundamentals«, *Ensign*, jan. 1974, s. 91.
18. »Prepare Ye«, s. 69.
19. »Pay Thy Debt, and Live«, *Ensign*, juni 1987, s. 3-4.
20. I Conference Report, apr. 1957, s. 54.
21. »Pay Thy Debt, and Live«, s. 4, 5.

»Vi giver villigt af vores tid og de midler, [Herren] måtte velsigne os med til at grundlægge hans rige på jorden.«

Forkynd evangeliet for verden

»Vi er glade for at være engageret i et partnerskab med vor himmelske Fader i dette store værk til frelse og ophøjelse af hans børn.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

For præsident Ezra Taft Benson var missionering en familietradition. »Vi var elleve børn i vores familie,« forklarede han. »Vi har alle elleve været på mission. Min hustru har også udført en mission, og hun havde den glæde, at hendes mor, som var enke, tjente sammen med hende i de sidste seks måneder af missionen. Da min egen far var på mission, husker jeg, som ældste søn, de breve han sendte fra missionsmarken i Midtvesten. Der kom en ånd af missionering ind i hjemmet, som aldrig forsvandt, og det er jeg i al ydmyghed taknemlig for.«¹

Præsident Benson tjente som fuldtidsmissionær i Den Britiske Mission fra 1921-1923 og »missioneringsånden« forblev ved ham ud over de to et halvt år. Da han for eksempel var landbrugsminister i USA fra 1953 til 1961, omgikkes han mange mennesker fra andre trosretninger. Under generalkonferencen i april 1961 fortalte han de hellige følgende: »Jeg har navne på omkring 9000 mænd, som jeg har haft personlig kontakt med i kraft af mit offentlige embede. Jeg håber at kunne gøre dem til henvisninger. Jeg vil gerne have, at de alle sammen hører om evangeliet. Jeg ønsker, at alle vor Faders børn kan nyde den glæde, der kommer af at tage imod og efterleve Jesu Kristi evangelium.«²

Præsident Bensons begejstring for missionering fortsatte i hans ældre år, og han var ivrig efter, at alle Kirkens medlemmer fik den samme entusiasme. Han talte direkte til de unge mænd om at forberede sig til at tjene på fuldtidsmission. »Forbered jer nu,« sagde han. »Forbered jer fysisk, intellektuelt, socialt og åndeligt.«³ Han

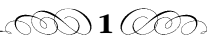
tilskyndede forældre til at hjælpe deres sønner med denne forberedelse. Han rådede også unge søstre og ældre medlemmer af Kirken til seriøst at overveje at tage på mission. Og han formanede alle medlemmer af Kirken til at fortælle andre om evangeliet.

Præsident Thomas S. Monson fortalte om engang, hvor præsident Bensons forkærlighed for missionering inspirerede en fremtidig missionær: »En fredag, fulgte præsident og søster Benson deres sædvanlige rutine med at deltage i en session i templet i Jordan River. Mens de var der, kom en ung mand hen og hilste på præsident Benson og fortalte ham glad, at han var blevet kaldet til at tjene på fuldtidsmission. Præsident Benson tog den nyligt kaldede missionær i hånden og sagde med et smil: »Tag mig med! Tag mig med! Den missionær bar senere vidnesbyrd om, at han på en måde tog præsident Benson med på sig på sin mission, eftersom denne kommentar demonstrerede præsident Bensons vedvarende kærlighed og passion for missionering og hans ønske om altid at være at finde i Herrens tjeneste.«⁴

Kærlighed til alle vor himmelske Faders børn var kernen i præsident Bensons iver efter at forkynde evangeliet: »Vor himmelske Faders børn har brug for evangeliet ... Jeg ved, at Herren elsker dem, og som hans ydmyge tjener nærer jeg en kærlighed i mit hjerte til denne verdens millioner af indbyggere.⁵ I forbindelse med kraften i Frelserens kærlighed vidnede han om følgende: »Vore velsigelser bliver mangedoblet, når vi deler hans kærlighed med vores næste.«⁶

Ud fra sin egen livslange erfaring med at missionere og tilskyndelse af de hellige til det samme kunne præsident Benson bekræfte: »Jeg har smagt sødmen af missionering. Der er intet arbejde i verden, der kan give en større glæde eller lykke.«⁷

Ezra Taft Bensons lærdomme

Verden hungrer efter den sande religion, og vi har den.

Efter, at Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus havde vist sig i al sin herlighed for Joseph Smith, ser det ud til, at det første store

ansvar, der blev lagt på den genoprettede kirke, var at forkynde evangeliet for alverden – for alle Faderens børn.

Det har i sandhed været et stort dramatisk arbejde af indlysende vigtighed – et drama præget af offer, glæde, modgang, mod og frem for alt næstekærlighed. Intetsteds på jordens overflade finder man et tilsvarende menneskeligt drama. Ja, det har kostet blod, sved og tårer at udføre dette kærlighedsarbejde. Og hvorfor har vi gjort det? Fordi Gud i himlen har befalet det. Fordi han elsker sine børn, og det er hans vilje, at jordens millioner af indbyggere skal have mulighed for at høre og af egen fri vilje acceptere det og efterleve Jesu Kristi evangeliums herlige, frelsende og ophøjende principper.⁸

Det er min overbevisning, at det, verden behøver mere end noget andet, er Jesu Kristi evangelium, og at denne verdens indbyggere ønsker det, som evangeliet kan give, men de ved det ikke. De ønsker den tryghed, evangeliet giver, som giver dem svar og løsninger på deres problemer og en følelse af sikkerhed og en indre fred. Evangeliet er det eneste svar på denne verdens problemer, mine brødre og søstre.⁹

Kun evangeliet kan redde verden fra at ødelægge sig selv. Kun evangeliet kan forene mennesker af alle racer og nationaliteter i fred. Kun evangeliet kan bringe hele menneskeheden glæde, lykke og frelse.¹⁰

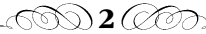
Verden hungrer efter den sande religion, og vi har den.¹¹

Dette er det herlige budskab, vi ønsker at dele med hele verden, nemlig at Guds rige er blevet genoprettet gennem Gud Faderen selv og hans søn Jesus Kristus. Det er den største nyhed, siden Jesus Kristus opstod.¹²

Vi accepterer ydmygt og taknemligt det store ansvar, der er lagt på Kirken. Vi er glade for at være engageret i et partnerskab med vor himmelske Fader om dette store værk til frelse og ophøjelse af hans børn. Vi giver villigt af vores tid og de midler, han måtte velsigne os med til at grundlægge hans rige på jorden. Vi ved, at det er vores primære pligt og største ansvar. Den ånd har karakteriseret missioneringen i Jesu Kristi Kirke til alle tider. Det har været et enestående særkende for indvarslingen af denne tidernes fyldes uddeling – vor tid. Hvor end man finder sidste dages hellige, finder

man også denne ånd af uselvsk opofrelse for den største sag, der findes på jorden.¹³

Vi har en stor mission. Vi må være beredte, unge som gamle. Vi må gennemsyre alle nationer som en surdej ved at være tro mod retfærdighedens principper.¹⁴

Uanset hvad vores situation eller stilling er i livet, så kan vi alle være missionærer.

Som medlemmer af Herrens Kirke må vi tage ansvaret for at missionere alvorligt. Arbejder I, som I bør, og elsker I dette værk, så hjælper I med at frelse menneskebørnenes sjæle.¹⁵

Ikke alene betragtes det som en præstedømmepligt at forkynde evangeliet, men vi bør alle se frem til denne erfaring med stor glæde og forventning. Det virkelige formål med at forkynde evangeliet er at føre sjæle til Kristus, undervise og døbe vor himmelske Faders børn, således at vi kan glæde os med dem (se L&P 18:15) i vor Faders rige.¹⁶

Vi er fælles om dette store ansvar. Vi kan ikke undslå os. Lad ikke nogen mand eller kvinde tænke, at vores bopæl, beskæftigelsesmæssige status eller vores stilling i samfundet, kan fritage os fra dette ansvar.¹⁷

Unge mænd og unge piger

Vi håber, at enhver ung mand har planer om at blive budbringer for Herren.¹⁸

Hvordan indgyder man drenge et ønske om at tjene på mission? Vent ikke med at ... hjælpe dem til at beslutte sig for at tjene som missionærer. I hjælper dem med at beslutte sig, når de er ni, ti eller elleve år! Hjemmet er udklækningsstedet til forberedelse af unge mænd. Og *enhver* ung mand bør være blevet forberedt hjemmefra på at tjene.

Tidlig forberedelse består i at undervise unge mænd og drenge i, hvordan man beder, læse historier fra Mormons Bog og andre skrifter for dem, holde familieaften og indimellem lade dem give lektionen, lære dem principperne om moralsk renhed, starte en

opsparing til deres mission og lære dem at arbejde og give dem mulighed for at tjene andre.¹⁹

Vi ønsker, at de unge mænd, der kommer på mission, kan gøre det med stor energi – og leve rent, fordi de har den tro, der kommer af at være personlig retfærdig, og således kan udføre et godt stykke arbejde under deres mission.²⁰

Herren ønsker, at enhver ung mand tjener på fuldtidsmission ... En ung mand kan ikke foretage sig noget vigtigere. Skolen kan vente. Stipendier kan udsættes. Karrieremæssige mål kan udskydes. Ja, selv et tempelægteskab bør vente til, efter den unge mand retskaffent har tjent Herren på en fuldtidsmission ...

Unge kvinder kan ... også tage på mission. Jeg er taknemlig for, at min egen evige partner tjente på mission på Hawaii, inden vi blev gift i templet i Salt Lake City, og jeg er glad for, at tre piger blandt børnebørnene tjener på fuldtidsmission. Nogle af vore bedste missionærer er unge søstre.²¹

Seniormissionærer

Vi har brug for et større antal ældre missionærer i missionsmarken.²²

Ældre ægtepar kan udføre en mission. Gør de det, vil de opdage, at en mission er til velsignelse for deres børn, børnebørn og oldebørn. Det vil være at vise deres efterkommere et godt eksempel.²³

Mange ægtepar vidner om, at deres tid som missionærer hører til den lykkeligste tid, de har haft sammen, fordi de så fuldstændigt helligede sig det ene formål – at missionere.²⁴

Medlemsmissionærer

Vi må understrege behovet for mere medlemsmissionering. Erfaringen har vist, at det er den mest effektive form for missionering. Medlemsmissionering er en af de storslåede nøgler til det enkelte medlems personlige udvikling. Det er min overbevisning, at medlemsmissionering vil højne åndeligheden i enhver menighed, hvor man udøver den.²⁵

Hvor længe siden er det, at I inviterede en nabo med til nadvermøde eller stavskonference, eller hjem til familieaften hos jer? Hvor

»Herren forventer, at vi er missionærer.«

længe er det siden, at I rigtig har talt om evangeliet? Det er dyrebare erfaringer.²⁶

Herren vil støtte medlemmerne i deres ansvar for at missionere, hvis de blot har tro til at prøve.²⁷

Det er på tide, at vi løfter blikket og får et glimt af storladenheden i dette storslåede værk. Herren forventer det af os. Det er ikke nok blot at være medlemmer af Kirken og tage til nadvermøde, betale vores tiende og bidrage til velfærdsprogrammet. Det er allsammen godt – men ikke godt nok. Herren forventer, at vi missionerer, efterlever evangeliet fuldt og helt og hjælper med til at opbygge hans rige.²⁸

3

Mormons Bog er det store banner, vi skal bruge i vores missionering.

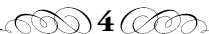
Mormons Bog er for både medlemmer og ikke-medlemmer. Sammen med Herrens Ånd er Mormons Bog det bedste redskab, Gud har givet os til at omvende verden. Dersom vi skal høste mange sjæle, må vi bruge det redskab Herren har tilvirket til den opgave – Mormons Bog.

Og læsning af Mormons Bog kan i høj grad overtale os til at tage på mission. Vi har brug for flere missionærer. Men vi har også brug for bedre forberedte missionærer. Missionærer, som kommer fra menigheder og hjem, hvor man kender og elsker Mormons Bog. Vi har brug for missionærer, som har et brændende vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige oprindelse, og ved hvem Ånden kan udfordre deres undersøgere til at læse og grunde over bogen, og som med fuldstændig vished ved, at Herren vil åbenbare sandheden af den ved Helligåndens kraft. Vi har brug for missionærer, der matcher vores budskab.²⁹

Mormons Bog er det store banner, vi skal bruge i vores missionering. Den viser, at Joseph Smith var profet. Den indeholder Kristi ord, og dens storslåede mission er at føre mennesker til Kristus. Alt andet er sekundært. Det helt centrale spørgsmål i Mormons Bog er: »Ønsker I at lære mere om Kristus?« Mormons Bog er den perfekte opsøger af den perfekte kontakt. Den indeholder ikke det, som »behager verden«, og derfor er de verdslige ikke interesseret i den. Den er en storartet si (se 1 Ne 6:5).

Der er forskel på den omvendte, som bygger på Kristi klippe gennem Mormons Bog og holder fast i jernstangen, og den, der ikke gør.³⁰

Vi må ikke glemme, at Herren selv sørgede for Mormons Bog som sit vægtigste vidnesbyrd. Mormons Bog er stadig vores mægtigste missioneringsredskab. Lad os bruge det.³¹

For at opnå succes i vores missionering må vi tilegne os Ånden, være ydmyge, elske mennesker og arbejde flittigt.

Missionærer spørger sommetider: »Hvordan kan jeg opnå succes? Hvordan bliver man en god missionær?« Her er fire punkter, som har vist sig effektive i missionering for både missionærer og medlemmer.

Stræb for det første efter at modtage Ånden.

For at opnå succes må vi have Herrens Ånd. Vi er blevet belært om, at Ånden ikke bor i et urent tabernakel. Derfor er en af vore første prioriteter at sørge for, at vores personlige liv er i orden. Herren har sagt: »Vær rene, I som bærer Herrens kar« (L&P 38:42).

Frelseren har givet os sin lov omkring undervisning i sit evangelium: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise« (L&P 42:14).³²

Hvis der er ét budskab, jeg har gentaget for mine brødre i De Tolv, så er det, at Ånden tæller. Det er Ånden, der betyder noget. Jeg ved ikke, hvor ofte jeg har sagt dette, men jeg bliver aldrig træt af det – Ånden er det, der betyder mest.³³

For det andet tilegn jer ydmyghed.

Herren har sagt, at ingen kan bidrage i dette værk, medmindre han er ydmyg og fuld af kærlighed (se L&P 12:8). Men ydmyghed betyder ikke svaghed. Det betyder ikke frygtsomhed, det betyder ikke frygt. Vi kan være både ydmyge og frygtløse. Vi kan være både ydmyge og modige. Ydmyghed betyder at anerkende vores afhængighed af en højere magt, det konstante behov for Herrens støtte i hans værk.³⁴

Vi kan ikke udføre dette arbejde på egen hånd. Det er hans værk. Det er hans evangelium. Vi må have hans hjælp. Trygl om den, lev for den, udøs jeres sjæl for Herren for at modtage den.³⁵

For det tredje: Elsk mennesker.

Vi er nødt til at udvikle en kærlighed til andre mennesker. Vores hjerte må banke for dem af ren og skær kærlighed til evangeliet med et ønske om at opløfte dem, opbygge dem, vise dem vej til et højere, mere ædelt liv og i sidste instans ophøjelse i Guds celestiale

rige. Vi anerkender fine egenskaber hos de mennesker, vi omgås, og vi elsker og anser dem for Guds børn, som han elsker ...

Vi vil aldrig blive effektive missionærer, før vi lærer at have sympati for alle Faderens børn – før vi lærer at elske dem. Mennesker kan mærke, når de bliver vist kærlighed. Mange længes efter den. Når vi viser dem sympati, vil de også møde os med velvilje. Vi får os således en ven.³⁶

Vi har også pligt til at elske vores næste. Det er det andet af de to største bud. Mange af vore medmennesker er endnu ikke medlemmer af Kirken. Vi må være gode mod vore medmennesker. Vi må elske alle vor himmelske Faders børn og omgås dem.

Hvor jeg dog beder for, at vi må blive fyldt med Guds kærlighed til vore medmennesker!³⁷

For det fjerde, arbejd flittigt.

Hvis vi ønsker at beholde Ånden, må vi *arbejde*. Der er ingen større opmuntring eller tilfredsstillelse end ved efter en dags hårdt arbejde at vide, at vi har gjort vores bedste.

En af de største hemmeligheder bag missionering er arbejde! Hvis en missionær arbejder, får han Ånden; hvis han får Ånden, underviser han ved Ånden; og hvis han underviser ved Ånden, når han ind til menneskers hjerte og er lykkelig ... Arbejd, arbejd, arbejd – der er ingen tilfredsstillende erstatning for det, især ikke i missionering.³⁸

Jeg ved, at Gud lever. Dette er hans værk. Han har atter engang talt fra himlene med et budskab til hele jorden; ikke kun til en håndfuld sidste dages hellige, men til alle vore brødre og søstre, både inden for og uden for Kirken. Må Gud give os styrke til at bringe budskabet ud i verden, til at efterleve evangeliet og holde Kirkens standarder, så vi kan gøre os håb om de lovede velsignelser.³⁹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvorfor har verden mere brug for evangeliet end noget andet? (Se nogle eksempler i afsnit 1). Hvilke gengivne sandheder, tror I, at »verden hungrer efter«?

- Når I gennemgår afsnit 2, så overvej hvilket råd, der kan anvendes på jer og jeres familie. Hvordan kan vi hver især – uagtet vores situation – fortælle andre om evangeliet? Hvad kan vi gøre for at forberede os til at tage på fuldtidsmission? Hvad kan vi gøre for at hjælpe andre til at forberede sig til at tage på fuldtidsmission?
- Præsident Benson sagde, at Mormons Bog er »det bedste redskab, Gud har givet os til at omvende verden« (afsnit 3). Hvornår har I set mennesker blive omvendt gennem studium af Mormons Bog? Hvordan kan vi forbedre vores indsats for at fortælle andre om Mormons Bog?
- Præsident Benson kom med »fire punkter, som har vist sig effektive i missionering« (afsnit 4). Hvorfor tror I, at disse råd har ført til, at missionærer har oplevet succes? Hvilke eksempler har I set på, at mennesker følger de selvsamme principper?

Skriftsteder

Mark 16:15; 1 Tim 4:12; Alma 17:2-3; 26:1-16; L&P 4; 12:7-9; 15:4-6; 88:81; 123:12-17

Studiehjælp

»Fortæl om det, som du har lært. Når du gør dette, vil dine tanker blive mere klare, og din evne til at huske det vil øges« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 17).

Noter

1. »Vort ansvar for at forkynde evangeliet«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 7.
2. I Conference Report, apr. 1961, s. 112-113.
3. »Forbered jer til missionærgerningen«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 36.
4. Thomas S. Monson, »Gud vær med dig, til vi ses igen«, *Stjernen*, jan. 1991, s. 81.
5. I Conference Report, apr. 1970, s. 129.
6. »Livet er evigt«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 147.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 213.
8. I Conference Report, apr. 1970, s. 128.
9. I Conference Report, apr. 1961, s. 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 188.
11. I Conference Report, apr. 1955, s. 49.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, 1974, s. 49-50.
14. I Conference Report, okt. 1950, s. 147.
15. Se »Det der er til størst gavn«, *Stjernen*, feb. 1990, s. 2.
16. »Det der er til størst gavn«, s. 5.
17. »Vort ansvar for at forkynde evangeliet«, s. 5.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 189.
19. Se »Vort ansvar for at forkynde evangeliet«, s. 5.
20. »Til den stærke og stræbende ungdom«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 43.

21. »Til Kirkens unge piger«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 71-72.
22. »Til de ældre i Kirken«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 3.
23. »Et helligt ansvar«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 79.
24. »Vort ansvar for at forkynde evangeliet«, s. 7.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 208-209.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 210.
27. »Det der er til størst gavn«, s. 2.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 211.
29. »Det der er til størst gavn«, s. 4.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 203-204.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 204.
32. *Come unto Christ*, 1983, s. 91-92.
33. Seminar for nye missionspræsidenter, 3. apr. 1985.
34. *Come unto Christ*, s. 94.
35. »Principles for Performing Miracles in Missionary Work«, seminar for nye missionspræsidenter, 21. juni 1988.
36. *Come unto Christ*, s. 96.
37. »Vort ansvar for at forkynde evangeliet«, s. 7.
38. *Come unto Christ*, s. 96, 97.
39. I Conference Report, okt. 1943, s. 21.

*Et formål med at danne stave er at »forene og fuldkommengøre
... medlemmer ved at tilbyde dem Kirkens programmer,
ordinancer og undervisning i evangeliet.«*

Styrk dine stave

»Zions stave og distrikter er symboler på de hellige steder, hvorom Herren sagt, at hans hellige skulle samles i de sidste dage i ly for uvejret.«

Fra Ezra Taft Bensons liv

Den 13. januar 1935 opretholdt medlemmerne af Boise Idaho Stav den 35-årige Ezra Taft Benson som førsterådgiver i deres stavspræsidentskab. Under ledelse af præsident Scott S. Brown fik præsident Benson mange muligheder for at tjene, lede og undervise. Han var fx medvirkende til at hjælpe en melkisedeksk præstedømmebærer tilbage til fuld aktivitet i Kirken,¹ og han hjalp med at føre an i stavens bestræbelser på implementeringen af Kirkens velfærdsprogram.²

I 1938 var staven vokset til flere end 8000 medlemmer, så Det Første Præsidentskab mente, den skulle deles op i tre stave. Præsident Benson har fortalt, at han »blev chokeret«, da han den 27. november 1938 blev kaldet til at præsidere over en af de stave. Hustruen, Flora, fortalte deres børn, at det var en velsignelse, at deres far havde fået denne kaldelse.³

Præsident Bensons virke som stavspræsident var en velsignelse for hele staven. Han fortsatte med at undervise i velfærdsprincipperne, og han viste de unge særlig opmærksomhed. Inden et møde i forbindelse med en stavskonference bemærkede han en gruppe unge mænd, som prøvede på at snige sig væk fra kirkebygningen. »De begyndte langsomt at bevæge ned igennem gangen og hen mod bagdøren med øjnene stift rettet mod foyeren som for at sikre sig, at de ikke blev opdaget. Præsident Benson var netop da trådt ud fra sit kontor og havde taget bestik af situationen, så han strakte sine arme ud på tværs af gangen, så drengene faldt lige i favnen på ham. »Hvor er jeg glad for at se jer, drenge,« sagde han. »Lad os

følges ad til konference. Han førte dem hen til den forreste bænk, og senere blev de kaldt op for at bære deres vidnesbyrd.«⁴

Mindre end to måneder efter, at præsident Benson var blevet stavspræsident, stødte han på en anden overraskelse. Han blev tilbudt stillingen som generalsekretær for National Council of Farmer Cooperatives (Det nationale kooperative landbrugsråd), hvilket krævede, at han arbejdede i Washington D.C. Han afslog først tilbuddet, men efter at have rådført sig med Flora og Det Første Præsidentskab besluttede han sig for at takke ja.⁵ Da han blev afløst som stavspræsident den 26. marts 1939, skrev han: »Det har været den sværeste dag, jeg nogensinde har haft ... I mine bemærkninger til stavens medlemmer blev jeg meget velsignet af Herren, men jeg havde svært ved at kontrollere mine følelser. Der findes ikke finere mennesker end dem i hele verden, og jeg elsker hver eneste af dem.«⁶

Familien Benson flyttede til Bethesda i Maryland, tæt på Washington D.C. Lidt mere end et år senere besøgte præsident Rudger Clawson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, og ældste Albert E. Bowen, der også var medlem af De Tolvs Kvorum, området for at organisere en ny stav. Præsident Clawson mødtes med Ezra Taft Benson og sagde: »Bror Benson, Herren ønsker, at du skal være præsident for denne stav. Hvad har du at sige til det?« Atter engang blev præsident Benson overrasket. Han svarede: »Jeg kender ikke disse mennesker. Jeg har knap nok boet her et år.«⁷ Men han accepterede ydmygt kaldet og præsiderede over rundt regnet 2.000 medlemmer i en geografisk stor stav. Flora kommenterede hans kald som stavspræsident således: »Han elsker det. Det er ikke titlen, der betyder noget for ham, men glæden ved at være i stand til at hjælpe så mange som muligt til at se sandheden i evangeliet.«⁸

Da præsident Benson senere blev apostel, besøgte han stave overalt i verden. Han sagde: »Når jeg er kommet hjem fra stavsbesøg, har jeg sommetider sagt til min hustru, at jeg ikke helt ved, hvordan der er i himlen, men jeg kan ikke bede om noget finere der, end behaget og glæden ved at pleje omgang med den type mænd og kvinder, jeg har mødt i lederskabet i Zions stave, menigheder og missioner rundt om på jorden. Vi er i sandhed rigt velsignet.«⁹

Ezra Taft Bensons lærdomme

1

Som medlemmer af Kirken samles vi i Zions stave.

Ikke-medlemmer spørger sommetider, hvad en stav er? Medlemmer kan ligeledes spørge: »Hvilken betydning har en stav?« Hvad betyder det for os som medlemmer?

Til ikke-medlemmer er svaret, at en stav svarer til et stift eller bispedømme. En stav er et geografisk område, som består af en række menigheder (lokale forsamlinger), og som præsideres over af et præsidentskab.

Til medlemmer er svaret, at ordet *stav* er symbolsk. Forestil jer et stort telt, som holdes oppe af barduner, der er spændt ud mellem mange pløkker (stave), som er slået ned i jorden. Profeterne sammenlignede Zion i de sidste dage med et stort telt, som dækkede hele jorden (se Es 54:2; 3 Ne 22:2). Teltet blev holdt oppe af barduner, som var fastgjort til pløkker. Disse stave er naturligvis forskellige, geografisk fastlagte organisationer, der er spredt over hele jorden. Israel indsamles for tiden til de forskellige stave i Zion.¹⁰

Der er mindst fire formål med en stav:

1. Tre højpræster præsiderer over en stav og støttes af tolv mænd i et højråd, og de bliver således en miniaturekirke for de hellige i et givent geografisk område. Formålet er at forene og fuldkomngøre de medlemmer, som bor inden for stavens grænser, ved at tilbyde dem Kirkens programmer, ordinancer og undervisning i evangeliet.

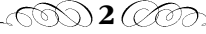
2. Stavens medlemmer skal være eksempler på eller en målestok for retskaffenhed.

3. Staven skal være et ly. Det bliver den, når stavens medlemmer samles under deres lokale præstedømmeledere og vier sig til at gøre deres pligt og overholde deres pagter. Disse pagter kan, hvis de holdes, udgøre et ly for fejltagelser, ondt og ulykker.

Vi bygger kun templer, hvor vi har stave. Tempelpagterne og -ordinancerne forbereder en til ophøjelse. Det er naturligvis ikke muligt for hver en stav at have et tempel, men vi ser for tiden en bemærkelsesværdig endog mirakuløs udvikling, hvad angår

tempelbyggeri forskellige steder i verden. Det giver medlemmer af Kirken mulighed for at modtage alle Herrens velsignelser.

4. Stave er et tilflugtssted fra det uvejr, som skal udøses over hele jorden.¹¹

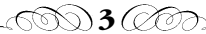

Der organiseres stave for at hjælpe forældre med at undervise deres børn i evangeliet og lede dem til frelsens ordinancer.

I Lære og Pagter kan vi læse:

»For så vidt som forældre, der har børn i Zion eller *i nogen af hendes stave*, som er organiseret, ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved. For dette skal være en lov for indbyggerne i Zion eller *i enhver af hendes stave, som er organiseret*« (68:25-26; fremhævelse tilføjet).

Her ser I nogle af de væsentligste årsager til, at man danner stave. De organiseres for at hjælpe forældre, »der har børn i Zion« til at undervise dem i Jesu Kristi evangelium og forrette frelsens ordinancer. Stave dannes for at fuldkommengøre de hellige, og den udviklingsproces begynder i hjemmet med god evangelisk oplæring.¹²

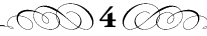

Når stavens medlemmer tænker over Herrens standarder for hellighed, bliver staven et smukt banner at skue for alverden.

Herren har udtalt: »For Zion må tiltage i skønhed og i hellighed; hendes grænser skal udvides; hendes stave skal forstærkes; ja, sandelig siger jeg jer: Zion skal rejse sig og iføre sig sine smukke klæder« (L&P 82:14).

Her tilkendegiver Herren endnu et vigtigt formål med en stav, nemlig at være et smukt banner at skue for alverden. Udtrykket »iføre sig sine smukke klæder« går naturligvis på den dybe og indre helliggørelse, som må finde sted hos ethvert medlem, som ønsker at betegne sig selv som hellig. Zion er »de rene af hjertet« (L&P 97:21).

Zions stave styrkes og Zions grænser udvides, når medlemmerne tænker over den standard for hellighed, som Herren forventer af sit udvalgte folk.¹³

Enhver stav tjener som fæstning og tilflugtssted mod fjender af både synlig og usynlig art.

Yderligere en åbenbaring fra Herren kommer med denne forklaring på formålet med stave: »Sandelig siger jeg til jer alle: Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene, og så det, at de samler sig i Zions land og i hendes stave, må tjene som forsvar og som tilflugt fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal udøses over hele jorden« (L&P 115:5-6).

I denne åbenbaring ligger der en befaling om at lade vores lys skinne, så det bliver et banner for folkeslagene. Et banner er et kendetegn eller en standard eller norm, der tjener som målestok for præcision eller perfektion. De hellige skal være et banner eller en standard for hellighed, som hele verden kan se. Det er det smukke ved Zion.

Dernæst har Herren åbenbaret os, at Zions stave er til »forsvar og tilflugt fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal udøses over hele jorden«. Stavene udgør et forsvar for de hellige mod fjender af både synlig og usynlig art. Forsvaret er de retningslinjer, der gives gennem præstedømmekanaler, som styrker vidnesbyrd og fremmer sammenholdet i familien og den individuelle retskaffenhed.

I Herrens forord til sine åbenbaringer i Lære og Pagter siger han advarende: »Den dag [kommer hastigt] – timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden – da fred skal borttages fra jorden, og Djævelen skal have magt over sit eget rige« (L&P 1:35).

I dag ser vi opfyldelsen af denne forudsigelse af, at Satan med ubegrænset raseri viser sin magt over »sit eget rige« – jorden. Aldrig før har hans indflydelse været så stor, og kun de, som har antaget Helligånden som deres vejleder – og fulgt deres præstedømmelederes råd – vil blive skånet for skaderne af hans onde indflydelse.

Herren siger også i den indledende åbenbaring, at han skal have magt over sine hellige og »regere midt iblandt dem« (L&P 1:36). Det

Når vi samles som hellige, kan vi se, at en stav kan »tjene som forsvar og som tilflugt fra uvejret« (L&P 115:6).

gør han, når han virker gennem sine udvalgte tjenere og stavs- og menighedsledere.¹⁴

Efterhånden som Kirken vokser, er det meget vigtigt, at vi bygger godt og solidt, og at vore fremtidige stave indeholder de basale ting, der er nødvendige for succes, og at de eksisterende stave arbejder utrætteligt på at være velfungerende stave, der rent åndeligt opnår, hvad de skal. Disse stave skal være et samlingssted for Zion i dag, og de er nødt til at være åndelige andehuller og for så vidt muligt være i stand til at klare sig selv.¹⁵

Zions stave og distrikter er symboler på de hellige steder, hvorom Herren sagt, at hans hellige skulle samles i de sidste dage i ly for uvejret. I og jeres børn kan samles her for at tilbede Gud, modtage hellige ordinancer, socialisere, lære, optræde med musik, dans, teater, atletik og bare generelt udvikle jer selv og hinanden. Det opfattes ofte som kendetegnende, at vore kirkebygninger har et kirketårn med spir, som peger mod himlen, og som symbol på, hvordan vores liv altid bør bevæge sig i retning af Gud.¹⁶

Profeten Nefi i Mormons Bog forudså den dag, hvor de hellige ville være spredt i stave rundt om i verden. Han så den tid, hvor Herren ville skærme dem mod ødelæggende uvejr, som truede med at udrydde dem. Nefi profeterede: »Og det skete, at jeg, Nefi, så Guds lams kraft, at den kom ned over de hellige i Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk, som var spredt over hele jordens overflade, og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed« (1 Ne 14:14).

Vi ved gennem åbenbaring, at der vil komme farer, ulykker og forfølgelse i de sidste dage, men på grund af deres retfærdighed vil de hellige blive skånet. Herrens løfte i Mormons Bog står fuldt ud til troende: Han vil »bevare de retfærdige ved sin magt« (1 Ne 22:17).¹⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad vil I svare en, som spørger om, hvorfor Kirkens medlemmer er organiseret i stave, efter I har læst afsnit 1?
- Præsident Benson mindede os om, at stave hjælper forældre til at undervise deres børn om evangeliet og sørger for præstedømmeordinancer til dem (se afsnit 2). Hvordan har staven styrket jer i jeres hjemlige bestræbelser?
- Hvornår har I set medlemmer af en stav stå sammen om at være et eksempel »at skue for alverden«? (Se afsnit 3). Hvordan har de aktiviteter gavnet jer?
- På hvilke måder udgør staven en beskyttelse »mod fjender af både synlig og usynlig art«? (Se afsnit 4). Hvilke muligheder har vi for at deltage i vores stav? Hvilke velsignelser kan blive os til del, hvis vi gør det?

Skriftsteder

Es 25:3-5; Matt 5:14-16; Moro 10:31-33; L&P 101:17-21; 133:7-9

Til underviseren

»En dygtig lærer tænker ikke: »Hvad skal jeg gøre i klassen i dag?« Han spørger: »Hvad vil mine elever gøre i klassen i dag?« Ikke: »Hvad vil jeg undervise om i dag?« Men snarere: »Hvordan kan jeg hjælpe mine elever med at opdage det, som de har behov for at vide?«

(Virginia H. Pearce, »Det almindelige klasseværelse – en god ramme for stabil og fortsat udvikling«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 12; citat fra *Undervis i evangeliet: En håndbog for lærere og ledere i Kirkens Uddannelsessystem*, 1994, s. 13).

Noter

1. Se kapitel 20 i denne bog.
2. Se kapitel 21 i denne bog.
3. Se Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 122; Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God*, 1996, s. 104.
4. Sheri L. Dew, baseret på beretning af Don Schlurf, i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 122.
5. Se kapitel 1 i denne bog.
6. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 144.
7. I *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 156-157.
8. Flora Amussen Benson, citeret i *Ezra Taft Benson: A Biography*, s. 159.
9. I Conference Report, okt. 1948, s. 98.
10. *Come unto Christ*, 1983, s. 101.
11. *Come unto Christ*, s. 104-105.
12. *Come unto Christ*, s. 101-102.
13. *Come unto Christ*, s. 102.
14. *Come unto Christ*, s. 103-104.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 151-152.
17. *Come unto Christ*, s. 104.

Et liv, der er centreret om Kristus

»Den bedste målestok for sand storhed er, hvor kristuslignende vi er.«

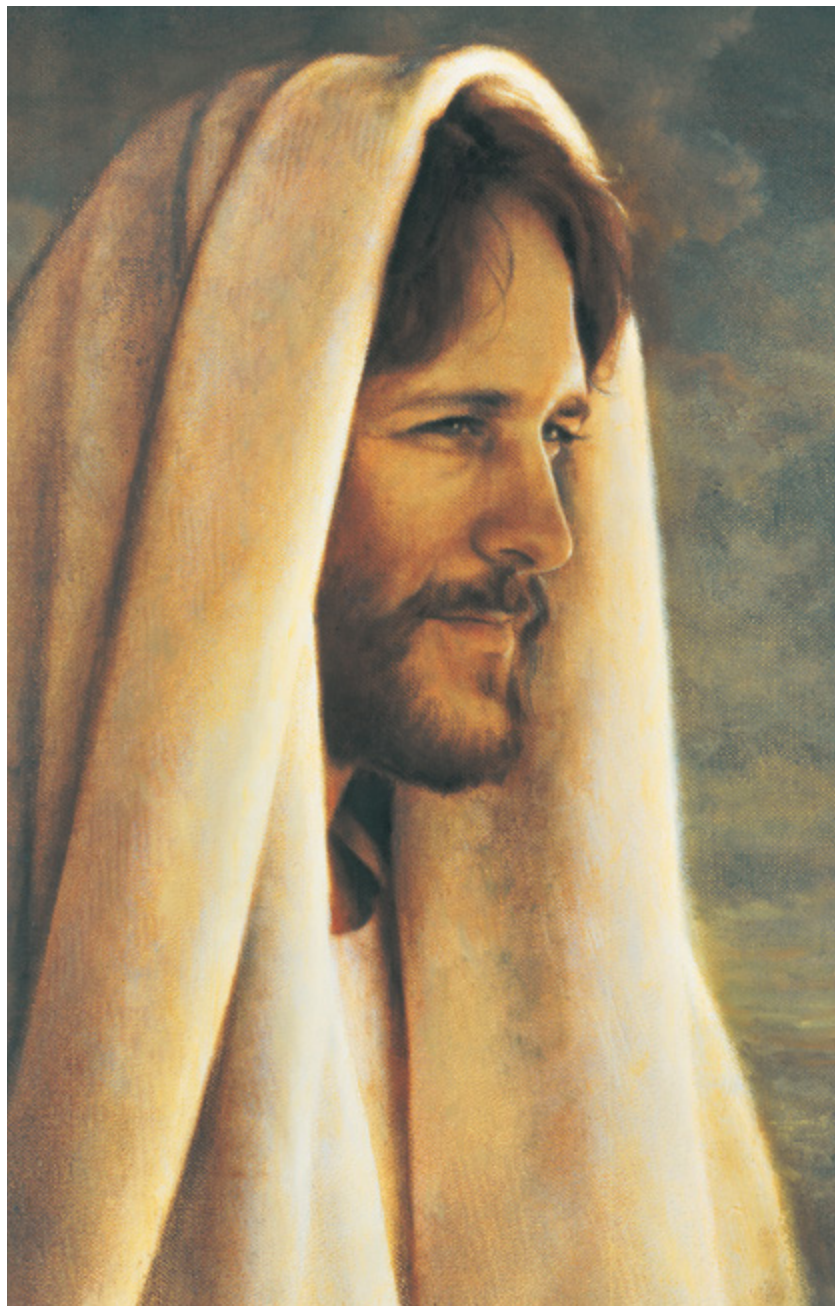
Fra Ezra Taft Bensons liv

Præsident Ezra Taft Benson citerede ofte Frelserens råd til de tolv nefitiske disciple: »Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).¹ Dette princip – om behovet for at være mere kristuslignende – var et gennemgående tema i præsident Bensons virke, især da han tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og som Kirkens præsident.

Eftersom præsident Benson havde viet sit liv til at tjene Herren, talte han med kraft og overbevisning, da han bar følgende vidnesbyrd:

»Jeg vidner for jer om, at der ikke findes nogen større eller mere spændende eller sjælsforædlende udfordring end at forsøge at lære Kristus at kende og vandre i hans fodspor. Vores forbillede, Jesus Kristus, gik omkring på denne jord og var »eksemplet«. Han er vores talsmand hos Faderen. Han udvirkede det store sonoffer, så vi kan nyde en fylde af glæde og blive ophøjet i overensstemmelse med hans nåde og vores omvendelse og retfærdighed. Han gjorde alt perfekt og har befalet os at være fuldkomne, ligesom han og Faderen er fuldkomne (se 3 Ne 12:48).

»Hvad ville Jesus have gjort?« eller »hvad ønsker han, at jeg skal gøre?« er de vigtigste spørgsmål, vi kan stille os selv i dette liv. Den største bedrift, vi kan udføre i dette liv, er at vandre ad hans stier. Den mand eller kvinde, der i sandhed har størst succes i dette liv, er den, som kommer tættest på at leve som Mesteren.«²

Jesus sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

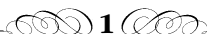
Når præsident Benson formanede de hellige til at følge Frelserens fuldkomne eksempel, mindede han dem samtidig om, at det kun lader sig gøre med Frelserens hjælp. Han sagde:

»Jeg ved, at Herren lever. Jeg ved, at han elsker os. Jeg ved, at ingen kan opnå succes uden ham, og ingen af dem, der indgår partnerskab med ham, vil få fiasko.

Jeg ved, at Gud kan få langt mere ud af vore liv, end vi selv kan.

Må vi alle have det moralske mod fra nu af til fuldt ud at stræbe efter hver dag at tænke på Kristus, lære af ham, vandre i hans fodspor og gøre det, som han ønsker, at vi gør.«³

Ezra Taft Bensons lærdomme

Jesu Kristi eksempel og belæringer sætter en stor standard for hele menneskeheden.

For to tusinde år siden gik der en fuldkommen mand omkring på jorden: Jesus Kristus. Han var søn af en himmelsk far og en jordisk mor. Han var denne verdens Gud, under Faderen. Han underviste menneskene i sandheden, som kunne frigøre dem. Hans eksempel og forskrifter udgjorde den høje standard, som er den eneste sikre vej for hele menneskeheden.⁴

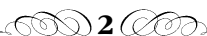
Ingen anden enkeltstående påvirkning har haft så stor en indvirkning på denne jord, som Jesu Kristi liv har. Vi kan ikke begribe vores liv uden hans lærdomme. Uden ham ville vi være fortabt i et blændværk af tro og gudsdyrkelse affødt af frygt og mørke, hvor det sensuelle og materialistiske hersker. Vi kommer til kort over for det mål, han har sat for os, men vi må aldrig tabe det af syne, ej heller må vi glemme, at vores klatren mod lyset, mod fuldkommenhed ikke ville være mulig uden hans lære, liv, død og opstandelse.

Vi må igen og igen lære, at det kun er ved at acceptere og efterleve kærlighedens evangelium, som selveste Mesteren underviste i, og kun ved at gøre hans vilje, at vi kan bryde uvidenhedens og tvilens lænker, som binder os. Vi må lære denne enkle og glørværdige sandhed, så vi kan opleve Åndens sødmefulde glæder nu og for evigt. Vi må lære at miste os selv i udførelsen af hans vilje. Vi må lade ham komme i første række i vores liv.⁵

I det 14. kapitel af Johannesevangeliet tager Jesus ømt afsked med sine disciple efter den første nadver. Han fortæller dem, at han tager bort for at gøre en plads rede til dem i sin Faders hus, for at de også kan være, hvor han er. Og Thomas siger til ham:

»Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?»

Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.« (Joh 14:5-6). Vejen ligger åben for os. Den er tydeligt markeret.⁶

Vi kommer til Kristus, når vi ser hen til ham i hver en tanke og tilegner os hans egenskaber.

Som det formuleres i Mormons Bog, er vi nødt til »at tro på Kristus og ikke forkaste ham« (2 Ne 25:28). Vi må sætte vores lid til Kristus og ikke til en arm af kød (se 2 Ne 4:34). Vi må »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham« (Moro 10:32). Vi må komme »med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (se 3 Ne 12:19), hungrende og tørstende efter retfærdighed (se 3 Ne 12:6). Vi er nødt til tage for os af Kristi ord (se 2 Ne 31:20), som vi modtager gennem skriften, hans salvede og hans hellige Ånd.

Kort sagt må vi »følge den levende Guds Søns eksempel« (2 Ne 31:16).⁷

Herren har sagt: »Se hen til se mig i alle jeres tanker« (L&P 6:36). At se hen til Herren i enhver tanke er den eneste mulige vej til at blive den slags mænd og kvinder, som vi bør være.

Herren stillede sine disciple dette spørgsmål: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Det besvarede han selv ved at sige: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27). For at blive, som han er, må vi konstant have ham i vores tanker. Hver gang vi deltager i nadveren, lover vi at erindre ham altid (Moro 4:3; 5:2; L&P 20:77, 79).

Hvis tanker gør os til det, vi er, og vi skal blive som Kristus, så er vi nødt til at tænke kristuslignende. Lad mig lige gentage det: Hvis tanker gør os til det, vi er, og vi skal blive som Kristus, så er vi nødt til at tænke kristuslignende.

Vi bør rette vore tanker mod Herren. Vi bør tænke på Kristus.⁸

Lad vores liv, vores hjem og vores arbejde afspejle vores kristuslignende karakter. Lev, så andre kan sige om jer: »Der er en sand kristen!«

Ja, vi tror på Jesus Kristus, men ikke kun det –vi ser hen til ham, vi sætter vores lid til ham og stræber efter at ligne ham.⁹

Kristus er vores ideal. Han er vores mønstereksempel ... Den bedste målestok for sand storhed er, hvor kristuslignende vi er.¹⁰

At være som Frelseren – sikke en udfordring for enhver. Han er medlem af Guddommen. Han er Frelseren og Forløseren. Han var på enhver måde fuldkommen. Der var ikke det mindste at udsætte på ham. Er det muligt for os ... at være som han er? Svaret er ja. Ikke alene *kan* vi, vi er forpligtet til det, det er vores ansvar. Han ville ikke give os den befaling, hvis han ikke mente, vi kunne og skulle adlyde den [se Matt 5:48; 3 Ne 12:48].

Apostlen Peter talte om den proces, hvorved et menneske kan »få del i guddommelig natur« (2 Pet 1:4). Det er meget vigtigt, for hvis vi virkelig får del i den guddommelige natur, vil vi blive som Gud. Lad os undersøge, hvad Peter lærer os om denne proces. Dette er, hvad han sagde:

»Sæt netop derfor al jeres iver ind på, at I til jeres tro føjer dyd, til dyden erkendelse,

til erkendelsen selvbeherskelse, til selvbeherskelsen udholdenhed, til udholdenheden guds frygt,

til guds frygten brodersind, og til brodersindet kærlighed« (2 Pet 1:5-7).

De dyder, som Peter opridser, er del af den guddommelige natur eller Frelserens karaktertræk. Det er disse dyder, vi må stræbe efter at opnå, hvis vi skal blive mere som ham. Lad os derfor tale om et par af disse vigtige træk.

Det første karaktertræk, på hvilket alle de andre hæftes, er *tro*. Tro er den grundvold, på hvilken den guddommelige karakter bygges ...

Peter siger så, at vi til troen skal føje *dyd* ... Dydig opførsel vil sige, at ens tanker og handlinger er rene. Man vil ikke nære begær

Apostlen Peter, som her er portrætteret med den opstandne Jesus Kristus, belærte os om, hvordan vi kan tilegne os Frelserens karaktertræk.

i sit hjerte, for at gøre det er at »fornægte troen og ... ikke have Ånden« (L&P 42:23) – og intet er vigtigere i dette værk end at have Ånden ...

Dyd er beslægtet med hellighed, det er et guddommeligt karaktertræk. [Vi] bør aktivt stræbe efter det, der er dydigt og elskeligt og ikke det, der er fornærende og lavt. Lad altid dyd pryde [vore] tanker (se L&P 121:45). Hvordan kan nogen hengive sig til pornografiens ondt, gudsbespottelse og vulgaritet, og dog betragte sig selv som fuldstændig dydig? ...

Det næste trin, Peter nævner i denne udviklingsproces, er at føje *erkendelse* til vores tro og dyd. Herren har sagt os, at »det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed« (L&P 131:6). Et andet sted har Gud befalet: »Søg visdomsord i de bedste bøger; stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118) ... Selv om studiet af enhver sandhed er værdifuldt, så er de frelsende sandheder de vigtigste, som et menneske kan studere. Herrens spørgsmål: »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde

med sit liv?» (Matt 16:26) kan lige så vel bruges om tilegnelsen af verdslig lærdom, som om tilegnelsen af verdslig gods. Herren kunne også have spurgt: »For hvad hjælper det et menneske, at han lærer alt i verden, men ikke hvordan man bliver frelst?» ...

Ved at forene vores åndelige uddannelse med vores verdslige studium kan vi bedre fokusere på det, der har størst betydning her i livet ...

Et andet træk, som Peter peger på i den guddommelige natur, er *selvbeherskelse*. Et selvbehersket menneske kan tøjle sine følelser og verbale udbrud. Han viser mådeholdenhed i alt og tillader sig ikke at ty til overdrivelser. Han har med andre ord selvkontrol. Han er herre over sine følelser, ikke omvendt ...

Til vores selvbeherskelse skal vi tilføje *udholdenhed* ... Udholdenhed er en anden form for selvkontrol. Det er evnen til at udskyde fornøjelser og tøjle sine lyster. I omgangen med sine kære vil det udholdende menneske ikke udvise en ubesindig adfærd, som vedkommende senere vil fortryde. Udholdenhed er at bevare fatningen i stress-situationer. Et udholdende menneske udviser forståelse for andres fejl.

Et udholdende menneske venter også på Herren. Nu og da læser eller hører vi om folk, der søger en velsignelse fra Herren, men bliver utålmodige, når den ikke straks kommer. En del af den guddommelige natur er at have så meget tillid til Herren, at man kan være »rolig og vid[e], at [han] er Gud« (L&P 101:16).

Et menneske, der er udholdende, vil være tolerant over for sine kæres fejl og ufuldkommenheder. Fordi han elsker dem, vil han ikke finde fejl eller kritisere eller bebrejde.

Et andet karaktertræk, som Peter nævner, er *kærlighed* ... Den, der er kærlig, er medfølende og mild over for andre. Han er betænksom over for andres følelser og er høflig. Han er en hjælpsom natur. Kærlighed tilgiver andres fejl og svagheder. Kærlighed strækker sig til alle – til gamle og unge, til dyr, til de fattige såvel som de rige.

Disse er den guddommelige naturs sande kendetegn. Forstår I nu, hvordan vi kan blive mere kristuslignende, når vi er mere

dydige, mere kærlige, mere udholdende og har mere kontrol over vore følelser?

Apostlen Paulus brugte nogle levende vendinger til at illustrere, at et medlem af Kirken må adskille sig fra verden. Han opfordrede os til at »[ikklæde os] Kristus« (Gal 3:27), »aflægge det gamle menneske« og »iføre [os] det nye menneske« (Ef 4:22, 24).

Den sidste og kronende egenskab i den guddommelige karakter er *næstekærlighed* eller Kristi rene kærlighed (se Moro 7:47). Hvis vi virkelig vil stræbe efter at blive mere som vor Frelser og Mester, så må det at lære at elske, som han elskede, være vores største mål. Mormon kaldte næstekærlighed »det største af alt« (Moro 7:46).

Man taler meget om kærlighed i verden i dag, og mange søger efter den. Men Kristi rene kærlighed adskiller sig væsentligt fra det, verden forstår ved kærlighed. Næstekærligheden søger ikke selvisk tilfredsstillelse. Kristi rene kærlighed søger og ønsker kun, at andre mennesker opnår evig udvikling og glæde ...

Frelseren erklærede, at evigt liv er at kende den eneste sande Gud og hans Søn Jesus Kristus (se Joh 17:3). Hvis det er sandt, og jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at det *er* sandt, så må vi spørge os selv, hvordan vi kan lære Gud at kende. Denne proces med at føje det ene guddommelige karaktertræk til det andet, sådan som Peter beskriver, bliver selve nøglen til at opnå den kundskab, der fører til evigt liv. Læg mærke til Peters løfte, som følger umiddelbart efter beskrivelsen af processen:

»For når alt dette findes og vokser hos jer, kan I aldrig være uden flid og uden frugt i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus« (2 Pet 1:8, fremhævelse tilføjet) ...

Jeg beder til, at disse af Frelserens kvaliteter og karaktertræk må findes i os, så vi, når han på dommens dag spørger hver enkelt af os om, hvilken slags menneske vi er, må kunne løfte vores blik i taknemlighed og glæde og svare: »Sandelig, som du er.«¹¹

3

Frelseren vil styrke og støtte os i vores bestræbelser på at blive på den sti, han har vist os.

Selvom vi måtte komme væk fra den sti, som manden fra Galilæa viste os, selvom vi fejler i vores personlige kampe ... står vi ikke uden hans hjælp. Atter og atter sagde han til sine disciple og til os alle: »Jeres hjerte må ikke forfærdes ...

Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det ...

Jeg vil ikke efterlade jer faderløse ...

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ...« (Joh 14:1, 14, 18, 27).¹²

Lad os igen se på Mormons Bog ... for at lære nogle principper om, hvordan vi kommer til Kristus, hengiver os til ham, gør ham til midtpunkt og lader vores vilje opsluge i hans. Lad os citere et par af de mange skriftsteder om dette:

For det første må vi vide, at Kristus opfordrer os til at komme til ham. »Se, han sender en opfordring til alle mennesker; for barmhjerthighedens arme er strakt ud mod dem ... ja, han siger: Kom til mig, så skal I nyde af frugten af livets træ« (Alma 5:33-34).

Kom for han står »med åbne arme for at tage imod jer« (Morm 6:17).

Kom så »vil han trøste jer i jeres trængsler, så vil han tale jeres sag« (Jakob 3:1).

»Ja, kom til ham og bring hele jeres sjæl som et offer til ham« (Omni 1:26).

Da Moroni afsluttede optegnelsen om det jereditiske folk, skrev han: »Jeg vil anbefale jer at søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet« (Eter 12:14).

De sidste ord, Moroni skrev om den nefitiske nations endeligt, var: »Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham, og fornægt jer selv al gudløshed; og hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer« (Moro 10:32).

De, som er Kristus hengivne, skal »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder,« hvor de befinder sig, »ja, indtil til døden« (Mosi 18:9). De vil altid have Kristi navn »skrevet i hjertet« (Mosi 5:12). De vil påtage sig »Kristi navn og [have] en fast beslutning om at ville tjene ham til enden« (Moro 6:3).

Vi lever et liv, der er centreret om Kristus, så »taler [vi] om Kristus, fryder [vi] os i Kristus, prædiker [vi] om Kristus« (2 Ne 25:26). Vi modtager »Guds behagelige ord, og tag[er] for [os] af hans kærlighed« (Jakob 3:2). Selv da Nefis sjæl var tynget af sorg over hans ufuldkommenhed, sagde han: »Jeg [ved,] til hvem jeg har sat min lid. Min Gud har været min støtte« (2 Ne 4:19-20).

Vi husker sikkert Almas råd: »Lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går hen, lad det ske i Herren; ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes hengivenhed være rettet mod Herren for evigt. Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger« (Alma 37:36-37).

Helaman sagde: »Husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus ... at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde ... at [de] ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens ... kløft« (Hel 5:12).

Nefi sagde: »Han har fyldt mig med sin kærlighed, ja, som om mit kød skulle fortæres« (2 Ne 4:21). De, som lader sin vilje opsluge i Kristus, bliver »gjort levende i Kristus« (2 Ne 25:25). De vil ikke »lide nogen slags trængsler, uden at de blev opslugt i glæden over Kristus« (Alma 31:38). De bliver »favnet i Jesu arme« (Morm 5:11). Nefi sagde: »Jeg fryder mig ved min Jesus, for han har forløst min sjæl« (2 Ne 33:6). Lehi sagde: »Jeg er i evighed omsluttet af hans kærligheds arme« (2 Ne 1:15) ...

Den ædle sjæl, Mormon, skrev i et brev til sin elskede søn, Moroni, disse ord:

»Min søn, vær trofast i Kristus; og måtte ikke det, som jeg har skrevet, bedrøve dig, så det tynger dig til døde, men måtte Kristus løfte dig op, og måtte hans lidelser og død og det, at han viste sit legeme for vore fædre, og hans barmhjertighed og langmodighed og håbet om hans herlighed og om det evige liv bo i dit sind for evigt.

Og måtte nåden fra Gud Faderen, hvis trone er høj i himlene, og fra vor Herre Jesus Kristus, som sidder ved hans magts højre hånd, indtil alting skal blive ham underkastet, være og forblive hos dig for evigt« (Moro 9:25-26).

Det er min bøn for os alle sammen, at vi også må følge dette inspirerede råd: »Vær trofast i Kristus.« Så vil han ophøje os, og hans nåde vil være med og dvæle hos os for evigt.¹³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Benson sagde: Ingen anden enkeltstående påvirkning har haft så stor en indvirkning på denne jord, som Jesu Kristi liv har« (afsnit 1). På hvilke måder har Frelserens liv en indvirkning på jorden? Hvordan har hans liv påvirket jer?
- Hvordan ændrer vores liv sig, når vi »tænke[r] på Kristus«? Hvordan hænger vore tanker sammen med vore karaktertræk? Når I studerer afsnit 2, så tænk nøje over, hvad I kan gøre for i større grad at udvikle de kristuslignende egenskaber, der nævnes der.
- Hvordan kan belæringerne i afsnit 3 give os håb i vores stræben efter at blive Frelseren mere lig? Hvordan har Frelseren hjulpet jer i jeres bestræbelser på at følge ham?

Skriftsteder

Mark 8:34; Fil 4:13; 1 Joh 3:23-24; 2 Ne 25:23, 26; Mosi 3:19; Alma 7:11-13; Moro 7:48

Studiehjælp

»Planlæg studieaktiviteter, som opbygger din tro på Frelseren« (*Forkynd mit evangelium*, 2005, 2007, s. 22). Når I studerer kan I for eksempel stille jer selv spørgsmål som: »Hvordan kan disse belæringerne hjælpe mig til større forståelse af Jesu Kristi forsoning? Hvordan kan de hjælpe mig til at blive mere lig Frelseren?«

Noter

1. Se eksempler i »Forstærk dine stave«, *Stjernen*, aug. 1991, s. 5; »Tænk på Kristus«, *Stjernen*, juni 1989, s. 3; »I Hans fodspor«, *Stjernen*, feb. 1989, s. 3.
2. Se »Tænk på Kristus«, *Stjernen*, juni 1989, s. 3-4.
3. »Tænk på Kristus«, *Stjernen*, juni 1989, s. 4.
4. I Conference Report, apr. 1967, s. 58.
5. Se »Livet er evigt«, *Den danske Stjerne*, apr. 1972, s. 146-147.
6. I Conference Report, apr. 1966, s. 128.
7. »Joy in Christ«, *Ensign*, mar. 1986, s. 5.
8. »Tænk på Kristus«, *Stjernen*, juni 1989, s. 3.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 328.
10. »Et helligt ansvar«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 80.
11. *Stjernen*, jan. 1987, s. 37, 38, 43.
12. »Livet er evigt«, s. 147.
13. »Kom til Kristus«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 78-79.

Billedfortegnelse

- Omslag: Baggrund © Artbeats.
- Omslag: Foto af Ezra Taft Benson © Busath.com
- Side 38: Udsnit af *Kristus og den rige unge mand*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse af C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 41: *Fordums eksempler/Moderne løfter*, af Jeff Ward.
- Side 60: *Den førjordiske Kristus*, af Robert T. Barrett.
- Side 82: *Alma søger omvendelse*, af Robert T. Barrett.
- Side 86: Udsnit af *Han er opstanden*, af Del Parson.
- Side 90: Udsnit af *Kristus og Maria ved graven*, af Joseph Brickey.
- Side 94: »Fred efterlader jeg jer« (*Joh 14:27*), af Walter Rane.
- Side 99: *Kristus kalder Peter og Andreas*, af Harry Anderson.
- Side 104: *Joseph Smiths første syn*, af Greg K. Olsen.
- Side 108: *Joseph Smith modtager pladerne*, af Kenneth Riley.
- Side 126: *Bror Joseph*, af David Lindsley.
- Side 131: *Bibelen og Mormons Bog vidner om Kristus*, af Greg K. Olsen.
- Side 138: *Moroni overdrager guldpladerne til Joseph på Cumorahøjen*, af Lewis A. Ramsey.
- Side 232: Udsnit af *Kristi billede*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse af C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 236: *Abinadi står foran kong Noa*, af Arnold Friberg.
- Side 251: *Disse tolv, som Jesus sendte ud*, af Walter Rane.
- Side 256: *Ikke længere fortabt*, af Greg K. Olsen.
- Side 300: *Mild helbreder*, af Greg K. Olsen.
- Side 304: *Vogt mine får*, af Kamille Corry.

Indeks

A

Arbejde

- fører til succes, 59
- i missionering, 287
- værdien af, 269-270

B

Bedrøvelse, efter Guds vilje, fører til omvendelse, 83-84

Bedsteforældre

- Ezra og Flora Benson som, 205-206
- forhold til, 211-214
- Se også* Familie

Benson, Ezra Taft

- s barndom, 2-4, 59
- s bønner, beskrevet af Gordon B. Hinckley, 49
- s død, 1, 33
- s eksempel, for medarbejdere i regeringen, 37, 47-49
- s familie, 14-15, 181-183, 193-194,
- s families tradition med missionering, 279
- s forhold til Flora Amussen, 7-8, 10-12
- s forældre, 4-6, 40, 59, 91
- s fuldtidsmission, 9-10, 103-105, 279
- s fædrelandskærlighed, 21-25
- s fødsel, 2
- s kærlighed til Gud Faderen, 39
- s kærlighed til Jesus Kristus, 92
- s ledelsesstil, 28-29, 115, 231, 245-246, 255-258
- s professionelle karriere, 12-14, 37, 245, 292

- s skrantende helbred, 33
- s tjeneste i Europa efter Anden Verdenskrig, 17-21, 55-56, 69-71, 267, 271
- s tjeneste som USA's landbrugsminister, 22-24, 47-49, 245
- s uddannelse, 11, 13
- s ydmyghed, 231, 233
- s ægteskab med Flora Smith Amussen, 12, 181-182, 193, 205
- besøger en baptistkirke i Moskva i Rusland, 26-28
- bliver præsident for Kirken, 30, 149, 246
- inddrager bøn ved møder i ministerium, 47-49
- introducerer Kirkens velfærdsprogram i sin stav, 265, 267
- kaldes som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, 28-29
- kaldes til at forkynde omvendelse, 77
- kaldes til De Tolv Apostles Kvorum, 15-17
- kirketjeneste, lokal, 6-7, 12-14, 245, 255-258, 265, 267, 291-292,
- lærer at bede af sin far, 47
- lærer om templet af sin mor, 169
- modtager hjælp fra regeringsembudsmand som svar på bøn, 55-56
- modtager inspiration til at kalde en ny stavspræsident, 157
- opfordrer en ung mand, som forbereder sig til at tage på mission, 280

- rejser på forretningsrejse sammen med familiemedlemmer, 182-183, 194
- styrker de unge mænd i deres kirkeaktivitet, 6-7, 291
- taler til kirkemedlemmer i alle aldersgrupper, 32
- tilbringer tid med familien på trods af forpligtelser i Kirken og på arbejdet, 194
- udsteder et kald til en mindre aktiv mand om at tjene som leder, 255, 257
- vidner om Jesus Kristus, 26-28, 31, 91-93, 299-300
- vidner om Joseph Smith, 103, 105
- vidner om Mormons Bog, 30-31, 127, 128-129, 137, 139-141
- vidner om præsident Spencer W. Kimballs profetiske kaldelse, 149
- Benson, Flora Smith Amussen (hustru)
- s død, 33
 - s forhold til Ezra Taft Benson, 7-8, 10-12
 - s fuldtidsmission, 10-11
 - s ægteskab med Ezra Taft Benson, 12, 181-182, 193, 205
- Benson, George Taft jun. (far)
- s fuldtidsmission, 4-5, 40, 279
 - s tro, 91
 - leder sin familie i at følge profeten, 147
 - underviser sønnen Ezra i at bede, 47
- Benson, Sarah Dunkley (mor)
- s tro, 91
 - udviser tro, da hendes mand bliver kaldet på mission, 4-5
 - underviser sønnen Ezra om templet, 169
- Beslutninger
- afgør vores evige skæbne, 64
 - kræver bønssom indsats, 65
- Bøn
- familien Bensons, for Ezra Taft Benson, 49-50
 - for at modstå fristelse, 224
 - for at modtage Helligånden, 161-162
 - forbedre vores indsats i, 53-54
 - i familier, 51-53
 - konstant, 50-51, 72
 - mønster med, videregivet af Jesus, 50-51
 - på trods af at føle sig uværdig, 85
 - svar på, 54-57
- Børn
- lærer, om kyskhed, 227-228
 - lærer, om templer, 175-177
- D**
-
- Den store depression, 265, 267
- Det første syn, 105-106
- E**
-
- Eksempel, led ved, 247
- Enighed
- effektive ledere udviser, 249
 - i familier, 51-53, 186-187
 - i ægteskabet, 184-186
 - mellem forældre, 201-202
 - ydmtyghed er nødvendig for, 238-240
- Europa, Ezra Taft Bensons mission i, 17-21, 55-56, 69, 71, 267, 271
- F**
-
- Familie
- evig, 173, 181, 189-190
 - bøn, 51-53
 - forhold til ældre mennesker i, 211-214
 - styrkelse af, 184-187, 193-194,

undervisning i evangeliet i, 188-189
 vigtigheden af, i tid og al
 evighed, 183
Se også Bedsteforældre; Forældre;
 Fædre; Hjem; Mødre; Ægteskab

Familieaften, 147, 149, 189

Familiebøn, 51-53

Forandring i hjertet
 en forandring fra det indre, 77, 79
 og omvendelse, 77, 79, 81-83
 sker gradvist, 86-88

Forråd af fødevarer, 270-273

Fortiden, lev ikke i, 87

Forældre
 bør lære børn om kyskhed,
 227-228
 bør lære børn om templet,
 175-177
 enighed mellem, 201-202
 -s rolle, 194-202
 ære, 211-213
Se også Familie; Fædre; Hjem;
 Mødre; Ægteskab

Fremtiden, lever for, 87

Fristelse
 modstå, 222-226
 undgå, 224

Fædre
 -s guddommelige kaldelse,
 194-195
 råd til, for at sørge for åndelig
 ledelse, 195-197
Se også Forældre; Mødre

Fædrelandskærlighed, 21-25

Fællesskab i Kirken, 26, 255-263

G

Genoprettelsen, 109-110

Gud Faderen. *Se* Vor himmelske
 Fader

Guds ord
 flittigt studium af, fører til
 trofasthed, 119-121
 ikke behandles letsindigt,
 123-124
 omfatter skrifterne og de levende
 profeters ord og personlig
 åbenbaring, 119
 styrker os mod dagens
 udfordringer, 117-119
 velsignelser ved at studere,
 122-123
Se også Mormons Bog;
 Skriftstudium

Gæld, 273-276

H

Handlefrihed
 et evigt princip, 61-62
 udøvelse af, fører til konsekven-
 ser nu og i evigheden, 62-67

Helligånden
 er hos os, når vi adlyder Guds
 love, 164-166
 få, gennem bøn og faste, 161-162
 får, gennem skriftstudium,
 162-164
 -s ledsagelse, 159-160
 -s vejledning er afgørende
 i Herrens værk, 157, 159
 kommunikerer gennem
 følelser, 161
 missionering og, 286

Hjem
 livets bedste oplevelser i, 183
 som et fristed fra verden, 182
Se også Familie; Forældre;
 Ægteskab

Håb, 85-88

J

Jesus Kristus
 egenskaber ved, 302-306

er villig til at hjælpe os med at ændre vores liv, 84-85
 Ezra Taft Bensons kærlighed til, 92
 forsoning, 92-95
 følge, eksempel, 98-101, 247, 250-251, 259-261, 299-309
 i Mormons Bog, 130-132
 kirke, 87-88
 korsfæstelse, 94-95
 kærlighed til os alle, 39-40, 93
 modig i vidnesbyrdet om, 96-98
 opstandelse, 95-96
 se efter, i hver eneste tanke, 302
 som Frelser, 91-101, 301-302
 søger at blive som, 85-88, 100-101
 tjenestegering, 92-95
 tro på, 80, 98-100
 trøster os og løfter os op, 307-309
 viste sig for Joseph Smith, 105-106
 ændrer os, så vi kan ændre verden, 77, 79

Joseph Smith. *Se* Smith, Joseph

K

Kirkens præsident
 er den vigtigste profet for os, 150-151
 fortæller os det, vi har brug for at høre, 151-153
 modtager åbenbaring for Kirken, 149-151
 velsignelser ved at følge, 147, 149, 153-155
 vil aldrig føre Kirken på afveje, 154

Kirkens velfærdsprogram
 Ezra Taft Benson introducerer, i sin stav, 265, 267
 giver mulighed for arbejde, 270
 -s indflydelse i Europa efter Anden Verdenskrig, 17-21, 55-56, 267
 -s primære formål, 269

Konvertering. *Se* En forandring i hjertet

Krig i himlen, 61-62

Kristus. *Se* Jesus Kristus

Kyskhed

bringer glæde, 228
 forældes aldrig, 219
 -sloven, 219-228
 lærer børn om, 227-228
 modstå fristelser til at bryde loven, 222-226
 som standard er en befaling fra Gud, 220

Kærlighed

i hjemmet, 181, 182-183
 i ledelse, 249-250
 i missionering, 280, 286-287
 til »de fortabte får«, 255-263
 til Gud, 37-45

L

Ledelse

Ezra Taft Bensons eksempel på, 28-29, 115, 231, 245-246, 255-258
 følge Frelserens eksempel i, 247, 250-251
 kvaliteter ved effektiv, 247-250
 og opbyggelse af andre, 252-253
 uddelegering i, 250-252
 vigtigheden af eksemplet i, 247

Lydighed

som livets store prøve, 39, 45
 velsignelser gennem, 43-45, 79-80, 164-166

Lykke

et resultat af tro på Gud, 73
 kristuslignende liv fører til, 100-101
 kræver indsats, 73
 plan for, er evangeliets plan, 79-80
 på trods af prøvelser, 69, 71

vor himmelske Fader ønsker,
vi skal opleve, 74-75
Lære og Pagter, 133-134

M

Medlemskab af Kirken,
betydningen af, 79-80, 87-88
Mindre aktive kirkemedlemmer,
rækker ud til, 255-263
Missionering
arbejde, 287
Ezra Taft Bensons begejstring for,
279-280,
forberede unge til, 282-283
glæden ved, 280
Helligåndens indflydelse i, 286
i alle livets stadier, 282-284
kærlighed i, 280, 286-287
seniorer og, 207-208, 283
succes i, 286-287
til alle i hele verden, 280-282
tradition med, i Ezra Taft
Bensons familie, 279
unge kvinder og, 283
unge mænd og, 282-283
ved hjælp af Mormons Bog,
127-128, 137-140, 143-145, 285
ydmyghed og, 286
Mormons Bog
advarer mod at forsømme, 127-129
bringer os nærmere til Gud,
131-132
bør være midtpunktet i vores
studium og undervisning, 128
dagligt studium af, 142-143
Joseph Smith og, 107-109
kraften i, 30-31, 142-143
læse, med små børn, 137, 139
missionering ved hjælp af, 128,
138-140, 143-145, 285
nøglestenen i de sidste dages
helliges religion, 127-134
og Lære og Pagter, 133-134

skrevet til de sidste dage, 141-142
strømme vores tilværelse over
med, 143-145
underviser i sande lærdomme,
132-133
velsnelserne ved at læse, som
familie, 131-132
vidner om Jesus Kristus, 130-132
Se også Guds ord; Skriftstudium

Mødre

-s rolle er ordineret af Gud, 198
råd til, i at tilbringe tid sammen
med børn, 198-201
Se også Forældre; Fædre

N

Næstekærlighed, 39-40

O**Omvendelse**

bedrøvelse efter Guds vilje fører
til, 83-84
efterfølger tro på Kristus, 80
er mere end en ændring af
adfærd, 80
for seksuel synd, 226
og en forandring i hjertet, 77-79,
81-83
og håb, 85-88

Optimisme, 72

P

Pagter, 172-173

Plan for lykke, forståelse af, fører til
omvendelse, 79-80

Pornografi, 222-224

Profet. *Se* Kirkens præsident

Præstedømmet

-s fylde kun tilgængelig i templet,
171-172

-s kraft besegler familier gennem
tempelordinancer, 173

Prøvelser, 69-72, 73, 117-119

S**Satan**

- s had til os alle, 44
- s løgne, 79, 85

Seksuuel overtrædelse

- farer ved, 221-222
- modstå fristelse, 222-226
- tilgivelse for, 226

Selvhjulpnehed, 265-276**Skriftstudium**

- fører til øget kirkeaktivitet, 119-121
- indbyder Ånden, 162-164
- velsignelser ved, 117-123
- værdien af, 123-124
- Se også* Guds ord; Mormons Bog

Slægtshistorie, 173-175**Smith, Joseph**

- Det første syn, 105-106
- englebesøg til, 106-107
- Guds rige på jorden genoprettet gennem, 109-110
- og Mormons Bog, 107-109
- s bøn påvirkede millioner, 65
- s forudordination, 111-112
- s martyrdød, 110-111
- s trofasthed, 110-111
- som overhoved for den sidste uddeling, 111-112
- åbenbaringer til, 106-107

Stolthed

- begrænser udvikling, 238-240
- fjendskab mod Gud og andre, 234-235
- frygt for menneskers fordømmelse snarere end Guds, 235-237
- Herren advarer om, 233-234
- kontra ydmyghed, 231, 233, 240-241
- modgiften for, er ydmyghed, 240-241
- s konsekvenser, 235-240

tilkendegivelser på, 237-238

Se også Ydmyghed

Svaghed, overvindelse af, 84-85

Sømmelighed, 225

T

Tanker, rene, 223-224

Tempel

- beskyttelse og vejledning i, 172-173
- Ezra Taft Benson lærer om, af sin mor, 169
- lærer børn om, 175-177
- modtager, ordinancer, 171-172
- modtager åbenbaring i, 177-178
- pagter indgået i, 171-172
- præstedømmets fylde kun tilgængelig i, 171-172
- som symbol, 170-171
- tjeneste af forfædre i, 173-175

Tilgivelse

- for seksuelle overtrædelser, 226
- løftet om, 87-88

Tjeneste

- i Kirken, 252-253
- i ægteskabet, 184-186
- til de ældre, 214-215

Tjeneste af mindre aktive

kirkemedlemmer, 255-263

Tro

- fører til optimisme og fred, 72-73
- kommer før omvendelse, 80
- omfatter at følge Jesus Kristus, 98-100
- udtrykt af gårdejere i Idaho, 71
- udtrykt af hellige i Europa efter Anden Verdenskrig, 69, 71

U

Uddelegering, 250-252

Ugudelighed

- har aldrig været lykke, 64, 80, 222
- verdens, 117-119

V

-
- Velfærd, principper om timelig og åndelig, 265-276
- Vor himmelske Fader
 besvarer bønner, 54-57
 er altid nær, 47
 er villig til at hjælpe os med at ændre vores liv, 84-85
 forbedre vores kommunikation med, 53-54
 følg, vilje, 74-75
 kærlighed til, 37-45
 tro på, 99-100
 tvinger os aldrig til at efterleve evangeliet, 62
 velsignelser ved at vende livet mod, 43-44
 viste sig for Joseph Smith, 105-106
 -s befalinger, 39-45, 79-80
 -s kærlighed til os alle, 44
 ønsker, vi skal være lykkelige, 74-75

Y

-
- Ydmyghed
 Ezra Taft Bensons eksempel på, 231, 233
 i ledelse, 247
 i missionering, 286
 stolthed kontra, 231, 233, 240-241
Se også Stolthed

Z

-
- Zions stave
 Ezra Taft Bensons ledelse i, 14, 245, 255-258, 265-267, 291-292, formål med, 293-297

Æ

-
- Ægteskab
 Ezra og Flora Bensons, 181-182, 205
 lykke i, 184-186
 nære, 181-182,
 pagt, 184-186
Se også Familie; Forældre; Hjem
- Ældre mennesker
 find tilfredsstillelse, 207-210, 216
 forbliver stærk under sygdom, 211
 forhold til, 213-214
 Herrens kærlighed for, 206-207
 medtag, i familiens aktiviteter, 213
 omsorg for, 211-215
 råd til Kirkens ledere angående, 214-215
 -s ansvar, 206-207
 -s styrke, 206

Ø

-
- Økonomi, 273-276

Å

-
- Åbenbaring
 gennem den levende profet, 149-150
 gennem Helligånden, 161
 gennem tempeldeltagelse, 177-178
- Ånd. *Se* Helligånden

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELIGE

